# JANETTE OKE

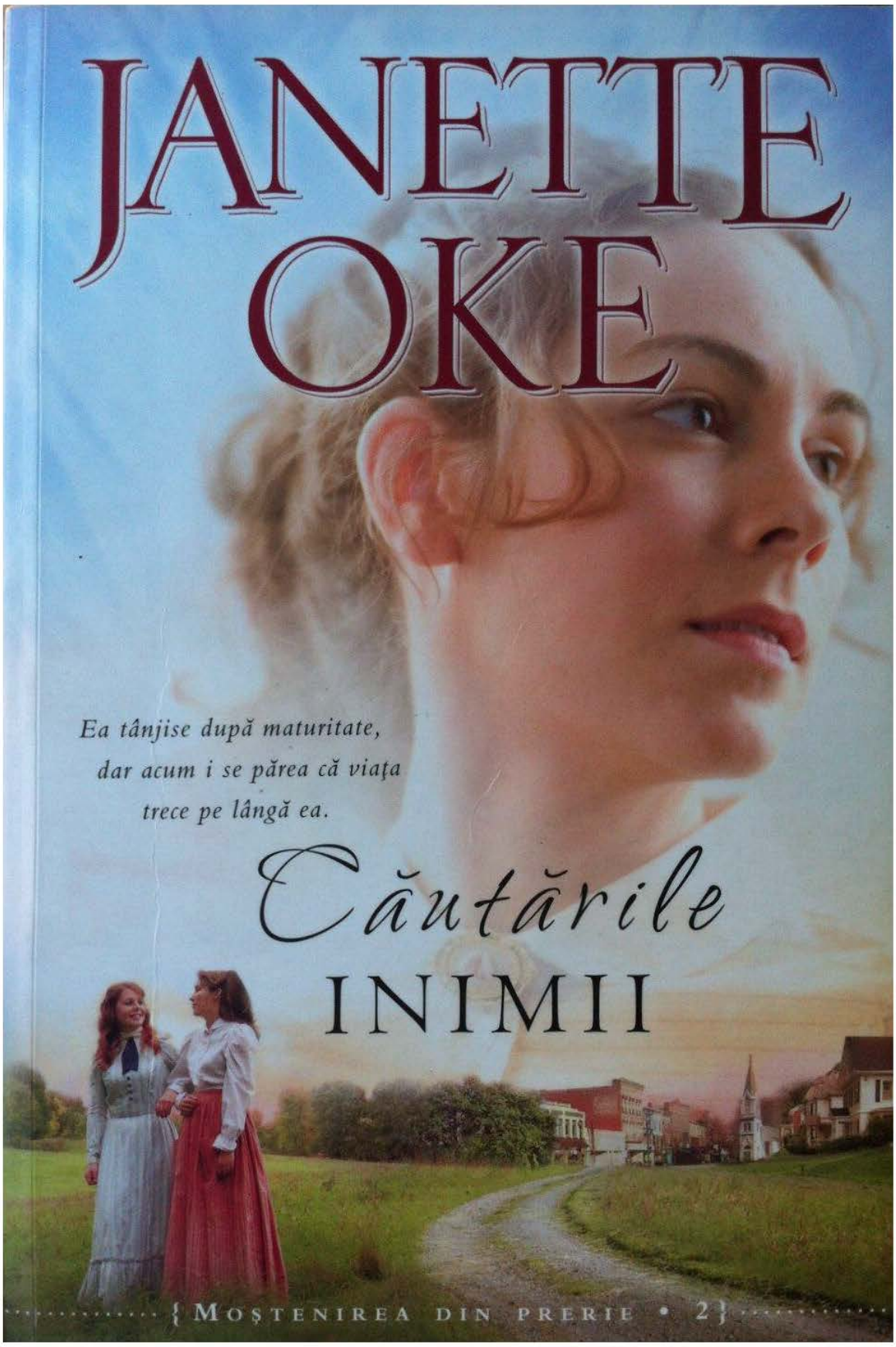

*Ea tânjise după maturitate, dar acum i se părea că viața trece pe lângă ea.*

# Căutările INIMII

{MOȘTENIREA DIN PRERIE • 2}

## Ea îşi doreşte să fie pe cont propriu, dar ce înseamnă asta cu adevărat?

Cum absolvirea şcolii se apropie, Virginia Simpson în vârstă de optsprezece ani, este mai mult decât pregătită să facă faţă colegiului, să fie împreună cu iubitul ei din copilărie, iar în final să i se acorde privilegiul de a fi adultă. Dar când o criză în familie o forţează să abandoneze planurile ei făcute cu atâta grijă, Virginia află despre înţelesul profund al transformării în persoană adultă.

Are Dumnezeu altceva pentru ea, ceva ce ei nu îi trecuse prin minte?

JANETTE OKE, câştigătoare în 1992 a Premiului ECPA President şi în 1999 a Premiului CBA Life Impact pentru contribuţia ei semnificativă în industria cărţii creştine, a câştigat, de asemenea, atât Premiul Gold Medallion, cât şi Premiul Christy pentru ficţiune. Janette şi soţul ei, Edward, locuiesc în Alberta, Canada.

Editura Casa Cărţii
ISBN: 978-973-8998-46-9
9 789738 998469 >
www.ecasacartii.ro

# JANETTE OKE

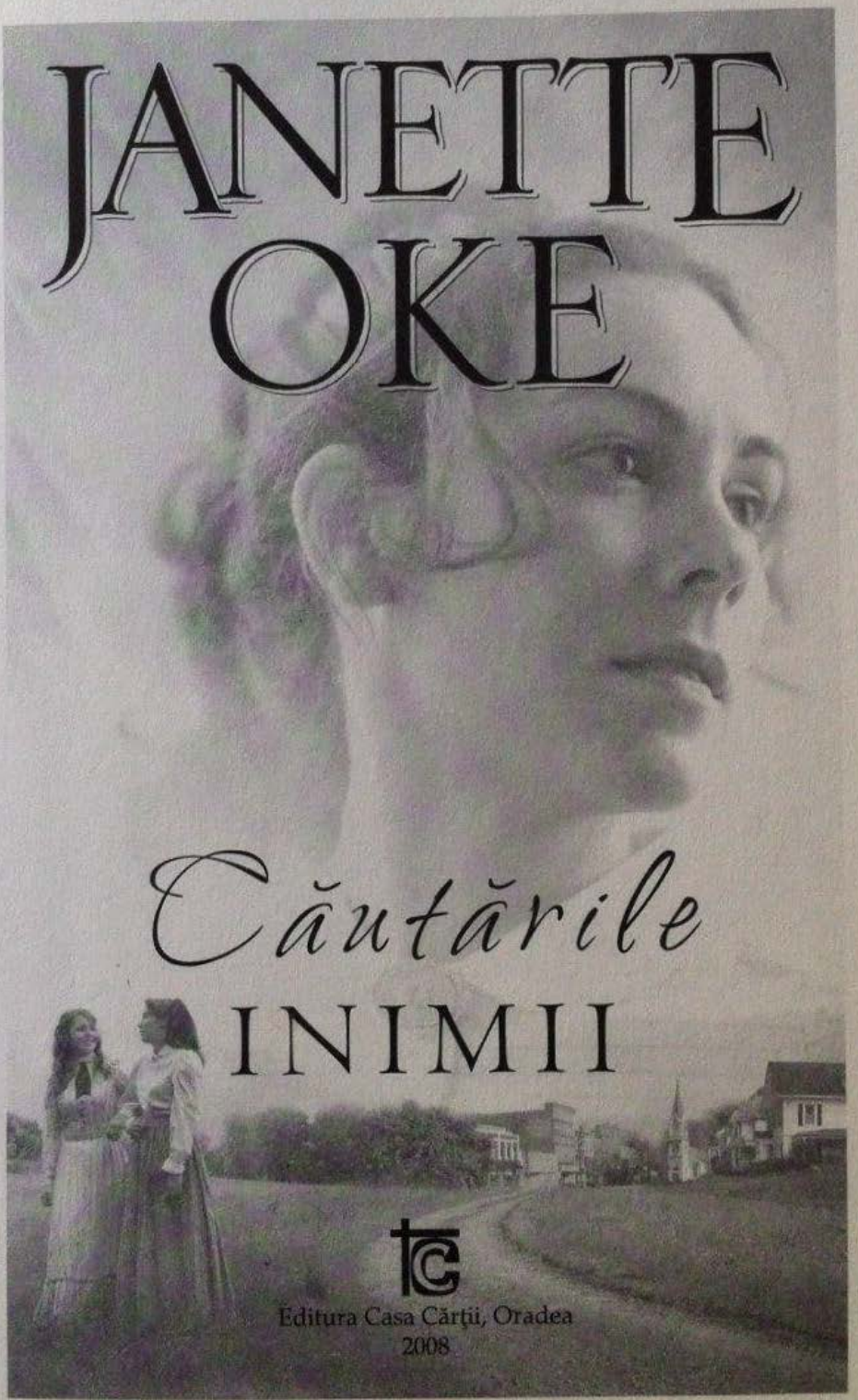

# Căutările INIMII

Editura Casa Cărții, Oradea
2008

# Căutările inimii

Copyright © 1998 by Janette Oke
Originally published in English under the title
*A Searching Heart*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.*
*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

**Căutările inimii**
de Janette Oke
Copyright © 2008 Editura Casa Cărții
O. P. 1, C. P. 270,
410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566
Email: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

OKE, JANETTE
**Căutările inimii** / Janette Oke. - Oradea : Casa Cărții, 2008
ISBN 978-973-8998-46-9

821.111-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Simona Tămaș
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Bethany House Publishers

Printed by TIPOGRAFIA ROMFLAIR - Tel. 0259 43 77 93

# DEDICAŢIE

Cu dragoste şi apreciere pentru
Vern şi Alta Mae (Oke) Hannah Brent,
Lorna, Jennifer şi Lindsey Kevin,
Corinne, Jordan şi Emily Carolyn,
Greg, Cheryl, Alexander şi Adam.
Mulțumesc pentru că întotdeauna m-ați făcut
să mă simt binevenită şi iubită ca parte a familiei Oke.

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, şi a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie şi dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soţul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana şi Canada, familia Oke petrece câţiva ani în Calgary, unde Edward slujeşte în mai multe poziţii în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulţi şi pentru copii, cărţile ei vânzându-se în peste 30 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieţi şi o fată, toţi sunt căsătoriţi, şi acum se bucură de cei 12 nepoţi. Edward şi Janette sunt activi în biserica lor locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informaţii despre Janette Oke, vizitaţi: *www.janetteoke.com*

# NOTĂ DIN PARTEA AUTOAREI

Cu câțiva ani în urmă am avut ocazia să dau câteva autografe la un eveniment organizat de librăria creştină „Lumina" din Nappanee, Indiana. Ridicându-mi privirea, am zărit în fața mea un tânăr înalt. Avea în jur de douăzeci de ani. Presupunând că fusese delegat de cineva – poate de mama sau de prietena sa – să obțină un autograf din partea mea, am întrebat dacă doreşte să scriu pe carte şi un nume, pe lângă semnătura mea. „Scrieți simplu, Thomas", a răspuns el, iar lucrul acesta m-a luat prin surprindere. Apoi tânărul a continuat: „Cred că cel mai special volum pentru mine a fost *Învăluiți de iubire* (Love Comes Softly – ediția în limba engleză). Şi eu mi-am pierdut mama pe când aveam doar trei ani."

De-a lungul anilor m-am gândit la Thomas – şi m-am rugat pentru el. Nici măcar nu-i cunoşteam numele de familie şi n-aveam nicio modalitate să-i mai dau de urmă. Apoi m-am gândit că aş putea să-l contactez prin intermediul uneia dintre cărțile mele. Am făcut acest lucru, prin dedicația de la începutul cărții *Anii frământărilor*.

Pentru Thomas din Nappanee.
Nu ştiu dacă vei citi vreodată această dedicație, însă aş vrea să ştii că această carte ți se adresează.
Anii au trecut repede, iar acum ai ajuns la maturitate.
Te asigur că mă gândesc adesea la tine şi te amintesc în rugăciune.

Vă puteți imagina bucuria pe care am simțit-o când am primit o scrisoare ce începea astfel: „Sunt Thomas din Nappanee. Nu știu dacă eu sunt acela despre care amintiți..." El era. Și astfel am avut prilejul să cunosc un tânăr pastor menonit, pe frumoasa lui soție și pe cei cinci fii minunați ai lor. Într-un fel, am sentimentul că mi-am întâlnit familia.

# CAPITOLUL 1

Virginia ieşi din magazin şi fu întâmpinată de razele strălucitoare ale soarelui. Îşi trecu pachetele dintr-o mână în cealaltă, pentru a echilibra povara. Ştia că era o nesăbuinţă să înceapă deja să cumpere pânzeturi pentru bebeluş. *Mă prea grăbesc. Tata îmi va ţine din nou o binemeritată lecţie despre răbdare,* admise ea fără nicio tragere de inimă. La urma urmelor, sora ei Clara abia anunţase cu o seară înainte că ea, Virginia, va deveni mătuşă. Însă cu toată muştruluiala pe care şi-o aplică, zâmbi şi ridică din umeri. Cum putea sta liniştită, fără să facă nimic? Îi era atât de greu să aştepte.

Virginia îşi ridică faţa spre cer, bucurându-se de strălucirea zilei însorite de toamnă. Totul îi părea atât de paşnic. Pe boltă pluteau câţiva norişori, porniţi parcă într-o misiune de cercetare. Păsările ciripeau vesele în copacii din apropiere. Trecuse vremea construirii cuiburilor. Se isprăvise cu îndatoririle părinteşti ce le ţinuseră ocupate pe parcursul lunilor de vară, când zburaseră de colo-colo în căutare de hrană pentru puii gălăgioşi. Micuţii fuseseră învăţaţi să-şi folosească propriile aripi şi să-şi procure hrana ei înşişi.

Florile de toamnă îşi clătinau încetişor capetele în adierea uşoară a vântului.

Era o zi care parcă te îndemna la aventură. Virginia simţi un dor inexplicabil de a face ceva – de a merge undeva, de a descoperi, de a fi parte a lumii care o înconjura – într-un mod nou şi fascinant. Poate

că bunica Marty ar fi numit sentimentele ei „neliniștea tinereții". Orice nume ar fi avut sentimentul de care era cuprinsă, Virginia tânjea după altceva, după o experiență care să o scoată din rutina de zi cu zi. Privirea i se îndreptă spre pachetele pe care le purta în mâini. Desigur, evenimentul anunțat îi va oferi exact ce-și dorea. O nepoțică. Sau un nepoțel. Ce conta? Acest nou membru al familiei, deși necunoscut încă, era deja iubit și așteptat.

Cu toate că i se părea cu neputință acum, știa că lunile care vor urma, vor trece repede, iar bebelușul Clarei va veni pe lume – în această lume a ei. Însă îi va fi greu să aștepte. Era extrem de greu să păstreze secretul pentru încă câteva luni, așa cum îi rugase Clara. Însă își va onora promisiunea. Nu-i va scrie nimic lui Jamison despre asta, cu toate că simțea că explodează dacă nu-i dă de știre, în special lui Jamison, căruia îi împărtășea toate lucrurile.

— O, draga mea, spuse mama ei în timp ce Virginia intră în bucătărie. Se pare că ai făcut ceva cumpărături.

Virginia sperase că nu va întâlni pe nimeni. În acest fel, nimeni nu va comenta cu privire la impulsivitatea de care dăduse dovadă cumpărând toate acele lucruri. Știa că nu făcuse un lucru rău, dar se simțea un pic ciudat. Încuviință clătinând din cap, iar obrajii i se îmbujorară puțin.

— Ai de gând să te apuci de cusut? o întrebă mama ei.

Virginia încuviință din nou.

— Ceva special?

Din nou, Virginia nu făcu altceva decât să clatine din cap. Da, era ceva special, și probabil că mama ei se aștepta de acum să afle ce era în pachețelele pe care le avea în mână.

— Pot să văd și eu?

Întotdeauna se uitaseră împreună la lucrurile cumpărate, așa că era absolut normal ca Belinda să-și dorească să arunce o privire prin cutii. De obicei, Virginia abia aștepta să golească conținutul lor pe masa de bucătărie și să-i arate tot ce cumpărase, așteptând

exclamațiile de bucurie ale mamei sale. Acum însă nu ştia ce să facă. Într-un fel, abia aştepta să dea pe față rezultatul nerăbdării ei. Entuziasmul câştigă şi, îmbujorându-se şi mai tare, Virginia întinse mâna după primul pachet, dând la o parte hârtia de împachetat şi scoțând la iveală bucățile împăturate de flanelă.

O privi pe mama ei cum întinde mâna şi mângâie cu blândețe materialul. Ochii i se înceţoşară. Virginia se simți încurajată. Nerăbdătoare, scoase şi celelalte lucruri din pachete. Pe masă se rostogoliră alte pânzeturi pentru hăinuțe de nou-născuți şi suluri de lână pentru tricotat.

— Credeam că *eu* sunt nerăbdătoare, râse Belinda aruncând o privire către fiica ei, apoi îndreptându-şi din nou atenția spre lucrurile de pe masă.

— O...! Virginia aproape țipă. Cum o să putem aştepta atâta vreme? O să mi se pară o veşnicie.

Belinda râse din nou.

— Timpul va trece mult mai repede pentru noi decât pentru Clara, o asigură ea. Tu o să fii ocupată cu şcoala, iar eu o să am destule lucruri cu care să-mi umplu zilele. Da – timpul va trece mult mai repede pentru noi.

— Dar... iunie? Mai e atât de mult până atunci.

— Cam pe atunci vei termina tu şcoala.

Virginia se agită.

— Credeam că terminarea şcolii va fi cel mai bun lucru ce mi se poate întâmpla, spuse ea dusă pe gânduri. Acum... cred că bebeluşul Clarei... Lăsă fraza neterminată.

Belinda o bătu uşurel pe mână.

— Timpul va trece repede, promise ea din nou. Apoi se rezemă de spătarul scaunului şi adăugă cu o undă de tachinare în glas:

— Că veni vorba, Danny a ridicat corespondența când a ieşit.

Virginia chiui şi traversă în grabă încăperea spre măsuța mică de lângă uşă unde o aştepta un singur plic. Altă scrisoare de la Jamison! Până şi pânzeturile pentru hăinuțele bebeluşului păleau în comparație cu surpriza ce o aştepta.

— ...Dar lui Jamison nu-i prea plac noile uniforme de fotbal. Culoarea...

— Jamison, Jamison, Jamison, exclamă Danny, lovind furculița de marginea farfuriei. Numai despre el ai vorbit tot timpul mesei. Jamison a marcat două puncte. Lui Jamison nu-i place profesorul de sociologie. Jamison este mijlocaş în echipă. Jamison aleargă în fiecare zi înainte de începerea cursurilor. Jamison poartă pijamale de culoare roz. Jamison...

— Nu poartă aşa ceva, interveni brusc Virginia, apoi se îmbujoră. Nici măcar n-am idee ce culoare au pijamalele lui, încercă să se corecteze degrabă. Da' sigur n-am spus că au culoare roz.

— Ei bine, ne-ai spus cam tot ce se poate spune despre el.

— Danny, îi atrase atenția cu blândețe tatăl său, Drew.

— M-am săturat să tot aud despre tipu' ăsta, insistă Danny.

— Credeam că-ți place de Jamison, spuse Francine în stilu-i caracteristic.

— Îmi place. E băiat bun. Grozav chiar. Dar trebuie să petrecem tot timpul ăsta, la masă, vorbind despre el? Adică – ce e de spus? Băiatul e la colegiu. E în echipa de fotbal. Nu-i place profesorul de sociologie, dar îi place...

— Cred că am înțeles mesajul, spuse Drew, întrerupând şirul cuvintelor lui Danny.

— E adevărat, spuse neobişnuit de blânda Francine. Auzim mai multe despre Jamison decât despre Rodney.

— Poate pentru că Jamison scrie, răspunse Virginia, puțin ofensată de conversația celorlalți.

— Şi Rodney scrie, răspunse Francine apărându-şi cu vehemență fratele mai mare.

— Da' el nu este în echipa de fotbal, spuse Danny scuturând din cap. Şi nu face alergări înainte de cursuri. El în schimb învață.

— Danny, spuse din nou tatăl său.

Danny aruncă o privire tatălui său, recepționând acest al doilea avertisment. Era mai înțelept să-şi țină gura.

Virginia nu mai zise nimic. Chipul i se îmbujorase şi respira mai repede. Era furioasă. Nu era drept din partea lui Danny să formuleze acuzaţii la adresa lui Jamison. Sigur că Jamison învăţa. Şi lua note bune. Scria mai des decât Rodney, poate pentru că avea un motiv mai bun. Poate că nici părinţii lui nu primeau atâtea veşti de la el. Şi desigur, Jamison o informa despre toate experienţele sale de la colegiu – nu doar despre meciurile de fotbal. Era normal să-i împărtăşească toate victoriile şi toate sentimentele pe care le avea cu privire la cursurile pe care le studia şi la profesorii care le predau. Iar într-un colegiu de mărimea celui la care învăţa Jamison, nu era oare normal ca unii profesori să fie mai admiraţi decât alţii?

Virginia contracara mental fiecare dintre acuzaţiile formulate de Danny. Iar Jamison trecu testul.

— Eu mă bucur de faptul că Virginia ne împărtăşeşte veşti despre Jamison, spuse Belinda. Cred că e frumos din partea ei că ne include şi pe noi.

— Dar... începu Danny, apoi îşi coborî privirea în farfurie, gândind că e mai înţelept să lase nerostit restul comentariului.

— Mă bucur că se descurcă atât de bine, reluă Drew conversaţia. E foarte bine că un băiat dintr-un oraş mic, a reuşit să intre în echipa unui colegiu atât de prestigios precum Webster. E o adevărată cinste că a ajuns mijlocaş în echipă.

Danny părea că se micşorează pe scaun. Aruncă o privire în jurul mesei şi se gândi că poate el era singurul care se săturase să mai audă despre faptele glorioase ale lui Jamison.

— Dacă tot veni vorba despre fiul nostru cel mare, continuă Drew schimbând subiectul, ce-aţi zice să facem o scurtă călătorie cu trenul la sfârşitul săptămânii, ca să-l vizităm pe Rodney?

Toţi îşi fixară privirea asupra lui Drew, şi îşi ţinură răsuflarea. Belinda vorbi prima.

— Este posibil?

Drew zâmbi.

— M-am interesat de orarul trenurilor – şi da, este posibil. Este un drum de patru ore. Trenul pleacă după-masă, la ora cinci, iar asta înseamnă că am putea ajunge în oraş la ora nouă.

Danny chiui.

— Dacă plecăm vineri seara, putem petrece noaptea la hotel, sâmbătă putem sta cu Rodney, iar duminică ne întoarcem acasă, isprăvi Drew.

Danny chiui din nou, în timp ce Francine bătu din palme, cu ochii strălucind de bucurie.

— Oare... oare ar fi posibil să stăm acolo duminică dimineață? se întrebă Belinda. Adică... vreau să spun... mă interesează să cunosc biserica despre care ne-a scris. Tare mult aş vrea să mergem cu toții la biserică.

Drew încuviință.

— Se poate, zise el. Într-adevăr, nu mă gândisem să pierdem serviciul de închinare de la biserica noastră, dar sunt de acord, în situația asta, să...

— Şi cine va avea grijă de chiriaşii tăi? îl întrebă Virginia pe Danny pe un ton puțin înfumurat, bucurându-se să se răzbune pentru atacurile lansate de Danny la adresa lui Jamison.

Virginia se referea la animalele sălbatice pe care băiatul le salvase într-un fel sau altul, pentru a le îngriji şi mai apoi a le da drumul în habitatul lor natural.

Danny nici măcar nu clipi.

— Gaița e bine, pot să-i dau drumul, iar porumbelul nu mai are nimic. S-ar putea să-i dau şi lui drumul până vineri. A mai rămas doar broscoiul. Nu cred că se va descurca singur cu piciorul ăla rănit. Dar Rett va avea grijă de el. Întotdeauna se bucură s-o facă.

Virginia se simți oarecum iritată la gândul că Rett se arăta mereu disponibil să ajute în treaba asta, însă atenția îi fu atrasă de mama ei.

— Cred că ar fi cazul să mă apuc de copt, spuse Belinda. Zâmbetul de pe fața ei era un semn clar că îi făcea o deosebită plăcere să-i poată duce fiului mai mare mâncărurile preferate.

— Iar eu ar trebui să-i dau un telefon ca să-i spun despre planurile noastre, spuse Drew.

— Nu-i putem face o surpriză? întrebă Francine, bătând entuziasmată din palme.

— Da. Haide să-i facem o surpriză, exclamă Danny.

Virginia încuviință. Ar fi mult mai amuzant să-l ia pe Rodney prin surprindere şi să-l vadă cum face ochii mari de uimire.

— Ar fi amuzant, însă mă tem că lucrul acesta este prea nepotrivit, spuse foarte realist tatăl Virginiei în timp ce îşi împinse scaunul la loc. Dacă şi-a făcut alte planuri pentru sfârşitul săptămânii? Am fi nevoiți să rămânem în camerele de hotel, zgâindu-ne la pereți.

— Cred că ai dreptate, spuse Francine fără tragere de inimă şi cu dezamăgire în glas.

— În plus, interveni mama lor în timp ce-şi împinse şi ea scaunul la loc, gândiți-vă cu câtă bucurie ne va aştepta, dacă va şti că mergem la el.

Virginia ştiu că mama ei se va bucura de fiecare zi a săptămânii – avea ocazia să gândească, să planifice şi să gătească. Parcă vedea sclipirea din privirea mamei ei. Însă şi pe ea o tenta această călătorie – ce bine ar fi fost dacă Jamison ar fi frecventat acelaşi colegiu...

Călătoria cu trenul, de care fuseseră atât de entuziasmați Virginia şi frații ei, se dovedi a fi mai degrabă plictisitoare. În primul rând, trenul pornise mai târziu. Pasagerii urcaseră în vagoane – apoi fuseseră nevoiți să aştepte. Virginia nu află motivul acelei întârzieri. Obosise să stea pe bancheta aceea incomodă în trenul care încă nu plecase.

Danny, cel mai nerăbdător din grup, mormăi şi se frământă întruna. Virginia era sigură că, dacă tatăl lor n-ar fi obiectat, băiatul ar fi măsurat vagonul în lung şi-n lat.

Înainte ca cineva, de undeva, să decidă că era într-adevăr timpul să pornească, afară se întunecase de-a binelea. Virginia răsuflă uşurată şi se rezemă cu spatele de spătarul din pluş uzat al banchetei. Odată ieşiți din oraş, nu mai reuşi să vadă nimic afară. Ici-colo mai licărea câte o luminiță plăpândă, indicând vreo fermă învăluită de întunericul nopții. Virginia îşi dorise să poată vedea peisajul ce se întindea între orăşelul lor şi cel în care se afla Rodney. Acum – totul era cufundat în beznă. O călătorie întunecată şi monotonă într-un tren care-i scutura

– iată călătoria de care avea parte. Francine avusese dreptate – trenul parcă fusese cuprins de un acces nestăvilit de sughiț.

Iar Danny n-avea liniște. Atâta se mișca pe banchetă, încât reuși s-o irite pe Virginia. Fu pe punctul de a-i spune câteva cuvinte tăioase, însă era sigură că tatăl ei o va privi mustrător, amintindu-i că nu era ea în măsură să facă pe părintele.

Curând, Francine – de plictiseală, desigur – își rezemă capul de umărul mamei și adormi. Virginia își dorea cu înfocare să-i urmeze exemplul. Timpul ar fi trecut mai repede dacă ar fi reușit să adoarmă. Dar n-avea cum – locul era prea incomod pentru somn.

Nici ceilalți pasageri nu ofereau vreun motiv de amuzament. Virginia putea zări doar spatele câtorva capete. Nimeni nu făcea nimic. Era liniște – cu excepția sforăitului unui domn care ședea cu trei banchete mai în față, de partea cealaltă a culoarului. *Dacă asta înseamnă să călătorești cu trenul,* gândi Virginia posacă, *atunci chiar n-are ce să-ți placă.* Așteptase cu atâta nerăbdare prima ei călătorie cu trenul! Își imaginase că va fi plină de dramatism și intrigă. Când colo, iată că ședea într-un vagon slab luminat, modest, gălăgios, alături de tovarăși de călătorie tăcuți și neinteresanți. Virginia oftă, sigură fiind că mai interesant ar fi fost să stea în clasă, privind-o pe profesoara sumbră scriind pe tablă temele pentru acasă.

Căscă și își dori să poată dormi. Își spuse că la universitate, la Rodney, lucrurile se vor îmbunătăți.

❧

Așa cum era de așteptat, ajunseră târziu. Virginia știu că tatăl ei îi telefonase lui Rodney și-i spusese să nu mai vină ca să-i aștepte la gară. Se puteau întâlni a doua zi dimineață, la hotel, unde urmau să ia micul dejun împreună. Nerăbdătoare să-și vadă fratele, Virginia era mai mult frustrată de acest plan. Dar n-avea sens să se plângă. Iar Rodney n-avea sens să aștepte sosirea trenului. Odată ce vor ajunge în oraș, lucrurile se vor schimba și vor deveni interesante.

Însă când locomotiva ajunse pufăind în gara întunecată și mohorâtă, nu găsi nimic interesant. Băncile de lemn păreau la fel de

istovite şi ponosite ca şi plicticoşii şi stoicii călători ce coborau din tren. Duşumelele sălii de aşteptare erau teribil de soioase, după părerea Virginiei. Se cutremură în timp ce încercă să ocolească locurile pătate de ceea ce părea a fi tabac mestecat şi scuipat apoi pe jos.

Acei câțiva oameni ce aşteptau în gară, păreau a fi nişte pier-de-vară, neavând nimic mai bun de făcut cu timpul lor. Virginia simți privirile lor studiind-o, pe ea şi pe ceilalți membri ai familiei, făcând-o să se simtă teribil de stânjenită. Se bucură când îl auzi pe tatăl ei spunând că reuşise să comande un taxi, care-i aştepta în fața gării.

Nu le luă mult să-şi adune bagajele care, după părerea Virginiei, conțineau mai multe bunătăți pentru Rodney decât lucrurile necesare pentru călătoria lor. Avându-l pe Drew în frunte, micul grup părăsi sinistra gară şi urcă într-o maşină la fel de sinistră, mirosind a fum de țigară şi a trupuri omeneşti. Virginia se făcu mică şi speră cu ardoare că nu-şi pusese picioarele pe vreun morman de tabac mestecat şi scuipat.

Tatăl ei dădu şoferului adresa hotelului şi maşina porni, scârțâind şi claxonând. Virginia observă că în drumul spre hotel, şoferul era mai tot timpul cu mâna pe claxon, deşi îl folosea doar din când în când.

Hotelul la care tatăl ei rezervase camere, era cotat drept unul dintre cele mai bune din oraş, însă pe Virginia n-o impresionă. Acolo nu erau candelabre voluptoase care să reflecte curcubee vesele de-a lungul covoarelor mari şi groase. Iluminatul era simplu şi mai degrabă slab, covoarele erau frumos colorate, însă uzate. Nu văzu majordomi îmbrăcați elegant, alergând de colo-colo, salutând pe noii veniți şi luându-le bagajele, întrebându-i cum ar putea să le fie de folos. În spatele unui birou se afla un bărbat ce-i privi mustrător pe deasupra ochelarilor cu lentile rotunde.

— Simpson, murmură suficient de tare pentru a fi auzit. Da. Trebuia să fiți aici acum trei ore.

— Trenul a avut întârziere.

— Hm, murmură bărbatul, privindu-i din nou pe deasupra ochelarilor. Expresia sa spunea că oaspeții întârziați găseau întotdeauna scuze. Iar trenul se nimerea a fi cel mai bun țap ispăşitor.

— Camerele 315 şi 318, spuse el în cele din urmă şi împinse în fața lor două chei.

Virginia îl auzi pe tatăl lor mulțumindu-i politicos, apoi se îndreptară cu toții spre scări.

Era după miezul nopții, iar ei erau istoviți. Nu povestiră prea mult și nu exclamară încântați de descoperirile pe care le făcură în „orașul lui Rodney". Tatăl ei aduse micul grup în fața camerei cu numărul 315, deschise ușa și pipăi peretele în căutarea întrerupătorului. Mama ei îl urmă cu pași șovăitori. Virginia nu se urni din loc, însă zări prin ușa deschisă două paturi, pe care erau așternute cuverturi a căror culoare se armoniza cu cea a covoarelor, uzate însă.

— Asta este camera voastră, zise tatăl ei. Are două paturi.

Două paturi? Virginia se întrebă cum puteau dormi trei oameni în două paturi. Mai pe urmă își dădu seama. Probabil că ea trebuia să împartă patul cu sora ei. Sigur nu va putea închide un ochi. Francine se răsucea în pat ca o moară de vânt în vreme de furtună. Își arunca mâinile și picioarele în toate direcțiile, se întorcea când pe-o parte, când pe cealaltă, încercând să-și găsească o poziție mai bună de somn.

— Noi vom dormi în patul ăsta, Francine, iar Virginia poate dormi în cel de lângă fereastră, spuse mama ei. Făcu câțiva pași înainte, și-și puse pe o masă pachetele în care așezase cu grijă bunătățile gătite pentru Rodney.

Virginia se simți o clipă vinovată, cu toate că îi venea să ofteze ușurată. Mama ei va fi nevoită să suporte moara de vânt.

— Francine poate dormi cu mine, se surprinse spunând. Nu-i o problemă.

— Am o idee mai bună, spuse Francine, care fusese tachinată și chinuită de-a lungul anilor pentru felul ciudat de a dormi. Ce-ar fi să dormiți voi două într-un pat și să mă lăsați pe mine să dorm singură? În felul ăsta vom putea dormi toate.

Virginia o privi uimită pe sora ei de doisprezece ani, apoi izbucni în râs. O auzi și pe mama ei chicotind încetișor. Francine izbucni și ea în râs. Asta era bine. Virginia simți cum tensiunea și exasperarea întregii călătorii se evaporă încetul cu încetul și observă că umerii mamei ei se mai îndreptară puțin. Poate că un râs bun era remediul oboselii lor. Ar fi trebuit s-o facă mai devreme. Poate că drumul nu li s-ar mai fi părut atât de greu.

Virginia o văzu pe mama ei dând la o parte o şuviţă rebelă de păr de pe faţa lui Francine.

— Ai dreptate, spuse ea, cu veselie în glas. Facem cum zici tu şi dormim bine toate. Iar dimineaţă îl vom vedea pe Rodney. Va veni aici, la hotel, la ora nouă şi vom lua micul dejun împreună.

Veselia din glasul mamei trăda faptul că abia aştepta să-şi întâlnească fiul.

— Mă întreb cum arată acum, spuse Francine gânditoare în timp ce se dezbrăcă de haina de călătorie.

— Ce vrei să spui? întrebă Virginia.

— Mă întreb cum arată. Cât de mult s-a schimbat?

— E plecat doar de două luni.

— Ştiu. Dar o să fie diferit. Ştiu asta. Universitatea îi schimbă pe oameni.

— Nu fi prostuţă, o muştrului Virginia, însă o teamă ciudată îşi făcu loc în inima ei. Oare să fie adevărat? Oare cei care mergeau la universitate se schimbau? Oare Rodney se schimbase? Ei îi plăcea de el aşa cum îl cunoştea. Şi sigur n-ar fi vrut ca Jamison să se schimbe. Era aproape perfect, aşa că orice schimbare nu putea fi spre mai bine, era sigură de asta.

# CAPITOLUL 2

— De fapt, cel mai mult îmi place chimia. Adică, îmi place să
din ce sunt alcătuite lucrurile, ce anume le ține laolaltă – e uim
Cred că studiul ăsta mi-a întărit credința în Dumnezeu, deşi pr
sorul nostru nu-L include pe Dumnezeu în ecuațiile lui. Dar trebu
există un Dumnezeu. Lucruri atât de... atât de spectaculoase, n
poate să fi apărut la întâmplare.

Se aflau în restaurantul hotelului, servindu-şi micul dejun. Virg
o văzuse pe mama răsuflând uşurată când constatase că Rodne
slăbise de când nu mai mânca la masa ei. Remarcase şi uşur
tatălui ei când văzuse ținuta simplă a fiului său şi tunsoarea dece
Danny, neluând în seamă observațiile nerostite ale părinților să
admira fățiş fratele mai mare şi insistă să pornească fără întârz
spre campus. Era convins că Rodney deținea supremația ac
Francine, îmbucând liniştită din pâinea prăjită unsă cu siro
piersici, îl studia cu atenție. Căuta probabil acele schimbări su
însă inevitabile prin care trece orice student la universitate.

Virginia se surprinse urmărindu-l şi ea, cu acelaşi scop. Aten
fu captată de câteva lucruri minore, care o determinară să se înt
dacă ele existaseră, sau se dezvoltaseră după admiterea lui la uni
sitate. *Oare dintotdeauna îşi pieptănase părul cu cărarea pe partea a
sau pe cealaltă? Nu cumva nodul cravatei este mai larg decât obişnuia
facă? Dar gestul ăsta – când îşi trece mâna peste obraz – îl făcea şi înai*

Nu-şi mai amintea, ăsta era adevărul. Niciodată nu-i acordase lui Rodney prea multă atenţie.

Însă Danny îşi înfulecase repede clătitele şi cârnăciorii din farfurie, şi începu să se agite pe scaun, nerăbdător să pornească în explorarea locului.

— Mai doriţi cafea, doamnă? Domnule? întrebă ospătarul. Virginia îl văzu pe Danny cum se strâmbă când Drew încuviinţă şi împinse ambele ceşti în faţă.

— Spune-mi mai multe despre biserica la care mergi, îl încurajă Belinda pe Rodney.

— E extraordinară. Chiar este. Au un grup de tineri de vârsta mea. Şi chiar vor să aibă un impact asupra studenţilor de aici. Până acum eu sunt singurul de la universitate în grupul lor. Dar discut mereu cu colegul meu de cameră şi cu un alt coleg care locuieşte la parter. Ei vin din familii creştine şi ar vrea să-şi găsească o biserică pe care să o poată frecventa. Nu s-au hotărât încă. Pe urmă, mai e un băiat, care merge la acelaşi curs de fizică la care merg şi eu. Încearcă să facă pe durul, dar nu stă prea bine cu sănătatea, iar doctorii nu ştiu ce are. Am impresia că atitudinea asta a lui e doar o mască. Şi că sub masca asta ascunde multă teamă. Am încercat să mă împrietenesc cu el, dar n-am fost prea încurajat. M-aş bucura să vă rugaţi pentru el. Numele lui e Austin.

Virginia îl văzu pe tatăl ei împingând la o parte ceaşca de cafea.

— Haideţi să ne rugăm chiar acum pentru Austin, spuse el.

*Aici? Acum?* ar fi vrut Virginia să-l întrebe pe tatăl ei, dar ştia foarte bine că tatăl ei vorbea serios. Chiar aici, în mijlocul restaurantului plin de oameni, urmau să-şi plece cu toţii capetele, în timp ce tatăl lor urma să se roage cu glas tare pentru noul prieten al lui Rodney. Virginiei îi veni să se ascundă sub masă.

Tatăl ei se rugă scurt, dar cu toată inima. Virginia nu ştia ce să facă – să deschidă ochii la încheierea rugăciunii, sau să-i ţină închişi, pentru a nu fi nevoită să vadă uimirea – sau zâmbetele batjocoritoare – de pe faţa celor din jur. Când găsi suficient curaj ca să-şi deschidă ochii, rămase surprinsă să descopere că ceilalţi oameni nici măcar nu-i băgaseră în seamă.

— Eu zic că e timpul să plecăm, interveni Danny. Dacă nu plecăm acum, pierdem jumătate din zi.

Rodney zâmbi şi-l înghionti jucăuş pe fratele său.

— Să mergem. Abia aştept să vă arăt împrejurimile. Sâmbăta e mai liniştе, dar o să vă puteți da seama cam ce atmosferă este de obicei. Cine ştie? adăugă el cu un zâmbet larg. S-ar putea chiar să găsim unul sau doi studenți în bibliotecă, învățând.

În timp ce ieşeau din hotel, Rodney se alătură Virginiei.

— Mai ai veşti de la Jamison?

Virginia rămase surprinsă.

— Sigur că da, răspunse ea.

Rodney clătină din cap. Virginia însă, nu-şi putu scoate din cap întrebarea lui.

— Dar de ce întrebi? Doar aşa?

Rodney se întoarse spre ea, ridicând din umeri.

— Aşa cum?

— Aşa... nu ştiu. Ca şi când ai avea impresia că dacă Jamison e departe, nu... nu ne mai pasă unul de altul, sau ceva de felul ăsta.

— N-am spus asta.

— Nu... dar ai făcut aluzie la asta.

— Nu. Nici nu m-am gândit la aşa ceva.

— Atunci la ce te-ai gândit?

Rodney îşi puse brațul în jurul umerilor ei.

— Uite ce e, nu m-am gândit la nimic. Am vrut doar să deschid un subiect de conversație, asta-i tot. Aşa că spune-mi, ce mai face Jamison?

Ochii Virginiei străluciră. Îi plăcea să vorbească despre Jamison, iar în fața ei stătea acum un ascultător care nu ştia foarte multe despre el şi care merita a fi informat.

— Este mijlocaş, spuse ea entuziasmată. Şi echipa lui s-a descurcat tare bine la ultimele meciuri. S-ar putea chiar să câştige campionatul anul ăsta. Nu l-au mai câştigat niciodată. Până acum, punctajul este de şapte la unu. Şi Jamison spune...

— Dar cu studiile, o întrerupse Rodney. Cu studiile cum merge?

— O, Rodney, spuse Virginia dându-i brațul la o parte încruntată. Tot timpul te gândeşti numai la învățătură. Dacă lucrurile continuă

să meargă în felul ăsta, Jamison s-ar putea să intre într-o echipă profesionistă. Ştii că fac bani buni din asta. Mai mulţi decât ar câştiga dacă ar lucra într-un laborator – sau altundeva – aşa cum îţi doreşti tu.

Rodney încuviinţă.

— E adevărat, fu tot ce zise. Apoi adăugă cu mai mult entuziasm. Dintotdeauna i-a plăcut sportul şi în special fotbalul.

Virginia aprecie faptul că Rodney fusese gata să recunoască talentele lui Jamison.

— I-a fost greu să aleagă între fotbal şi baseball, continuă ea. A ales fotbalul. Anul viitor speră să primească şi bursă.

— Grozav. A găsit vreo biserică?

— Se întâlneşte cu un mic grup interdenominaţional, undeva în afara campusului. Îi place pastorul şi spune că sunt tineri foarte plăcuţi. Unele discuţii pe care le au sunt chiar animate, spune el. Pentru că vin din mai multe biserici, au şi opinii diferite – cu privire la multe lucruri. Jamison spune că asta îi face bine. Îl ajută să înţeleagă mai bine unele lucruri pe care le-a acceptat drept adevăruri în trecut, fără a le cerceta.

— Cum ar fi? întrebă Rodney.

— Nu... nu lucruri importante, cum ar fi cine este Dumnezeu sau dacă Isus este de natură divină sau ceva de felul ăsta. Doar... lucruri mărunte, botez, comuniune.

— Astea nu sunt lucruri mărunte.

— Nu vreau să spun asta. Dar alte biserici le tratează... altfel.

Rodney încuviinţă.

— Jamison spune că este bine să poată înţelege pentru ce alte biserici au alte opinii. Îi deschide gândirea şi-l ajută să ia decizii bazate pe Biblie.

— Deciziile bazate pe Biblie sunt bune, fu de acord Rodney.

Fratele ei părea sincer, iar Virginia fu pe punctul de a continua să vorbească despre biserica şi călătoria spirituală a lui Jamison, însă Danny se întoarse spre ei şi interveni în discuţie.

— Mai ştii puiul ăla de vulpe pe care l-am avut vara trecută?

Rodney încuviinţă.

— Acum două săptămâni am fost la bunicul, la ţară, pe păşune. Şi l-am văzut. Sunt sigur că era el. S-a oprit şi s-a uitat la mine ca şi când

încerca să se hotărască ce să facă – să vină la mine sau s-o ia la goană. A zbugnit-o, da' înainte să se facă dispărut, s-a uitat în urmă de două ori. Sunt sigur că era el.

— Chiar?

— Urechea lui stângă avea forma aceea ciudată. Mai ții minte? Ei bine, şi puiul ăsta avea la fel. Pliseul ăla în vârful urechii. Danny îi arătă locul.

— Şi n-a zbughit-o când te-a văzut?

— Nu. A rămas pe loc şi s-a uitat la mine. Am...

Virginia grăbi pasul. Ştia că-şi pierduse audiența. Putea la fel de bine să i se alăture lui Francine.

Campusul universității era interesant, iar Virginia se gândi că în mai puțin de un an va avea parte de aceeaşi experiență. Dar în ciuda faptului că era obişnuită cu mersul pe jos, pe măsură ce ziua trecea, se simți tot mai istovită. Erau prea multe alei. Prea multe clădiri. Prea multe de văzut şi distanța între ele prea mare.

Prima începu să se plângă Francine.

— Mă dor picioarele. Şi în plus, toate clădirile astea seamănă între ele. Nu pot să stau aici şi să vă aştept?

— Nu singură... începu mama ei.

Virginia profită de ocazie.

— Stau eu cu ea, se oferi degrabă.

— Puțin mai în față este o cofetărie mică, unde se vând şi băuturi răcoritoare, le informă Rodney. Puteți lua ceva rece în timp ce aşteptați.

Rodney le conduse într-acolo şi le arătă două locuri libere. Comandă două sucuri reci şi le puse în fața lor. Apoi se îndepărtă alături de Danny şi părinții lor. Virginia îşi întinse picioarele pe sub masă şi-şi scoase pantofii. O dureau picioarele.

Era interesant să stea acolo şi să bea sucul, privind la grupurile gălăgioase de tineri. Virginia îşi închipui cum ar fi să facă parte dintr-un astfel de grup şi îşi dori ca timpul să treacă mai repede şi să se

poată alătura şi ea acestei mulţimi prietenoase, vesele. Dar ea nu va veni aici. Nu, ea îşi planificase deja să se alăture lui Jamison. Ce distractiv era să meargă împreună la acelaşi colegiu! Cât de minunat va fi să-l urmărească jucând fotbal! Parcă îl şi vedea – starul echipei. Oamenii îl vor aclama, iar ea va striga mai tare decât toţi ceilalţi. Abia aştepta.

Şi va merge împreună cu el la biserica aceea mică şi va lua parte la discuţiile despre credinţă şi despre cum se poate trăi într-o lume care dă dovadă de atâta indiferenţă. Va asculta ideile lor şi va fi liberă să-şi exprime gândurile cu privire la subiectele discutate. Jamison spunea că oricine era binevenit să-şi spună părerea.

Un alt grup de studenţi intră în cofetărie şi se aşeză nu prea departe de Virginia şi Francine. Virginia încercă să nu se uite la ei, dar nu prea reuşi. Erau mai gălăgioşi decât alţi tineri pe care-i văzuse până atunci. Cuvintele lor erau presărate cu hohote stridente de râs, iar Virginia auzi cuvinte pe care doar prietena ei, Jenny Woods, le folosea. Cuvinte pe care Virginia nu le înţelegea, dar care ştia că nu sunt potrivite pentru un creştin. Se tulbură şi încercă să-şi îndrepte atenţia asupra sucului din care sorbea. Încercă să se gândească la zilele pe care le va petrece alături de Jamison, la colegiu. Jamison va...

— Cred că individul ăla încearcă să-ţi atragă atenţia, şopti Francine, arătând cu capul într-o parte, undeva mai în spatele Virginiei. De când s-a aşezat, se uită numai la tine.

— Nu fi prostuţă, răspunse Virginia, trezită din visare. În ciuda cuvintelor ei, simţi că se îmbujorează.

— Da' aşa e, insistă Francine. Aşteaptă să te uiţi la el.

— N-am de gând s-o fac, murmură Virginia printre dinţi, şi-şi ridică bărbia.

— Arată chiar bine.

Bărbia Virginiei se ridică şi mai sus.

— Are părul ondulat, închis la culoare, ochi căprui şi o gropiţă în bărbie...

Francine parcă îl descria pe Jamison. Virginia abia se abţinu să nu se întoarcă în spate şi să-i arunce o privire.

— Şi o cicatrice – chiar deasupra sprâncenei.

Jamison n-avea nicio cicatrice deasupra sprâncenei. Decât dacă... Nu se poate să se fi rănit. În ciuda hotărârii pe care o luase, Virginia se răsuci şi întâlni ochii căprui despre care îi vorbise Francine. Nu erau ochii lui Jamison. Tânărul clătină din cap, zâmbi triumfător şi-i făcu cu mâna.

Obrajii Virginiei se aprinseră şi-şi întoarse privirea rapid spre sora ei.

— Francine, şopti ea cu severitate, nu te mai uita la el. Nu faci altceva decât să-l încurajezi...

— Vine la noi.

— Nu glumi.

— Nu glumesc. Vine aici. Cu sucul în mână.

Virginia nu avu timp să răspundă.

— Scuză-mă, se auzi o voce plăcută. Era chiar lângă ea. Îmi poţi spune unde este laboratorul de chimie?

Virginia se văzu silită să privească din nou în acei ochi căprui. Simţi cum se îmbujorează şi întinse picioarele pe sub masă ca să şi le vâre în pantofi. Unul dintre ele îşi nimeri ţinta, însă oricât îl întinse pe celălalt, nu reuşi să dea de celălalt pantof.

— Nu... nu ştiu, bâjbâi ea, referindu-se nu doar la laboratorul de chimie, ci şi la pantoful de negăsit.

— Nu mergi la cursurile de chimie?

Tânărul se aşeză pe scaunul de lângă ea. Virginia nu mai cunoscuse pe cineva care să aibă atâta îndrăzneală.

— Nu, reuşi ea să răspundă.

— Atunci, la ce cursuri mergi? M-am gândit că eşti la colegiul de asistente medicale.

— Nu.

— La pedagogie?

Virginia clătină din cap.

— Suntem doar în vizită, spuse Francine, care nu-şi pierduse cumpătul sau uzul limbii, cum se întâmpla cu sora ei.

— În vizită? Privirea tânărului nu părăsise o clipă chipul Virginiei.

Aceasta încuviinţă şi încercă să înghită. Tânărul o tulbura, cu toate că părea destul de inofensiv.

El zâmbi, arătându-şi cele două şiruri de dinţi albi.

— Sper că pentru o vizită lungă.

— De fapt, spuse Francine, suntem aici doar astăzi.

— Păcat.

Îşi împinse sucul neterminat la o parte.

— Atunci, dacă şederea voastră e atât de scurtă, spuse el degajat, poate că îmi veţi face plăcerea să vă fiu ghid.

Virgina începu să clatine din cap, fără a putea îngăima niciun cuvânt.

— Laboratorul de chimie? întrebă Francine timid, înclinându-şi capul într-o parte şi privindu-l cu subînţeles.

Atenţia lui se îndreptă spre sora mai mică. Părea de-a dreptul amuzat. Începu să râdă, un râs vesel, din toată inima.

— În regulă, spuse, ridicându-şi mâinile. M-ai prins. Da, ştiu unde este laboratorul de chimie. Şi mai ştiu şi altele. Sunt în primul an. Am stat aici destul timp ca să mă familiarizez cu campusul.

Se întoarse spre Virginia.

— Ce zici? Cunosc câteva locuri ce nu se află pe harta campusului.

Virginia clătină din cap.

— Fratele nostru ne-a arătat deja locurile, îl informă Francine. Atâta ne-a plimbat, că am simţit că-mi cad picioarele dacă nu mă aşez.

Tânărul continuă s-o privească pe Virginia.

— Şi tu? Pe tine te dor picioarele? Ştiu exact unde le-ai putea odihni.

Virginia se gândi la pantoful pe care încă nu-l găsise. O clipă se temu că tânărul se va uita sub masă şi-i va descoperi secretul. Îşi trase piciorul înapoi, ascunzându-l sub fuste.

— Trebuie să aşteptăm aici, spuse Francine. Tata, mama, Rodney şi Danny se vor întoarce curând şi apoi vom merge să luăm masa.

— Oh, ăsta da grup. Păru grabnic să se ridice. Se întoarse din nou spre Virginia. Vreunul dintre băieţi e cumva... prietenul tău?

Virginia clătină din cap.

— Amândoi îmi sunt fraţi, spuse ea apăsând pe cuvinte.

— Bine, răspunse el şi se rezemă din nou de spătarul scaunului.

— Prietenul ei studiază la Colegiul Webster, îl informă Francine.

Virginia îşi găsi cuvintele, în cele din urmă.

— Este mijlocaşul echipei de fotbal a colegiului.

Tânărul ridică o sprânceană.

— M-am gândit eu că trebuie să fie şi un prieten pe undeva. Ridică din umeri. Dar Webster e taaaaare departe... Oferta mea rămâne valabilă. Ţi-ar plăcea să vizitezi puţin oraşul în seara asta?

Virginia era şocată.

— Sigur că nu, răspunse ea indignată. Chiar dacă... chiar dacă te-aş cunoaşte – şi nu te cunosc – şi... şi chiar dacă mi-aş dori să văd oraşul, nu l-aş... nu l-aş trăda pe Jamison.

— Jamison? Întinse mâna şi învârti paharul cu suc. Jamison, repetă el. Apoi, în timp ce se ridică de pe scaun, o privi din nou. După părerea mea, n-ar fi nicio problemă. Adică, şi eu am o prietenă acasă. Dar asta nu mă ajută cu nimic acum, nu? Omul mai trebuie să se şi distreze. Că doar nu sunt călugăr. Iar ea nici nu se aşteaptă la aşa ceva din partea mea. E mult prea realistă. Ridică din umeri. Dar mă gândesc că... unele fete pot fi chiar înguste la minte.

Şi înainte ca Virginia să-i poată da o replică, tânărul dispăru.

# CAPITOLUL 3

Dimineața următoare participară cu toții la serviciul de închinare al bisericii pe care o frecventa Rodney, o experiență despre care discutară îndelung în drumul lor spre casă. Virginia ştia că părinții ei fuseseră impresionați de mesajul pastorului din acea dimineață, şi uşurați la gândul că Rodney şi credința lui erau pe mâini bune.

Virginia se simțea epuizată. Zilele acestui sfârşit de săptămână fuseseră pline de activitate, şi cu toții erau obosiți. Însă nu acesta era singurul motiv pentru care se simțea secătuită şi iritată. Tinerii aceia pe care-i întâlnise aveau ceva care pe ea o tulbura. Ceva suna fals în acele hohote zgomotoase de râs. O tulburase acel limbaj grosolan, acele cuvinte lipsite de respect şi rostite în gura mare, fără niciun pic de ruşine. Ceva o neliniştea profund în toată acea scenă. Ca să nu mai vorbim despre experiența avută cu acel tânăr, în cofetărie. Nu-i înțelegea felul de gândire. Niciodată nu mai întâlnise aşa ceva. Oare unii oameni chiar credeau că nu este important să-ți respecți angajamentul, promisiunea? Gândul acesta o îndurera.

Virginia încercă să se debaraseze de sentimentul de tulburare ce pusese stăpânire pe ea şi să se gândească mai degrabă cât de amuzant va fi să-i povestească lui Jenny despre această aventură.

Jenny nu ştia încă ce să facă – să meargă la universitate, sau să se mute în oraş şi să-şi caute o slujbă. Odată se entuziasma de experiențele şi prieteniile pe care le va lega la o şcoală mare,

altădată spunea sus şi tare că se săturase de cărţi şi de cursuri. O să-şi ia o slujbă şi o să-şi trăiască viaţa aşa cum o să-i placă. Când se gândea la Jenny, Virginia era de-a dreptul încurcată. Ea ar fi vrut să-şi vadă prietena împăcată – împăcată cu Dumnezeu, cu viaţa, cu sine însăşi. Virginia era sigură că numai o credinţă profundă, adevărată, putea s-o ajute pe prietena ei. Însă Jenny, care mergea rar la biserică, părea că ignoră orice invitaţie şi rugăminte venite din partea Virginiei.

Pe Virginia o întrista adesea atitudinea neglijentă a prietenei sale cu privire la viaţă. Însă îşi propusese să nu renunţe la ea. De aceea, continua să-i împărtăşească toate experienţele feminine, ca de la prietenă la prietenă. Pe Jenny o încântau astfel de mărturisiri.

*Oare să-i povestesc despre tipul de la cofetărie?* se întrebă ea.

Da. Cu siguranţă Jenny va fi intrigată de toată povestea aceea şi probabil că se va hlizi, cum avea obiceiul.

Totuşi, n-o va face, se răzgândi ea. Jenny se va întreba ce-o apucase de nu răspunsese invitaţiei acelui tânăr.

Nu va vorbi despre asta cu Jenny. Jenny vedea lumea cu alţi ochi. Probabil că se asemăna cu acel tânăr ce se aşezase, neinvitat, la masa ei. Dacă Jenny ar fi primit o astfel de invitaţie din partea unui tânăr arătos... Virginia se frământă pe bancheta vagonului. Deodată, începu să înţeleagă. Ceea ce ei i se păruse atât de anormal şi nepotrivit, era cu totul normal pentru unii oameni. Ceea ce nu reuşise să înţeleagă ea cu privire la Jenny, părea să fie total acceptabil pentru mulţi dintre tinerii din vremea lor.

Virginia nu se putea împăca cu acest nou standard. Ea fusese protejată în familia şi în micul orăşel în care crescuse, şi nu fusese niciodată nevoită să se confrunte cu un comportament imoral. Acum îşi dădu seama că vorbirea şi acţiunile care o scoteau în evidenţă pe Jenny în orăşelul lor, erau cu totul normale în alte grupuri de tineri. Jenny nu era o fată neobişnuită. Poate că – doar poate – Jenny era mai în pas cu lumea în care trăiau decât ea însăşi. Această idee era una nouă şi uimitoare pentru Virginia. O făcea să se cutremure.

*O, Doamne,* se rugă ea. *Nu cred că vreau să merg la colegiu. E atât de... atât de înfricoşător. Atât de rău.*

Însă Virginia realiză de îndată că Dumnezeu nu lipsea din campusul universității – chiar dacă mulți dintre cei ce studiau acolo nu erau conștienți de prezența Sa. Rodney se descurca bine. Găsise o biserică. Avea un pastor bun, un grup extraordinar de tineri. Creștea în credință și știa în ce crede, chiar dacă profesorii le prezentau învățături diferite. Rodney știa că Dumnezeu este cu el.

Și Jamison se descurca bine. Îi scrisese că se roagă înainte de fiecare meci – nu se ruga să câștige, ci să joace bine și să nu se rănească. Nimeni să nu se rănească. Chiar i se întâmplase de câteva ori, ca și alți colegi de echipă să-i solicite rugăciunile. Și Jamison își găsise o biserică. Oarecum neconvențională, însă învățăturile de acolo îl forțau să crească, să-și lărgească orizontul credinței. Așa spunea el. Jamison se descurca. Nu – nu e vorba de loc – ci de individ. Dumnezeu era de găsit și acolo, în campusul universitar. Cine dorea să-L găsească, Îl putea găsi.

Simți cum se liniștește. Nu trebuia să se teamă. Dumnezeu va fi cu ea oriunde va merge. Secretul era să conștientizeze prezența Lui și să-și amintească promisiunile Lui. *Proverbe 29:25*, părea a-i șopti o voce dinlăuntrul ei. *Ții minte versetul? Bunica Marty ți l-a spus când îți era frică de întuneric. Oh, da. „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă."*

Sigur că n-avea de ce să se teamă – oriunde s-ar fi aflat – dacă urma sfatul versetului și se încredea în Domnul.

Ce bine ar fi dacă ar putea-o ajuta pe Jenny să înțeleagă asta.

Virginia nu-i împărtăși lui Jenny prea multe detalii despre călătoria la universitate. Îi spuse doar că îl vizitaseră pe Rodney și, înainte ca Jenny s-o bombardeze cu întrebări, schimbă subiectul.

— Vii la întâlnirea grupului de tineri? Am organizat o serbare de toamnă, acasă la pastor. Adică în curtea casei lui... asta în cazul în care va fi suficient de cald afară. Cred că o să fie ceva special. Tuturor le plac astfel de serbări. Mâncare bună – de obicei asta-i adună pe cei mai mulți băieți. Și asta, râse ea, le atrage de obicei și pe fete.

Jenny râse şi ea.

— Sigur, de ce nu? răspunse ea. În ultima vreme m-am plictisit de moarte. Nu e nimic de făcut în orăşelul ăsta plicticos. Abia aştept să se termine şcoala ca să pot pleca de aici. Într-un loc în care oamenii chiar *trăiesc*.

Virginia se gândi la grupul de tineri de la universitate şi simţi din nou o teamă inexplicabilă. Ridică din umeri ca pentru a alunga acest gând şi împreună cu el comentariul lui Jenny. Apoi zise:

— Ştii... m-am gândit la ceva. Cei care n-au credinţă... nu ştiu că Dumnezeu este cu ei... au în inima lor un gol pe care încearcă să-l umple cu *ceva*. Cu distracţie. Cu aventură. Cu plăceri. Cu orice. Mie nu mi se pare deloc plicticos orăşelul nostru.

Jenny o privi cu asprime.

— Eşti o fiinţă ciudată, Virginia Simpson. Nu-mi pot imagina cum de-ţi poţi dori să înlocuieşti toate lucrurile astea cu Dumnezeu.

— Când Îl cunoşti pe Dumnezeu – îţi dai seama că El *este* toate aceste lucruri, spuse ea simplu.

— Nu cred că între Dumnezeu şi distracţie sau aventură poate fi pus semnul „egal".

Focul din privirea şi vocea fetei o făcură pe Virginia să se cutremure.

— N-ai dreptate. N-ai încercat niciodată să afli dacă este adevărat.

Jenny pufăi.

— Dumnezeu e Dumnezeu, spuse ea apăsând pe cuvinte.

— Sigur că este.

— Atunci spune-mi cum se face că Dumnezeu, care consideră că distracţia este un lucru rău, poate să-ţi facă plăcere.

— Jenny, sunt o mulţime de lucruri distractive care nu sunt rele.

— Spune-mi unul, o provocă Jenny.

— Ei bine, serbarea toamnei, de exemplu. Virginia se bucură că găsise atât de repede unul.

Jenny o privi batjocoritor.

— Şi tu numeşti asta distracţie? E o copilărie, asta e. O joacă de copii. Mâncare. Câteva jocuri prosteşti. Poate puţin flirt inofensiv. Tu nici măcar nu ştii ce este adevărata distracţie.

— Iar tu, spuse Virginia supărată, eşti aşa de... aşa de oarbă, încât nu te poţi bucura de lucrurile simple, plăcute. Crezi că ai nevoie... ai nevoie de... Însă Virginia nu ştia care ar fi fost lucrurile de care Jenny simţea că are nevoie. Adevărul era că nici măcar nu ştia ce anume o făcea pe Jenny să simtă că se distrează cu adevărat. Se îmbujoră gândindu-se la propria ignoranţă.

— Eşti atât de copilă, îi spuse Jenny. Într-o zi o să te maturizezi şi tu, Virginia.

Virginia ar fi vrut să-i dea o replică usturătoare, însă preocuparea ei pentru starea spirituală a prietenei sale o opri. Se controlă şi răspunse cu voce calmă:

— Iar eu mă rog ca într-o zi să poţi deveni şi tu ca un copil. Isus a spus că doar aşa vom putea intra în împărăţia cerurilor.

Răspunsul lui Jenny fu un pufăit batjocoritor. După care, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Următoarea scrisoare pe care Virginia i-o scrise lui Jamison, se dovedi a fi foarte diferită de versiunea scurtată pe care i-o împărtăşise prietenei sale. Se umplură câteva pagini povestind despre vizita pe care i-o făcuseră lui Rodney. Îi scrise despre trenul înghesuit, despre hotelul al cărui aspect o dezamăgise, despre campusul cu alei lungi şi întortocheate, despre clădirile ce semănau între ele ca două picături de apă. Îşi împărtăşi sentimentele pe care le experimentase în timp ce-şi sorbise sucul la cofetărie, despre studenţii gălăgioşi ce intrau şi ieşeau, umblând după compania unora ca şi ei, în căutare de distracţii fără sens. Era încă prea încurcată şi stânjenită de incidentul cu acel tânăr ce se dovedise atât de îndrăzneţ, aşa că nu-l menţionă decât în treacăt. Îi scrise despre faptul că vizitaseră biserica pe care o frecventa Rodney şi despre cât de mulţumiţi erau părinţii ei să ştie că Rodney găsise o biserică asemănătoare cu cea de acasă.

Apoi îi scrise despre Jenny şi despre reacţia pe care o avusese când o invitase la întâlnirea grupului de tineri. „Încă nu înţelege", scrise Virginia. „Dacă aş putea găsi cuvintele potrivite ca să-i explic... Ea

crede că viața nu înseamnă altceva decât distracție și nu știe unde să găsească adevărata bucurie. Câteodată mă înfurii atât de tare pe ea. Dar în același timp îmi și pare rău pentru ea. Iar asta mă tulbură. Mă întreb ce se va întâmpla cu viața ei dacă nu-și schimbă gândirea și acțiunile. Mi-e teamă că Jenny va ajunge să se nenorocească. Și simt că nu pot face nimic ca s-o opresc."

Ca de obicei, sfârși scrisoarea spunându-i că abia aștepta vacanța de Crăciun când va veni acasă și vor putea petrece ore în șir împreună, povestind despre toate astea față în față și nu prin scrisori.

După ce împachetă hârtiile, Virginia abia le putu pune în plic.

Clara nu se simțea bine. Îi fusese atât de rău în primele patru luni de sarcină, încât slăbise teribil. Doctorul Luke, unchiul lor, era atât de îngrijorat, încât o trimise la o clinică dintr-un oraș mare pentru a vedea dacă putea fi ajutată în vreun fel. Făcură toate aranjamentele, așa că, în cele din urmă Clara plecă împreună cu Troy, soțul ei.

Se întoarseră după cinci zile.

— Doctorii spun că nu putem face nimic decât să așteptăm, spuse ea tristă. Să sperăm că lucrurile se vor îndrepta în zilele care urmează.

Însă lucrurile nu se îndreptară. Clara slăbea văzând cu ochii. Ajunse să stea mai tot timpul în pat, iar Virginia și mama ei merseră pe rând să gătească, să spele rufele și să facă curățenie.

Într-una dintre seri, Virginia se întorcea acasă obosită, după ce petrecuse după-masa cu Clara. Surprinse o discuție ce o făcu să se oprească în prag, cu inima bătându-i puternic.

— Dacă copilul va supraviețui, va fi o minune, îl auzi pe tatăl ei zicând.

— Îmi fac griji pentru Clara. E atât de slabă și palidă, răspunse mama ei. Dacă copilul se va naște la termen, mă tem că nu va avea suficientă putere la naștere.

— Ce spune Luke?

— E foarte îngrijorat. A dat o mulțime de telefoane și a citit tot ce se poate citi despre asta. Dar n-are încă răspunsuri. Nu știe ce se poate face.

— Vom continua să ne rugăm.

Virginia o auzi pe mama ei oftând, apoi o auzi spunând ceva cu glas înăbuşit. Ştia că tata o trăsese aproape şi că mama vorbea cu capul aşezat pe pieptul lui.

— Mi-e atât de teamă. Trebuie s-o recunosc. Ştiu că Dumnezeu este în control. Ştiu asta. Dar... Părea că plânge. Mai ştiu şi că uneori planurile Lui nu sunt planurile noastre. Uneori nu răspunde după cum ne rugăm noi. Dumnezeu ar putea s-o ia, Drew. Pe ea şi pe copil. Vocea i se frânse. Trebuie să ne gândim şi la asta – şi să acceptăm. Dar ar fi atât de greu. Nu ştiu dacă sunt destul de puternică – destul de curajoasă.

Mama ei plângea.

Gândurile o asaltară pe Virginia şi nu mai auzi răspunsul tatălui ei. *Să piardă copilul?* Da – ştia că lucrul ăsta se putea întâmpla, cu toate că se împotrivise acestui gând. *Însă s-o piardă pe Clara?* Niciodată. Nu. Aşa ceva nu va accepta. Niciodată.

Sunetele înăbuşite ce răzbătură până la ea îi dădură de înţeles că părinţii ei se rugau. Însă ea nu rămase acolo ca să audă şi să înţeleagă cuvintele. Alergă în camera ei, se aruncă pe pat şi plânse cu hohote.

Jamison veni acasă de Crăciun, însă Virginia fu atât de ocupată, încât se simţi ca înşelată. Mama făcu tot ce putu ca să-i dea libertatea să petreacă timp cu Jamison. Însă ea se simţea vinovată dacă nu-şi făcea partea ei de treabă.

În plus, Jamison părea agitat şi tulburat. Se gândea şi povestea mereu despre colegiu, despre grupul de la biserică şi despre activităţile sportive în care era implicat. Ca şi Jenny, orăşelul lor i se părea cam plictisitor – însă din alte motive.

— Aş vrea să fi terminat cu şcoala, astfel încât să fi putut veni cu mine acum, îi spuse el Virginiei.

Şi ea îşi dorea acest lucru din toată inima.

— Nu mai este mult. Un singur semestru, îl asigură ea. Şi vei veni acasă, în vacanţa de vară.

— Nu sunt sigur că o să vin acasă vara asta, Virginia. Mi s-a oferit ocazia să lucrez. Aş câştiga mult mai bine decât dacă m-aş angaja aici. Mă gândesc să accept oferta.

Virginia încuviinţă, însă inima i se strânse dezamăgită.

— În plus, mai e şi fotbalul. La vară vrem să ne antrenăm mai mult. Am ajuns atât de aproape de campionat anul ăsta. Dacă ne pregătim temeinic, putem intra în campionat anul viitor. Câţiva dintre colegii de echipă îşi caută de lucru în oraş şi planul nostru este să ne antrenăm cât mai des cu putinţă.

Virginia încuviinţă din nou. Însă îi era greu să se gândească la lunile lungi de vară fără Jamison şi fără perspectiva întâlnirii cu el.

— Apoi la toamnă... Jamison nu îşi termină propoziţia, dar îşi duse braţele în jurul Virginiei, şi ea acceptă invitaţia unei îmbrăţişări calde.

— N-o să mai treacă mult şi o să vii şi tu, şopti el cu buzele în părul ei. Am atâtea să-ţi arăt. Atât de mulţi oameni cărora vreau să li te prezint.

Îi dădu drumul din îmbrăţişare, însă continuă s-o ţină de mână şi s-o privească în ochi.

— O să fiu mândru să le prezint pe fata despre care am vorbit tot anul. O strânse afectuos de mână.

Virginia se forţă să zâmbească. Abia aştepta clipa aceea.

Veni şi primăvara – destul de târziu, după părerea Virginiei. Iarna lungă şi starea Clarei o epuizaseră total – şi mental şi fizic. Se mustră aspru pe sine însăşi pentru că cutezase să se plângă, în timp ce mama ei şi Clara aveau de dus poveri mult mai mari.

Odată cu sosirea primelor triluri ale păsărilor şi primele flori de primăvară, o fărâmă din melancolia ei se topi împreună cu nămeţii de zăpadă mată de pe marginea drumului.

Clara nu se înzdrăveni, însă nici nu mai slăbise. Iar asta le dădea speranţe mamei lor şi doctorului Luke.

*Bebeluşul creşte*, îşi spuse Virginia în timp ce îşi târa picioarele spre casă, într-o după amiază târzie petrecută cu Clara. *Destul de normal,*

*dacă ne gândim la situația în care se află Clara. Iar pentru asta trebuie să fim mulțumitori. Este un răspuns la rugăciuni.* Poate că şi mâncarea hrănitoare pe care o pregătea Belinda o ajutase pe Clara. Mama lor petrecuse ore în şir încercând să gătească mâncăruri care să stimuleze pofta de mâncare a Clarei.

Şi se pare că truda ei dăduse roade – într-o anumită măsură – cu toate că privind-o pe Clara, Virginia avea impresia că aceasta ciugulea din mâncare doar pentru a-şi salva copilul, nu pentru că i-ar fi fost poftă.

— Cum se mai simte Clara?

Gândurile Virginiei fură întrerupte de cuvintele vecinului lor, domnul Adamson. Bătrânul se rezemă de gardul proaspăt vopsit şi o privi de sub borurile pălăriei uzate şi murdare. Deja petrecuse în grădină ore în şir îngrijindu-şi florile şi îndemnându-le să înflorească.

Virginia încercă să-şi alunge de pe chip expresia de îngrijorare şi zâmbi. Interesul pe care i-l arătase domnul Adamson în perioada adolescenței, făcuse acestuia un loc special în inima ei.

— Rezistă, răspunse ea, sperând că suna ca o veste bună.

Bătrânul încuviință.

— Şi micuțul?

— Unchiul Luke spune că pare să se dezvolte bine.

Bătrânul încuviință din nou.

— Crezi că surorii tale i-ar face plăcere un buchet de lalele şi narcise? Anul ăsta am câteva culori noi. Uită-te la cele rozalii. Frumuşele, nu?

Virginia urmări cu privirea degetul murdar de noroi al bătrânului. Florile erau frumoase. Era sigură că Clara s-ar fi bucurat enorm de ele.

— O să fac un buchet, ca să i-l duci data viitoare. Când mai mergi?

— După ce las cărțile astea acasă. E rândul meu să pregătesc cina pentru Troy şi Clara.

— O să le pregătesc, ca să fie gata când treci pe aici.

Virginia îi zâmbi larg.

— O să-i facă mare plăcere, domnule Adamson. O să-i lumineze ziua.

Ochii albaştri ai bătrânului se umeziră.

— Îmi lipseşte Clara, spuse el simplu. Apoi se întoarse cu grădină.

Virginia ştia că acele câteva cuvinte nu exprimau tot c bătrânul. Şi totuşi... poate că da.

# CAPITOLUL 4

Pe măsură ce se apropia ultima zi de şcoală, Virginia sir entuziasmul ei creşte, în ciuda multelor activităţi ce o ţineau ocu Nu va mai trece mult şi va termina şcoala. Curând va fi la co alături de Jamison. Curând, va intra în rândul adulţilor.

Cu toate că starea Clarei era încă dificilă, Virginia îşi simţea uşoară. Cu siguranţă, lucrurile se vor îndrepta cu Clara şi bebelu

Aşa că Virginia trăia fiecare zi visând şi plănuind alături de c de clasă. Lumea întreagă le stătea la picioare şi fiecare dintre ei să-şi împlinească visul într-un alt mod.

Jenny abia aştepta să „scape de orăşelul ăsta ponosit", însă fi remarcă de acest fel, îi provoca Virginiei îngrijorare. Jenny hotă în cele din urmă, că va merge la universitate. Trimisese cere fusese admisă. Acum nu mai vorbea decât de nerăbdarea ei de la internat. Însă scenele pe care le prezenta nu erau acelea ale studenţi serioşi în pregătirea unei cariere, ci ale unor tineri petrec hotărâţi să aibă parte de toată distracţia de care nu avuseseră până atunci.

Nu asta era perspectiva Virginiei asupra vieţii de colegiu. aştepta să petreacă mai mult timp în bibliotecă decât în cofetăr peste drum. Sigur, între cursuri va fi şi cu Jamison – discutând învăţate la clasă, participând la evenimentele organizate de bis sau bucurându-se să servească un suc împreună.

Jamison se hotărâse să-şi ia o slujbă pe timpul verii şi nu venise acasă. Încă trei luni de corespondenţă, fără a-şi putea împărtăşi experienţele unul celuilalt, faţă în faţă – asta i se părea deprimant Virginiei. Însă îi scrise că îi înţelesese motivele şi că-i doreşte succes, atât la muncă, cât şi în fotbal. „Când o să ajung acolo, o să fiu cel mai mare suporter al tău", scrise la finalul scrisorii. „Sunt atât de mândră de tine."

Însă Rodney urma să vină acasă. Virginia abia aştepta să-şi vadă fratele mai mare, cu toate că Francine încă mai vorbea despre schimbările prin care probabil trecuse. Virginia încercă să dea la o parte aceste gânduri, fără prea mare succes însă.

Într-o sâmbătă, în timp ce ea şi mama ei îşi luară o scurtă pauză de la treburile casnice pentru a servi ceaiul, Virginia aduse subiectul în discuţie.

— Crezi că oamenii se schimbă când merg la studii?

— Fără îndoială, răspunse Belinda fără ezitare.

Virginia simţi că i se strânge stomacul.

— De ce? o întrebă pe mama ei, sperând că va mai medita la întrebare şi-şi va retrage afirmaţia.

— Cu toţii ne schimbăm de-a lungul vieţii, răspunse cu uşurinţă Belinda, umplându-şi din nou ceaşca. Se rezemă de spătarul scaunului şi sorbi din ceai. Virginia aşteptă.

— Dar cred că cele mai mari schimbări au loc în ultimii ani ai adolescenţei.

Faptul că părea atât de liniştită, o uimi pe Virginia.

— Crezi că Rodney s-a schimbat?

— Sunt sigură.

Cuvintele nu conţineau nici urmă de îngrijorare.

— Nu eşti... nu-ţi doreşti să rămână aşa cum a fost?

Belinda zâmbi, apoi se întoarse şi o privi în ochi. Îşi puse ceaşca pe farfurioară şi se aplecă spre fiica ei.

— Nu, spuse ea clătinând din cap. Îl iubesc pe Rodney – aşa cum este – aşa cum a fost. Însă de-a lungul anilor am văzut multe schimbări la el. Crezi că mi-aş fi dorit să rămână acel preşcolar pe care l-am dus de mână în prima zi de şcoală? Sau acel băieţel puţin speriat

de prima lui slujbă – de distribuitor de ziare? Sau ca acel adolescent îngrijorat de petele ce i-au apărut pe față și de prima întâlnire cu o fată? Belinda clătină din nou din cap. Nu. Îl iubesc. L-am iubit pe parcursul tuturor acestor perioade ale creșterii. Însă nu vreau să rămână la fel. Vreau să crească. Să se maturizeze. Să devină ceea ce Dumnezeu intenționează să devină. Să fie bărbat. Să accepte responsabilitatea. Să fie un lider. Și așa va fi. Am încredere că așa va fi. Fratele tău este pe drumul cel bun. Urmează călăuzirea Domnului. Vreau să se schimbe, dar nu mi-aș dori niciodată să lase în urmă baza solidă pe care și-a zidit omul lăuntric. Și acesta are nevoie să crească. Și pe măsură ce se va întâmpla asta, vor exista schimbări.

Virginia încuviință. Însă în taina inimii ei, speră ca în acest proces de maturizare și creștere, să-și mai poată recunoaște fratele. Rodney avea atâtea lucruri pe care ea n-ar fi dorit să le piardă.

Și desigur, asta era valabil și pentru Jamison.

Ultima zi de școală începu cu ploaie, și după toate probabilitățile, urma să se sfârșească la fel. Virginia gemu când privi pe fereastră. Fusese numită șefă de promoție. Mama o ajutase să-și coasă o rochie nouă. Iar acum ploaia asta îi alunga toată bucuria pe care o simțise când se gândise la evenimentul special care o aștepta.

Și Jenny urma să aibă un rol în ceremonia de încheiere a școlii. Urma să vorbească în numele clasei și să facă un rezumat al anilor petrecuți la Liceul Hugh Carson. Virginia spera că va fi suficient de înțeleaptă în pregătirea și prezentarea cuvântării. Jenny o chinuise întruna pe drumul către și dinspre școală, spunând că o să includă și câteva întâmplări nostime, ba chiar unele comentarii grosolane.

Virginia știa că Jenny glumise, sau cel puțin spera că glumise. Însă se supărase și se tulburase ori de câte ori Jenny ticluise câte un comentariu despre moțul ca de șobolan al unui profesor sau mirosul oribil al gurii altuia. O informase pe Virginia că intenționa să spună că domnișoara Crook avea obiceiul să pălăvrăgească atât de mult, încât dinții ei falși continuau să trăncăne și seara, după ce erau puși în cutia

lor. Sau că domnul Noraway, încercând să-şi aranjeze barba, îşi apucase şi cravata şi tăiase o bucată din amândouă, după care le lipise pe chelie, ca să nu i se mai vadă. Jenny concluzionase victorioasă: „Oamenii din oraş au crezut că a ajuns, sărmanul, să poarte panglici în păr!"

Virginia era sigură – sau aproape sigură – că Jenny nu va fi atât de nesăbuită să includă în cuvântarea de încheiere povestiri atât de ridicole. Jenny însă, se distra cu siguranţă pe seama şefei de promoţie.

Acum, în timp ce-şi trăgea pe ea rochia cea nouă şi-şi aranja părul, Virginia se simţea teribil de emoţionată. Mâinile îi erau umede şi gâtul uscat. Avea emoţii. Până peste cap. Părerea de rău că sora ei, Clara, nu va putea veni la serbare – sau Rodney, sau iubitul ei Jamison – se evaporă rapid. Ar fi preferat să nu fie nimeni prezent. Nici părinţii, nici bunicii, nici unchiul Luke – şi nici vreun alt membru al micii lor comunităţi. Uită până şi de supărarea pentru vremea ploioasă. Nu-şi putea aminti nici măcar o propoziţie din cuvântarea pe care şi-o pregătise cu atâta grijă. Apucă frenetic hârtiile, pentru a le mai parcurge o dată cu atenţie. Era sigură că nu va reuşi să lege două cuvinte.

Dar Jenny? Oare chiar va îndrăzni să-şi prezinte comentariile scandaloase? Dintr-odată, Virginiei nu-i mai păsă de asta. Dacă Jenny chiar se va preta la aşa ceva şi va face o scenă în faţa tuturor, poate că oamenii vor uita că ea, Virginia, a făcut de ruşine numele familiei cu prezentarea ei bâlbâită.

Se înfăşură în haina despre care cu ceva timp în urmă spusese că n-o va purta pentru a nu-i şifona rochia, şi-şi urmă, încruntată, părinţii.

— O să ajung acolo udă toată, bombăni ea pentru sine. Cu părul lipit de cap, rochia şifonată, ciorapii pătaţi cu noroi şi pantofii îmbibaţi de apă. O să mă aleg cu un guturai de la care o să mi se tragă moartea.

Cel mai mare regret al ei era că frigul nu era într-atât de mare încât s-o salveze din situaţia în care se afla.

Însă niciuna dintre predicţiile ei nu se îndeplini – mulţumită grijii tatălui ei care reuşi să o ducă la şcoală cu hainele uscate şi neşifonate. Mama ei îi aranjă pentru ultima oară şuviţele de păr – nu pentru că ar fi fost nevoie, ci mai mult din cauză că era mamă.

— Suntem mândri de tine, şopti Belinda şi se aplecă, sărutând-o pe frunte. Virginia simţi că în suflet i se strecoară o fărâmă de încredere.

Ceremonia se desfăşură după cum fusese programată. Tatăl lui Jenny tipărise diplomele – contribuţia sa la binele comunităţii şi la evenimentul special ce avea loc. Directorul şcolii incluse în cuvântarea de deschidere şi câteva cuvinte de mulţumire adresate patronului ziarului local.

Jenny ieşi în faţă pentru a-şi prezenta cuvântarea. Conţinea câteva aluzii pline de umor, însă nimic scandalos. Virginia răsuflă uşurată când se încheie, iar Jenny îi aruncă o privire triumfătoare.

Un grup de elevi din clasele mai mici cântară un cântec dedicat celor ce încheiau şcoala, iar directorul se adresă absolvenţilor, îndemnându-i să-şi atingă potenţialul maxim.

Apoi veni rândul Virginiei. Se îndreptă spre podium tremurând, însă când îşi începu cuvântarea, orice urmă de nervozitate se risipi. Virginia se simţi şi mai încrezătoare când privi în sală şi văzu zâmbetul plin de mândrie al bunicului ei şi gestul de încuviinţare al bunicii. Isprăvi, şi fu asaltată cu ropote de aplauze.

Şi cu asta, ceremonia se încheie. De acum nu mai era elevă a şcolii din localitate. Era absolventă. Era adultă. Se gândi că ar trebui să simtă ceva. Să se simtă mai în vârstă. Sau mai înţeleaptă. Însă nu simţi nimic, decât o ciudată senzaţie de goliciune. O cunoaştere tainică a faptului că se afla la marginea cuibului, gata să-şi încerce aripile. Că va trebui să-şi găsească locul în lume. Să se remarce într-un fel pe care nu-l înţelegea pe deplin. Gândul o înspăimânta puţin. Dintr-odată se simţi recunoscătoare pentru faptul că nu va fi nevoită să plece la colegiu decât peste câteva luni. Avea nevoie de timp, ca să se obişnuiască cu gândul. Să descopere, ca şi Rodney, cine era şi care-i era identitatea înainte de a ajunge un adult responsabil, în stare să lase în urmă căminul îndrăgit.

Crezu că înţelege – puţin – ceea ce-i spusese mama ei despre schimbare. Colegiul o va schimba. O va forţa să se schimbe. Nu va mai fi niciodată copil.

Jenny îşi găsi o slujbă de vară şi începu să pună bani deoparte pentru primul an de colegiu. Tatăl ei urma să plătească taxele şcolare şi internatul, îi spusese Virginiei, dar ea intenţiona să se asigure că va avea suficienţi bani pentru haine şi petreceri. Era sigură că tatăl ei nu-i va da destui bani pentru asta. Iar Jenny avea de gând să meargă la cât mai multe petreceri cu putinţă.

Virginia ştia că nici nu va fi vorba să-şi ia o slujbă de vară. Bebeluşul Clarei urma să se nască în orice zi, iar după cum stăteau lucrurile, nimeni nu se aştepta ca sora ei să poată îngriji îndată de cel mic. Virginia spera că nu vor fi complicaţii la naştere. În fiecare zi Clara şi bebeluşul se aflau în rugăciunile familiei lor.

Se părea că temerile mamei se liniştiseră, cu ajutorul tatălui lor. Ştia că Dumnezeu avea control total asupra situaţiei. Orice urma să se întâmple, Dumnezeu va fi cu ei şi îi va ajuta să treacă prin toate.

Chemarea sosi în toiul nopţii. Belinda deschise uşa atât de grabnic, încât Virginia se întrebă dacă nu cumva mama ei aşteptase semnalul.

Virginia auzi murmurul vocilor înainte de a se putea ridica pe picioarele-i tremurânde şi de a-şi lua pe ea halatul de casă.

Apoi o auzi pe mama ei îndreptându-se spre dormitor. Tatăl ei îi ieşi în cale.

— Luke şi doctorul Braden s-au dus la Clara, o auzi pe mama zicând în timp ce ieşi din camera ei.

— Cum se simte? întrebă Drew, legându-şi halatul în jurul trupului.

— Până acum totul este bine. Lucrurile par a decurge... normal.

— O s-o opereze?

— Nu. Luke crede că nu e indicat s-o transporte în situaţia asta. Copilul se va naşte acasă.

— Mă duc să mă îmbrac.

Cuvintele tatălui ei însemnau că Belinda urma să plece cât mai repede cu putinţă.

Francine ieşi somnoroasă din camera ei.

— Este...

— Da, răspunse mama ei fără a aştepta ca fata să-şi isprăvească întrebarea. Se opri şi dădu la o parte câteva şuviţe de păr de pe faţa lui Francine, aruncă rapid o privire în direcţia Virginiei, apoi plecă.

Virginia se întoarse spre Francine. Fata izbucnise în lacrimi.

— Nu plânge, o imploră Virginia. Ar trebui să ne rugăm, nu să plângem.

Nu se simţea în stare s-o consoleze pe sora ei plângăreaţă.

— M-am rugat, se jeli Francine.

— Atunci, încrede-te în Domnul, răspunse Virginia aproape cu asprime. Mai apoi, întinse braţele şi o trase la pieptul ei. Nu mai spuse nimic, doar o mângâie uşurel pe umăr, în timp ce suspinele fetei încetară.

— Am sentimentul că ne aşteaptă o noapte lungă, şopti Virginia în întuneric. Ar trebui să ne întoarcem la culcare.

— N-aş putea să mai adorm acum, veni răspunsul lui Francine, iar Virginia se temu că fata o să înceapă din nou să plângă.

— Atunci haide la bucătărie. Să bem o cană cu lapte, sugeră ea degrabă şi se îndreptă într-acolo.

— Aş vrea ca Rodney să fi fost acasă, smiorcăi Francine.

— O să vină mâine.

— Aş fi vrut să fie acum aici.

Şi Virginia ar fi vrut. Însă Rodney, care în mod normal ar fi trebuit să fie deja acasă, primise îngăduinţa să petreacă două săptămâni într-o tabără, împreună cu noii săi prieteni. Unul dintre ei era Austin, care se împrietenise în cele din urmă cu Rodney şi recunoscuse că boala aceea necunoscută de care suferea îl îngrijora şi-l înspăimânta.

— Timpul ăsta poate fi foarte important, le spusese Rodney la telefon. Simt că Austin are nevoie de mine.

Iar părinţii lui au fost de acord că această ieşire, departe de presiunea colegiului, va însemna un timp bine valorificat.

— O să vină curând, repetă Virginia. Poate că va ajunge aici înainte de naşterea celui mic.

Ochii lui Francine se măriră.

— Atât de mult îi trebuie unui bebeluş să se nască?

— Uneori.

— Dar asta înseamnă câteva ore.

— Ştiu. Uneori trebuie să treacă câteva ore.

Francine începu să plângă din nou.

— Nu cred c-o să pot suporta atât de mult, spuse ea.

— *Tu* să suporţi? întrebă Virginia cu severitate. Ce să mai spunem de Clara?

Hohotele se înteţiră, iar Virginia ştiu că nu spusese ce trebuie.

— Suflă-ţi nasul. Aici. Îi întinse lui Francine o batistă curată. Mai avem brioşe? continuă ea, în speranţa că-i va distrage atenţia de la subiectul discutat.

— În cămară, smiorcăi Francine.

— Du-te şi ia două.

Francine se duse la cămară, iar părinţii lor intrară în acea clipă în bucătărie, îmbrăcaţi şi nerăbdători să plece.

— Să ai grijă de Francine, spuse Belinda cu vocea coborâtă în timp ce-şi trase pe ea haina de vară.

Virginia încuviinţă. Mama ei ştia că va avea grijă, însă Virginia bănui că avea nevoie să spună acele cuvinte.

— Nu cred că voi sta prea mult, spuse tatăl ei. Mai mult i-aş încurca acolo.

Virginia încuviinţă din nou.

— Să ne spuneţi şi nouă... începu Virginia. Nici cuvintele acestea nu erau necesare, însă trebuia să le rostească.

Francine ieşi din cămară cu câte o brioşă în fiecare mână. La vederea părinţilor ei, izbucni din nou în lacrimi, iar mama o îmbrăţişă scurt.

— Spune-i Clarei... că ne rugăm, spuse Francine hohotind, în timp ce părinţii ieşeau afară. O iubim. A fost... a fost o soră minunată. Aş vrea...

— Termină, o întrerupse Virginia. Vorbeşti ca şi când... ca şi când e pe moarte sau ceva de felul ăsta.

— Păi... se văicări Francine.

— Trebuie să nască, asta-i tot. Sute... mii de femei nasc în fiecare an.

— Şi unele dintre ele... începu Francine, însă Virginia o opri din nou.

— Du-te după unt, îi porunci cu glasul mai ridicat decât era necesar. Eu scot laptele.

Francine îşi suflă nasul şi se duse din nou la cămară.

— O să fie o noapte lungă, tare lungă, îşi spuse Virginia. Simţi că era pe punctul să izbucnească şi ea în plâns.

Vestea ajunse la ele cu mult înainte ca trenul lui Rodney să oprească în gară, dimineaţa următoare. Clara născuse un băieţel. Mama şi copilul se odihneau liniştiţi. Doctorii care o ajutaseră la naştere declaraseră că nu există niciun motiv pentru care să-şi facă probleme, iar Clara se descurcase mult mai bine decât se aşteptaseră ei. Vestea cea bună se răspândi repede. Belinda insistă să meargă ea însăşi la fermă ca să-i anunţe pe străbunicii bebeluşului.

Virginia răsuflă uşurată. Dumnezeu îi ajutase să treacă şi de această criză. Iar dacă veştile n-ar fi fost atât de bune, îşi spuse, tot Dumnezeu i-ar fi ajutat.

La sosirea în gară, Rodney fu salutat cu şi mai mare entuziasm în timp ce primi vestea că de acum era unchi. Virginia îi înţelese bucuria ce-l împinse să-şi arunce basca în sus şi să chiuie de bucurie.

— I-au dat nume? fu prima lui întrebare.

— Îl cheamă Anthony Clark, spuse Francine înainte ca Virginia să-i poată răspunde.

— Anthony Clark. E frumos. Chiar frumos.

— Şi Clara spune că n-avem voie să-i spunem Tony, adăugă Francine cu importanţă.

— Şi cum crede că ne va opri? râse Rodney.

— Spune c-o să-l ia la pumni pe primul care va îndrăzni să-i spună aşa, interveni Danny.

— Şi pe ceilalţi?

Danny ridică din umeri.

— Mă gândesc c-o să-i ia la pumni pe toţi.

Rodney râse din nou, apoi îşi ridică valizele şi încredinţă câteva bagaje Virginiei şi lui Danny. Francine primi sarcina de a duce un pachet mai mic.

— Să nu cumva să-l scapi, o avertiză el. Tot drumul am avut grijă de el. E ceva pentru mămică şi bebeluşul ei.

— De unde ai ştiut ce să cumperi? întrebă Francine încercând să arunce o privire înăuntru.

— Pentru mămică?

— Nu. Pentru bebeluş.

— Ce vrei să spui? Bebeluşii nu sunt prea pretenţioşi, cel puţin aşa mi s-a spus.

— Dar nu ştiai dacă e fetiţă sau băieţel.

— Şi? Am cumpărat o jucărie şi câteva bărbiţe. Nu m-aştept să protesteze.

Izbucniră cu toţii în râs.

— Acum, haideţi să mergem să-l vedem, spuse Rodney, ridicând bagajele rămase.

— Nu putem, spuse Virginia.

Rodney se opri.

— Ce vrei să spui?

— Nu putem. Nu încă. Clara trebuie să se odihnească. Mama spune că trebuie să mai treacă două sau trei zile până când îl vom vedea.

Pe faţa lui Rodney se aşternu o expresie de dezamăgire.

— Şi nu l-aţi văzut încă niciunul?

— Nu, răspunseră toţi deodată.

— Iar Danny nici măcar n-a ştiut că urma să se nască. A dormit tot timpul.

Danny ridică din umeri.

— Oricum, n-aveam cum să-l ajut, nu? se scuză el.

Rodney întinse mâna şi-i ciufuli părul.

— Haideţi. Să mergem acasă. Sunt mort de foame.

Virginia ridică valiza şi-şi urmă fraţii. Zâmbi. Rodney nu părea că se schimbase – nu prea mult.

# CAPITOLUL 5

— Unchiul Luke spune c-o puteți vizita pe Clara, anunță Belinda a doua zi, în timp ce intra în bucătărie, unde ceilalți își luau masa de prânz. Nu se aşteptaseră ca vestea asta să vină atât de curând, aşa că nu-şi ascunseră entuziasmul.

— Clara se simte bine din nou? întrebă Francine.

Belinda își scoase mănuşile şi pălăria.

— Nu este încă suficient de puternică, dar e atât de nerăbdătoare să vă arate copilul, încât Luke spune că agitația i-ar putea cauza mai multe probleme decât vizita voastră. Dacă veți sta doar câteva minute, nu va fi nicio problemă, aşa spune Luke.

Entuziasmul micului grup fu temperat de vestea că mai era nevoie de timp până când Clara urma să se refacă.

— Dar o să se facă bine, nu-i aşa? întrebă Francine.

— Sperăm. Dar s-ar putea să fie un proces lung şi anevoios. Dacă am putea descoperi ce anume a produs slăbiciunea asta, este posibil să putem face ceva.

— Încă nu se ştie? întrebă Rodney încruntându-se.

— Luke crede că ar fi vorba de o bacterie – care n-are nicio legătură cu sarcina.

— Şi bebeluşul este în pericol?

Belinda își clătină încet capul.

— N-avem încă răspunsuri. Sperăm că nu e cazul. Dar e un luc pentru care trebuie să ne rugăm.

Tot Belinda fu cea care sparse tăcerea ce se aşternu după aces cuvinte.

— E un bebeluş tare frumos. O să vă placă. Pe mine deja m cucerit.

Zâmbi şi se duse să-şi toarne o ceaşcă de ceai.

— Ei bine, bunicuţo, o tachină Rodney, era de aşteptat. Te-ar cucerit chiar dacă ar fi fost roşu, cu un singur ochi şi o coadă verde

Râseră cu toţii, însă ştiură că era adevărat. Era absolut normal Belinda să fie cucerită de primul nepoţel.

— Ei bine, are doi ochişori negri şi frumoşi, are pielea albă laptele şi părul închis la culoare – şi n-are coadă verde, răspunse tachinării lui Rodney.

— O! Abia aştept să-l văd, exclamă Francine. Virginia, o să-i du toate lucrurile pe care i le-ai cusut?

Virginia se gândi la hăinuţele pe care i le cusese când găsise câte clipă liberă. La jerseul şi şalul pe care le tricotase.

— Pe cele mai multe le-am dat Clarei. Era atât de dezamăgită d faptul că nu se simţea suficient de bine ca să-i pregătească trusoul încât i-am dus lucrurile pe care i le-am pregătit.

— Cred că s-a bucurat...

— A plâns.

Virginia simţi că o podidesc lacrimile când se gândi la acea scenă

— I-am adus şi eu ceva, spuse Rodney.

— Hei, eu nu am nimic, spuse Danny privindu-i îngrijorat, ca şi când evenimentul îl luase prin surprindere şi doar acum realizase faptul că era şi el unchi. Se întoarse către fraţii lui. Am timp să mă duc să-i iau ceva?

— Nu, răspunse Francine. Eu nu vreau s-aştept. Poţi să-i cumperi ceva mai târziu, Danny, îl informă ea cu fermitate.

Însă Danny se ridicase deja de la masă şi se îndrepta spre camera sa.

— Ne întâlnim acolo, strigă el, cu mâncarea încă în gură.

Virginia începu să strângă farfuriile de pe masă. Francine i se alătură.

— Luați aminte, le avertiză Belinda, nu stați mult. Şi să n-o obosiți cu întrebări.

— Cât de mult e... mult? întrebă Francine.

— Zece sau cincisprezece minute. Însă Luke va fi acolo. O să vă scoată el afară dacă vede că Clara a obosit.

— Abia aştept să-l țin în brațe, spuse Francine entuziasmată în timp ce Virginia pregăti apa pentru vase.

Şi ea se gândea la acelaşi lucru. De fapt, se aştepta să fie prima care va avea onoarea de a ține în brațe băiețelul nou-născut al Clarei.

— Lăsați vasele, spuse Belinda. Le spăl eu.

Virginia se grăbi să-şi scoată şorțul şi să-l atârne în cuier.

— N-o să stăm mult, promit, îi spuse mamei sale. Spălăm noi vasele când ne întoarcem. Se duse degrabă în camera ei ca să adune şi ultimele lucruri pentru micul Anthony.

Mare le fu entuziasmul în timp ce se îndreptară grăbiți spre casa Clarei, fiecare purtându-şi darul pentru noul-născut. Însă pe măsură ce se apropiară de casă, încetiniră pasul şi începură să vorbească şoptit. Incertitudinea cu privire la ce anume vor găsi acolo, îi tulbura.

Nu bătură la uşă, ci intrară încet pe uşa din spate. Unchiul Luke şedea la masa din bucătărie cu o ceaşcă de cafea în față, preocupat să scrie ceva – probabil un raport. Îi salută vesel, prima indicație a faptului că temerile lor fuseseră neîntemeiate.

— Ați venit să vedeți bebeluşul?

Încuviințară cu toții.

Luke se ridică de pe scaun.

— Aş fi preferat să vi-l aduc ca să-l vedeți, dar Clara ar arunca cu ceva după mine. Ştiu că tare ar vrea să vă vadă fețele în timp ce dați prima oară cu ochii de el.

— Cum se simte Clara? şopti Virginia, încercând să înghită nodul ce i se pusese în gât.

— Clara?

Virginiei i se păru că Luke vorbeşte prea tare. Aproape că-i veni să-l certe.

— Ca orice proaspătă mămică. Atât de bucuroasă, că nu poate dormi. Stă cu ochii numai pe pătuțul copilului. Haideți, să vă arăt.

Îl urmară pe vârful picioarelor. Virginia avea impresia că unchiu Luke călca prea apăsat pe podeaua de lemn. Îşi dori din nou să-i spună să nu mai facă atâta gălăgie.

Clara zăcea palidă cu capul sprijinit de perne şi cu braţele aşezat parcă fără vlagă de-a lungul corpului. Însă ochii îi erau luminaţi de strălucire pe care Virginia n-o mai întâlnise în privirea ei.

— Intraţi, le spuse ea cu un zâmbet. Vocea îi era slabă.

Rodney se opri. Nu-şi mai văzuse sora de la Crăciun, iar efectu bolii asupra trupului ei îl luă prin surprindere. Virginia îl îmboldi d la spate. Rodney încercă să-şi mascheze surprinderea, înghiţi greu ş înaintă.

— Bună, Clara, spuse Virginia şi-şi sărută sora pe obraz. Abia am aşteptat să-l vedem pe micul Anthony.

— E frumos, reuşi să spună tânăra mămică, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Tu cum te simţi? şopti Virginia doar pentru urechile Clarei.

Clara îşi ridică obosită mâna, însă zâmbetul nu-i părăsi chipul.

— O să mă simt mai bine de îndată ce... o să descopere ce nu-i în regulă cu mine.

Virginia o strânse încetişor de mână. Apoi auzi un scâncet care-i dădu de ştire că Francine ajunsese la copil înaintea ei.

— Uitaţi-vă la el.

Virginia se răsuci şi văzu că Francine deja îl luase în braţe şi-l privea cu obraji îmbujoraţi şi ochi sclipitori. Din grămăjoara micuţă înfofolită în pături nu se vedea decât învelitoarea albăstrie. Se simţi păcălită pentru că nu-l ţinuse ea prima în braţe. Oare nu ea îngrijise de Clara în ultimele câteva luni?

Rodney se apropie de Francine şi întinse mâna, dând la o parte păturica. Virginia reuşi să-l vadă pe cel mic. Într-adevăr, avea pielea albă ca laptele. Albă, cu o uşoară nuanţă de roz când se agita în păturele. Avea obraji bucălaţi, catifelaţi şi un năsuc minuscul deasupra guriţei cu buze cărnoase. Ochii îi erau închişi, însă chiar şi în somn, gurița i se mişca încet, ca şi când ar fi căutat să sugă, neştiind însă unde şi cum să găsească sursa de hrană. Căpşorul perfect rotund îi era acoperit cu păr des, lăsând impresia că avea pe cap o căciuliță închisă la culoare.

Virginia îşi ţinu suflarea. Deci acesta era Anthony. Nepoţelul ei. Cel pe care-l aşteptaseră cu toţii.

Puse pe patul Clarei darurile pe care le adusese şi păşi pe vârfuri spre Francine.

— Pot...?

— Nu încă. Abia l-am luat.

— Atunci e rândul meu, zise Rodney.

Virginia ar fi vrut să protesteze. Era bebeluşul ei. Ea îngrijise de mama lui. Ciudat, însă simţea că avea anumite drepturi în ce-l priveşte pe micuţ. Însă se descotorosi grabnic de aceste sentimente. Sigur că era o prostie să gândească astfel. Era bebeluşul Clarei. Ea era doar mătuşica lui. La fel şi cea care-l ţinea acum în braţe. Iar Rodney, în calitate de unchi, avea acelaşi drept ca şi ea.

Totuşi, era foarte greu să se dea înapoi şi să-şi aştepte rândul. Speră că Danny nu va da buzna pe uşă în cameră, anunţând că era rândul lui să-şi ţină nepotul.

Francine puse în cele din urmă copilul în braţele lui Rodney, iar Virginia se văzu cu un pas mai aproape de scopul dorit. Francine luă micul pachet pe care-l lăsase pe masa de lângă uşă şi se apropie de pat ca s-o salute pe Clara.

— I-am adus asta, spuse ea în timp ce aşeză pachetul pe pat şi se aplecă să-şi sărute sora.

Clara îi mulţumi cu voce şoptită şi, cu mâini tremurânde, începu să dea la o parte hârtia cu care era învelit.

Virginia, privind-o, se simţi cuprinsă de nelinişte. *E atât de slăbită. Nici nu mi-am dat seama până acum cât de gravă a fost starea ei. Oare va reuşi să îngrijească singură de copil?*

Clara zâmbi, un zâmbet slab, însă plin de încântare, în timp ce scoase la iveală darul lui Francine.

— Un pantalonaş. E drăguţ. Nu va trece mult şi va avea nevoie de el. Mulţumesc, Francine. Tu l-ai făcut?

— M-a ajutat mama, admise Francine.

— E drăguţ.

Virginia îşi îndreptă atenţia spre Rodney, abia ţinându-şi în frâu nerăbdarea. În acea clipă, cum se temuse, Danny dădu buzna în

cameră. Alergase de la magazin până aici şi respira greu, iar obrajii îi erau îmbujorați din cauza alergăturii şi entuziasmului. În mână ținea un pachet învelit în hârtie maronie. Fără să aştepte sau să salute, îl puse pe pat, lângă Clara.

— Nu e învelit cum trebuie. N-am avut timp, spuse el.

Clara zâmbi.

— Mulțumesc, Danny.

Era un ursuleț de pluş, cu o panglică roşie legată în jurul gâtului.

— O să-i placă, spuse Clara, cu ochii în lacrimi. Danny însă nu auzi cuvintele ei. Se dusese lângă Rodney şi luase cu mare grijă bebeluşul în brațe.

— Hei, micuțule, spuse în timp ce se uită la el. Eu sunt unchiul tău, Daniel. Privi cu duioşie copilul din brațele lui. Virginia îşi aminti că atunci când îngrijea de animalele sale rănite, avea aceeaşi privire în ochi.

— O să te învăț despre toate animalele – şi lucrurile. Poți veni cu mine în pădure şi la râu. Şi vom vedea cuiburi de păsări şi vizuini de iepuri şi...

— Danny, râse Francine. El nu înțelege...

Danny îşi ridică capul.

— De unde ştii? o întrebă. Mulți oameni cred că nici animalele nu înțeleg.

Luke, care părăsise încăperea după ce-i lăsase înăuntru, se duse la patul Clarei şi-i puse mâna pe frunte, privind-o cu ochi cercetători. Virginia nu-l auzise intrând în cameră.

— Gata vizita, spuse el încet, însă vesel.

Virginia simți o clipă de panică. N-ar fi vrut să pună în pericol sănătatea surorii sale, însă nu avusese ocazia să-l țină în brațe pe cel mic. Ochii ei se întoarseră imploratori spre unchiul ei.

— Aş vrea... aş vrea ca Virginia să mai rămână câteva clipe. Vocea Clarei era slabă, însă fermă.

Luke încuviință, părând că înțelege.

— Nu prea mult, o avertiză pe Virginia şi, luând copilul din brațele lui Danny, îl puse în brațele Virginiei, apoi îi scoase pe ceilalți din cameră.

Virginia privi legăturica pe care o ținea în brațe. Era atât de mic. Atât de uşor. Ca şi când ar fi ținut în mâini o legătură de păturI. Pruncul se agită şi începu să caute în jur cu gurița deschisă. Deschise mai întâi un ochi. Apoi pe amândoi. Căscă ochii mari. Erau închişi la culoare. Virginia ar fi vrut să se prezinte – ca şi Danny, însă nu putu rosti niciun cuvânt. Rămase acolo privind țintă micul miracol pe care-l purta în brațe.

Dacă ar fi putut să vorbească, i-ar fi spus cât de mult îl iubeşte. I-ar fi spus că se rugase neîncetat pentru sosirea lui. Acum, când era aici, va continua să-l iubească. Să-i poarte de grijă. Să-l protejeze – dacă este posibil – de toate durerile şi loviturile unei lumi indiferente. Însă Virginia nu spuse nimic din toate astea. Inima ei era prea plină ca să mai poată spune ceva.

— Vino aici, şopti Clara şi bătu uşurel cu mâna patul lângă ea.

Virginia se aşeză cu grijă lângă ea, purtând prețioasa povară. Simți mâna Clarei pe braț, însă nu-şi luă ochii de la copil.

— Cred... cred că înțelegi puțin din ceea ce simt eu când îl țin în brațe, spuse Clara încet. Văd pe fața ta.

Virginia privi la Clara şi-i văzu ochii încărcați cu lacrimi de bucurie.

— Într-o zi, continuă Clara, va fi rândul tău să-ți ții copilul în brațe. E... e ceva de nedescris, Virginia. Ceva atât de prețios, încât nu poți să spui în cuvinte. Dacă niciodată... niciodată în viață n-aş mai face altceva, voi simți că am trăit cu adevărat.

Virginia îşi întoarse privirea de la micuț la mama lui. Frica îi strânse inima. Oare Clara vroia să spună...? Nu, cu siguranță nu.

Clara însă părea atât de împăcată, încât Virginia răsuflă uşurată.

— Iar tu m-ai ajutat să am parte de bucuria asta, Virginia, continuă Clara. Toate acele luni când ai venit şi ai îngrijit de mine, ai gătit, ai făcut curățenie... toate astea pentru ca eu să am parte de clipa asta. Şi hăinuțele. Dacă n-ai fi fost tu, n-ar fi avut nimic de îmbrăcat.

Virginia zâmbi, ştiind că sora ei exagerase. Însă n-o deranja. Era gata să treacă cu vederea, pentru moment, multele lucruşoare pe care le adăugaseră mama şi bunica la trusoul bebeluşului.

— Niciodată nu-ți voi putea mulțumi îndeajuns. Niciodată. Mi-ai dat cel mai prețios dar pe care mi l-ar fi putut da cineva vreodată, isprăvi Clara.

Pruncul începu să se agite şi mai tare. Clara întinse mâna şi dădu la o parte păturica. Râse încetişor.

— Iar vrei să mănânci, nu-i aşa, Anthony? Bine. Vino la mama.

Fără prea mare tragere de inimă, Virginia încredință copilul brațelor întinse ale Clarei.

Se ridică.

— Trebuie să plec, şopti ea, altfel unchiul Luke o să mă dea afară.

— Ştiu.

Se aplecă şi sărută obrazul Clarei, apoi atinse cu buzele căpşorul catifelat al copilului. Ieşi pe vârfuri din încăpere.

Când intră în bucătărie, unchiul ei îşi ridică privirea de pe hârtii.

— Ceilalți au plecat, îi spuse el. Sperau că nu te vei supăra.

Virginia clătină din cap. N-o deranja. De fapt, chiar era bucuroasă. Bucuroasă că e singură. O încercau atâtea sentimente, încât avea nevoie de puțină singurătate ca să le sorteze. Avea nevoie de plimbarea spre casă.

— Am văzut multă agitație în jurul casei voastre în ultima vreme, o salută o voce în timp ce trecea pe lângă gardul domnului Adamson. Omul era acolo, încovoiat şi cam nesigur pe picioare. Pe chip i se citea interes şi îngrijorare.

Virginia se opri.

— Clara are un băiețel. Ieri s-a născut, îl informă ea, cu un zâmbet larg pe față.

— Cum se simte Clara?

Zâmbetul Virginiei păli, însă nu dispăru cu totul.

— Ea... ea e foarte fericită... Dar încă e slăbită.

Bătrânul nu spuse nimic. Doar încuviință. Îşi scoase pălăria uzată şi privi în pământ. Virginia se întrebă dacă nu cumva, în scurta tăcere ce urmă, omul se rugase.

Apoi își ridică din nou privirea și-și acoperi cu pălăria părul argintiu. Încuviință din nou, părând că aflase tot ce dorise.

— O să-i trimit câțiva din trandafirii timpurii, spuse el în timp ce se întoarse spre grădină.

Virginia observă că domnul Adamson nu mai avea aceeași stabilitate, iar mâinile îi tremurau ușor în timp ce-și ridică săpăliga rezemată de gard.

— O să-i facă mare plăcere, răspunse ea înainte de a porni spre casă.

❧

În zilele ce urmară, Virginia își petrecu mai tot timpul la Clara sau îngrijind de casă în timp ce mama se afla la Clara. Sora ei nu se înzdrăvenise, așa cum nădăjduiseră.

Virginiei îi plăcea tare mult să îngrijească de micuțul Anthony. Până și spălarea hăinuțelor lui părea a fi o treabă mult mai amuzantă decât întinsul hainelor de acasă la uscat. Îi plăcea să vadă dragostea și mândria de pe chipul lui Troy pentru fiul iubit.

Clara se silea să-și revină – înghițea mâncare hrănitoare, încerca să facă exerciții simple, în pat, ca să-și întărească organismul. Era hotărâtă să poarte de grijă copilului. Insista să fie lăsată să schimbe scutece, să-și țină copilul în brațe după ce mânca și să-i fredoneze cântece de leagăn. Virginia se îngrijora pentru Clara, gândind că încearcă prea mult, prea repede. Știa însă că unchiul Luke o urmărea cu mare atenție.

La sfârșitul lunii iulie încă nu se vedeau progrese în starea ei de sănătate. După o reuniune de familie, se hotărî că era mai înțelept s-o aducă pe Clara și pe cel mic acasă, pentru a le fi tuturor mai ușor.

Clara și micuțul fură aduși în fostul ei dormitor, iar în camera Virginiei fu instalat un pat mai mic, pentru Francine. Troy, care avea în administrare magazinul tatălui său, era ocupat de dimineața până seara cu treburile afacerii, cu grădina și cu ajutorul dat soției sale. Virginia se gândea că sărmanul Troy era mai tot timpul pe fugă – venea și pleca, verifica cum stau lucrurile acasă și petrecea timp alături de Clara și Anthony.

Era mai mult de lucru acum pentru toți, însă Virginia nu se plângea. Îngrijirea celui mic era o adevărată plăcere. Nu-i venea să creadă cât de repede creştea. Cât de repede se schimba. Nu după multă vreme începu să-i zâmbească Virginiei în timp ce aceasta îl îmbăia dimineața. Mai apoi începu să gângurească în timp ce mătuşica îl ciupea de degețelele de la picioare. De îndată ce intra în cameră ca să-l ia din pătuț şi să-l dea mamei lui, o recunoştea.

De fapt, vara trecu pentru Virginia aproape pe nesimțite. N-avu timp să se mai plângă de faptul că nu era lângă Jamison. O, îi era dor de el. Îşi îngăduise chiar să-şi imagineze cum ar fi fost să aibă o familie a lor şi un bebeluş care să fie al ei. Însă orele îi erau atât de pline de micul Anthony, de Clara, de casă şi de grădină, încât nu mai avu timp sau energie pentru a se plânge.

Însă luna august era pe sfârşite, iar Jenny trecea uneori pe la ea, plină de entuziasm pentru apropiata plecare la colegiu. Virginia începu să se simtă din ce în ce mai tensionată. Ce să facă? Să meargă, sau să nu meargă la colegiu?

Da. O să meargă. Adevărat, îi va fi greu să se despartă de micuțul Anthony. Însă abia aştepta să-şi înceapă viața la colegiu – şi să fie din nou parte a vieții lui Jamison.

# CAPITOLUL 6

Odată luată această decizie, Virginia începu să se pregătească pentru plecarea la colegiu. Deja fusese acceptată la colegiul Webster Ori de câte ori avea o clipă liberă, îşi trecea în revistă garderoba, analizând, modificând şi cosând. Mama ei zâmbea şi-şi oferea ajutorul. Până şi Clara, de pe pat, cerea să ajute şi se oferea să coase cu mâna ceea ce se putea. Fură puse deoparte câteva cărţi, o cuvertură preferată pentru patul de la internat – cu fiecare lucru astfel pregătit, entuziasmul Virginiei creştea. Nu mai era mult.

Într-o seară, după ce micuţul Anthony fusese pus la culcare, Virginia se gândi că nu i-ar strica o cană cu lapte înainte de a se retrage în dormitor. Crezuse că ai casei erau deja în camerele lor, aşa că rămase surprinsă s-o vadă pe mama ei aşezată la masa din bucătărie, cu spatele la uşă.

Virginia se opri şi o privi pe Belinda masându-şi ceafa. Capul îi era plecat. Umerii căzuţi. Părea epuizată – şi îmbătrânită. Virginia fu şocată. O studie cu atenţie pe mama ei. Oare chiar îmbătrânea? Sau poate de vină era povara grea pe care o purtase în ultima vreme? Oare dacă sănătatea Clarei se îmbunătăţea, mama ei îşi va redobândi vigoarea de altădată?

Virginia nu intră în bucătărie, aşa cum îşi propusese, ci se strecură în linişte înapoi, în camera ei, cu mintea frământată de o mulţime de gânduri. Ce se întâmpla? Mama ei nu se plânsese niciodată spunând

că se simte obosită, însă se vedea limpede. Arăta consumată. Cum de nu observase mai înainte? Oare ceilalți observaseră? N-ar fi trebuit să facă ceva în privința asta? Desigur, unchiul Luke trebuie să fi remarcat. De ce nu făcuse nimic? De ce nu spusese nimic? Dar tatăl ei? Oare pe el nu-l îngrijora?

Dacă mama ei acum era istovită, ce se va întâmpla când va trebui să ducă singură toată povara? Francine încerca să ajute şi ea, însă era mică şi nu puteau conta pe ea, mai ales că începea şcoala. Poate, aşa cum spusese mama ei odată, ar fi putut găsi pe cineva din vecini care să vină de două sau de trei ori pe săptămână şi să ajute la spălatul rufelor şi la frecatul podelelor. Însă mai erau atâtea altele de făcut. Virginia ştia asta. Gătitul, coptul pâinii. Cumpărăturile. Îngrijirea copilului. Îngrijirea Clarei. Toate astea erau o povară ce apăsa greu. Şi Virginiei nu i se părea că lucrurile o să se rezolve curând.

Cum de nu observase până atunci? Cu toate planurile ei de a pleca la colegiu, ignorase aceste semne. Cum de fusese atât de oarbă?

Virginia rămase la fereastră, privind în întunericul de afară. Francine dormea liniştită. N-ar trebui să plece. Nu putea. Nu putea s-o lase pe mama să se descurce singură. Acum, Virginia vedea clar asta. Toate planurile ei – toate visele de a fi împreună cu Jamison – se destrămară în timp ce-şi îngropă faţa în palme şi începu să plângă amarnic.

*O, Doamne*, se rugă ea, *ajută-mă să ştiu ce să fac.*

Dimineaţa, după un somn agitat, avea răspunsul. Îşi va pune deoparte planurile până când Clara se va simți suficient de bine pentru a se întoarce acasă. Iar ea se va ruga, cu mai multă ardoare, ca însănătoşirea ei să fie grabnică.

— M-am gândit şi m-am rugat, îi spuse ea mamei sale în timp ce trebăluiau cot la cot în bucătărie. M-am hotărât să nu plec încă la colegiu.

Pe chipul Belindei apăru o expresie de uimire.

— Ce vrei să spui?

— Nu cred că e timpul potrivit acum. Virginia vorbea pe un ton absolut normal.

— Dar erai atât de convinsă...

— Ştiu. Dar o să aştept. Clara parcă e mai bine acum. Poate că voi putea merge anul viitor. Poate că nu voi fi nevoită să lipsesc decât un semestru şi voi putea merge după Crăciun. Acum însă...

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

Virginia observă cum trupul mamei sale se relaxează. Ştia, fără umbră de îndoială, că hotărârea ei fusese o veste bună pentru mama. Pe chip i se putea citi o mare uşurare. Belinda spuse însă:

— Mai gândeşte-te. Mai roagă-te. Nu vreau...

— Mama, deja m-am rugat şi m-am gândit, spuse Virginia cu fermitate. Nu mai adăugă şi că plânsese până târziu în noapte.

Ochii Belindei îi cercetară chipul, apoi încuviinţă. Oftă adânc şi se lăsă pe un scaun.

Virginia se temu că nu-şi va putea reţine lacrimile. Se hotărî să se controleze.

— Virginia, spuse Belinda încet, cu voce tremurată. Adevărul este că nu ştiu cum am putea să ne descurcăm fără tine. Însă mi-am dorit atât de mult... vreau să spun, mi-e atât de... de greu să-ţi cer să-ţi laşi deoparte planurile doar de dragul nostru.

— Nu mi-ai cerut asta, mama.

— Ştiu. N-aş fi putut s-o fac. Am vrut să-ţi dau libertatea de a-ţi urma visul. N-am vrut să... să te simţi constrânsă să renunţi la el de dragul nostru. De dragul meu. Şi al Clarei. Ştiu cât de entuziasmată ai fost la gândul că vei pleca la colegiu. Că vei fi din nou cu Jamison.

Virginia reuşi să zâmbească.

— O să aştepte, spuse ea, rostind cuvintele mai mult pentru a se convinge pe sine decât pe mama.

— Jenny o să plece peste câteva zile.

— Jenny nu merge la acelaşi colegiu.

— Ştiu, dar...

— E în regulă, mama. Sunt convinsă că asta e cea mai bună decizie.

Belinda zâmbi şi întinse mâna ca să dea la o parte o şuviţă de păr de pe faţa fiicei ei. Virginia abia se stăpâni să nu izbucnească în plâns.

Ştiu că făcuse cea mai bună alegere, însă îi era atât de greu să-şi amâne plecarea.

Mai târziu în acea seară, tatăl ei o luă deoparte.

— N-am cuvinte să-ți spun cât de mândru sunt de tine, începu el, îmbrățișând-o strâns. Știu cât de mult îți doreai să mergi la colegiu. N-am vrut să te împiedic, dar adevărul este că am fost tare îngrijorat pentru mama ta. E la limita puterilor. Am încercat să caut ajutor, dar se pare că toate femeile sunt ocupate cu propria gospodărie. Mulțumesc, Virginia, că ai fost gata să faci sacrificiul ăsta. Cred că nimic altceva nu m-ar fi convins mai mult de... de maturitatea și altruismul tău, ca ceea ce ai făcut acum.

Pentru Virginia, aceste cuvinte erau suficiente.

Jenny fu șocată când auzi vestea.

— Cum ai putut să faci așa ceva? întrebă ea. Eu abia aștept să scap de orășelul ăsta posomorât. N-aș putea rămâne aici de dragul nimănui.

Virginia putea să-i răspundă că, dacă așa stăteau lucrurile, atunci Jenny habar n-avea ce înseamnă o familie adevărată. Însă se abținu.

— Nu-mi pot imagina pentru ce rămâi aici, continuă Jenny. Locul ăsta este...

— Nici eu nu-mi doresc să rămân, interveni în cele din urmă Virginia. Familia mea are nevoie de mine, Jenny. Fără ajutor, mama o să ajungă o ruină. Și, oricum, eu nu doream să plec la colegiu doar ca să scap de aici. Mie îmi place aici. La colegiu mă duceam doar pentru a-mi face o educație.

— Ha! exclamă batjocoritor Jenny. Te-ai fi dus doar ca să stai cu ochii pe Jamison, știi foarte bine asta.

— Nu-i adevărat.

— Ba-i adevărat. Abia așteptai să fii cu el. Ăsta-i singurul motiv pentru care ai ales Webster. Pentru Jamison!

Virginia se îmbujoră.

— Adevărat că vreau să fiu cu Jamison. Ce e rău în asta? Dar nu ca să stau cu ochii pe el. Jamison n-are nevoie...

Însă Jenny țipă din nou disprețuitor și-și aruncă pe spate părul roșcat.

– Doar nu crezi că nu mai sunt şi altele cu ochii după el? Nici eu nu m-aş da înapoi dacă aş fi acolo.

Virginia nu se mai gândise la aşa ceva până acum. Desigur că mai erau şi alte fete care ar fi vrut să-l cucerească. Jamison era un bărbat foarte atrăgător.

– Jamison n-ar...

– Ha! Jenny îşi însoţi exclamaţia cu un hohot strident de râs.

Virginia scuturâ din cap.

– Mi-a spus că e mult prea ocupat cu fotbalul pentru a se mai gândi şi la evenimente sociale. Chiar se întrebase cum o să mai găsim timp să fim împreună, după ce voi ajunge eu acolo.

Jenny înjură şi apoi exclamă:

– Eu aş trimite la plimbare pe cel care ar pune preţ mai mult pe fotbal decât pe mine.

– Nu-i chiar aşa.

Jenny îşi aplecă capul într-o parte şi o privi pe Virginia cu subînţeles.

– Nu?

– Nu, nu-i aşa. E foarte important pentru el să fie bun la ce face. Dacă îşi doreşte o carieră de jucător profesionist, atunci în perioada asta trebuie să-şi dedice tot timpul liber fotbalului. Asta nu înseamnă că m-a uitat. Îmi scrie...

Jenny pufăi, aşa că Virginia nu-şi mai continuă fraza. Dacă-şi punea ceva în cap, Jenny nu mai putea fi convinsă de contrariul. Însă mai apoi Jenny o luă prin surprindere când îi spuse pe un ton total schimbat:

– Îmi pare rău, Virginia. Îmi pare sincer rău. Ţi-ar fi prins bine să poţi pleca, să poţi vedea cu ochii tăi cum e lumea de-afară. Să te distrezi puţin. Să înveţi să trăieşti. Eşti atât de... liniştită şi... şi responsabilă.

Jenny rostise ultimele cuvinte ca şi când ar fi fost lucruri de disprețuit. Virginia simţi că începe să se înfurie.

– Nu intenţionam ca viaţa la colegiu să schimbe asta, Jenny, îi spuse prietenei sale.

Jenny o privi lung şi cu asprime.

— Atunci nu înțelegi nimic din ce înseamnă viața la colegiu, Virginia, spuse ea cu severitate. Se răsuci pe călcâie și plecă.

Niciodată nu-i fusese atât de greu să scrie o scrisoare, însă Virginia trebuia să-l anunțe pe Jamison că nu i se va alătura la toamnă.

În scrisorile pe care le primea de la el, Jamison o întreba mereu despre Clara și despre copil, așa că Virginia știa că el o va înțelege atât cât o putea face, având în vedere faptul că era mereu atât de ocupat cu munca și fotbalul. Era sigură că-i va înțelege decizia și poate chiar o va sprijini în alegerea pe care o făcuse, aceea de a rămâne și de a o ajuta pe mama ei. Totuși, va fi dezamăgit, așa cum ea însăși era. Trebuia să știe lucrul ăsta, pentru ca, până la începutul cursurilor, să se obișnuiască mental și emoțional cu ideea.

Își alese cu greu cuvintele. Trebuia să-i dezvăluie marea dezamăgire pe care o încerca, fără a da de înțeles că se sacrifică pentru o cauză dreaptă. N-ar fi vrut ca cuvintele ei să dea de înțeles ceva de felul: *Sărmana de mine – renunț la atâtea ca să dovedesc că sunt fetița cuminte*. Pe de altă parte, ar fi vrut ca el să știe că o întrista faptul că trebuie să mai stea câteva luni departe unul de celălalt.

Virginia scrise și rupse patru scrisori până când fu convinsă că ceea ce scrisese, ilustra adevăratele ei sentimente, fără a părea însă prea sentimentală.

Duse scrisoarea la poștă și o vârî în cutie. O îngrijora reacția lui Jamison. Nu se schimbau doar planurile ei, ci și planurile lui. De fapt, el alesese colegiul despre care crezuse că va fi potrivit pentru amândoi.

Virginia avea lacrimi în ochi când se întoarse spre casă, la mormanul de rufe murdare ale celui mic.

Jenny era entuziasmată la culme, ca și când n-avuseseră niciodată acea discuție în contradictoriu.

– Am venit să-mi iau rămas bun. Bagajul mi-a fost dus deja la gară. Tata mi l-a dus.

Virginia n-o văzuse niciodată atât de încântată.

– Credeam că nu pleci decât sâmbătă, spuse Virginia.

– L-am convins pe tata să mă lase să plec astăzi, ca să am destul timp să mă acomodez cu campusul.

– Dar deja l-ai văzut.

Jenny ridică din umeri.

– Știu, dar tata mi-a dat voie. În plus, vreau să am timp ca să mă instalez. Să-i văd pe ceilalți sosind. Să cunosc localurile și așa mai departe.

Virginia simți cum un gol imens se formează înlăuntrul ei. Jenny pleca la colegiu, iar ea rămânea în urmă. Realitatea situației o lovi din plin.

– O să-mi lipseşti, spuse ea simplu, ştiind că aşa va fi.

– Mă gândeam că ai putea veni cu mine la tren.

Virginia încuviință și se duse în camera de zi, scoțându-și șorțul în timp ce intră în încăpere.

– Mama, Jenny e aici. Pleacă la colegiu.

Belinda își ridică privirea, surprinsă.

– Acum? Dar cursurile nu încep decât săptămâna viitoare.

– Pleacă mai devreme.

– Îmi făcusem planul să fac niște prăjituri...

– Trebuie să ajungă la tren, mama.

Belinda se îndreptă grăbită spre bucătărie pentru a-și lua rămas bun de la Jenny. Virginia o privi îmbrățișând-o strâns, și-și aminti emoționată de felul în care mama ei încercase, de-a lungul anilor, să fie mamă și pentru Jenny.

– Vreau s-o conduc la gară, spuse Virginia.

Mama își șterse obrajii și o privi pe Jenny cu o umbră de îngrijorare în ochi. Știa că rugăciunile ei o vor însoți pe Jenny în acel campus îndepărtat. Simți o durere în inimă.

Virginia nu-și mai luă șalul. După-amiaza fusese călduroasă.

Abia ieșiră din casă, când Jenny își începu din nou entuziastul monolog.

— Şi tata mi-a spus să-mi cumpăr ce vreau eu. Şi mi-am cumpărat. Nu aici, desigur. M-am dus cu trenul în oraş şi – măiculiţă! – ce de haine mi-am cumpărat! Ar fi trebuit să vezi tot ce mi-am luat. Am vrut să-ţi arăt, dar n-am mai avut timp. Am fost atât de nerăbdătoare să le împachetez când tata a fost de acord să mă lase să plec mai devreme – credeam că nu voi reuşi niciodată să-l conving – încât le-am aruncat degrabă în valize, înainte să se răzgândească. S-ar putea să fiu nevoită să stau la un hotel în primele două nopţi. Dormitoarele de la internat încă nu sunt deschise. Dar o să fie grozav. N-am mai stat niciodată singură la hotel. Tu ai stat?

Înainte ca Virginia să apuce a clătina din cap, Jenny continuă:

— Sper să am o colegă de cameră amuzantă. N-am chef să mă aleg cu o mironosiţă provincială ce nici măcar nu ştie...

— Ca mine?

Jenny păru o clipă ruşinată, apoi clătină din cap şi continuă:

— Noi am fost prietene într-un oraş mic, Virginia. Asta n-a fost o problemă aici. Dar la colegiu, nu cred că ar fi mers. Vreau să spun... lucrurile sunt diferite acolo. Se schimbă. Aici totul este m-o-r-t. Mort!

Pe Virginia o ului faptul că Jenny dădea la o parte cu atâta uşurinţă anii lor de prietenie. *Şi a vorbit la timpul trecut. Am fost prietene. Dacă asta simte*, se întrebă Virginia, *pentru ce a venit să mă roage s-o conduc la tren?*

Însă Jenny continua să vorbească.

— Fusta e dintr-un material splendid. Cred că dacă ar fi văzut-o tata, ar fi spus că e prea scurtă. Dar fustele devin din ce în ce mai scurte acum. Nu mai acoperă gleznele. Când am fost în oraş nu mi-a venit să cred cât de departe suntem de moda de acum. Mi-am mai cumpărat şi o cămaşă. Ar trebui s-o vezi. E cea mai splendidă nuanţă de verde.

Virginia se întrebă dacă toate lucrurile pe care şi le cumpărase Jenny erau splendide.

— Îmi scoate în evidenţă culoarea părului – îl face ca arama lustruită. Splendid! E fantastic. Până şi vânzătoarea mi-a spus asta. Pe urmă mi-am luat o rochie de seară pentru petreceri. E un albastru splendid, cu corset. Vreau să spun, cu un corset bine mulat pe corp.

Jenny își dădu ochii peste cap. Ar trebui să-l vezi. Până și mie mi se pare îndrăzneț...

O mașină trecu pe lângă ele și claxonă. Virginia îl recunoscu pe șofer – un tânăr care se mutase de curând în zonă. Claxonă lung și insistent, apoi își flutură în aer pălăria în timp ce trecu pe lângă ele. Jenny chicoti și-l salută fluturându-și mâna. Virginia se încruntă și-și șterse praful de pe față.

– Mi-aș fi dorit să se oprească, zise Jenny. I-aș fi spus că plec astăzi.

– Ți-ai luat rămas bun de la tatăl tău, sau treci pe la ziar? întrebă Virginia, scuturându-și fustele de praf.

Jenny o privi ca și când și-ar fi pierdut uzul rațiunii.

– Știe că plec. Doar mi-a cumpărat biletul.

– Dar i-ai spus...

Jenny o privi cu dispreț.

– Noi nu ne luăm rămas bun unul de la altul, Virginia. Astea sunt simple fleacuri sentimentale.

Virginia nu-și putea închipui cum ar fi să plece de acasă și să nu-și ia rămas bun de la familia ei.

– Și mai am o rochie, continuă Jenny. De culoare crem. Ții minte ce bine arăt în crem? Nu are mâneci, e decoltată și fusta e puțin evazată.

Fără mâneci. Mulată. Scurtă. Decoltată. Virginia nu-și putu crede urechilor. Unde va ajunge moda asta?

– Ai cumpărat și haine pentru cursuri? întrebă cu o notă de sarcasm în glas.

– O, Virginia. Chiar ești mironosiță. Sigur că am cumpărat haine pentru cursuri, dacă chiar vrei să știi. Dar nu sunt atât de interesante, deci nu merită să vorbim despre ele.

Virginia realiză dintr-odată pentru ce fusese invitată s-o însoțească până la gară. Jenny era încântată de tot ce cumpărase. De noua ei viață. Și nu avea pe nimeni căruia să-i împărtășească aceste lucruri. Pe nimeni, decât pe vechea, demodata și de acum lepădata ei prietenă din anii de școală.

Virginia fu ispitită să se răsucească pe călcâie și să se întoarcă acasă.

Dădu degrabă la o parte sentimentele de dezamăgire şi supărare. În felul ei, Jenny avusese nevoie de ea. Poate că atunci când va ajunge la colegiu, Jenny va uita că au fost vreodată prietene. Că Virginia Simpson chiar existase. Însă Virginia nu intenţiona s-o uite pe Jenny. Se va ruga în fiecare zi pentru ea.

Jenny o îmbrăţişă scurt. Virginia rămase surprinsă de acest gest.

— Rămâi cu bine, Virginia. Mulţumesc că ai fost alături de mine toţi aceşti ani, îi şopti. Îmi pare rău că nu poţi merge la colegiu. Chiar îmi pare rău.

N-avea niciun rost să-i ceară lui Jenny să-i scrie. Jenny îi spusese deschis că nu va avea timp să scrie scrisori.

— Ai grijă de tine, îi spuse ea. O să-mi lipseşti. Şi o să mă rog pentru tine.

Jenny se smulse din îmbrăţişare şi-i aruncă o privire uşor ironică, dar şi mustrătoare.

— Nu-ţi irosi rugăciunile, Virginia. Nu-mi propun să-mi petrec timpul pe băncile vreunei biserici.

Şi în clipa următoare dispăru.

Virginia se surprinse plângând. Nu ştia nici ea de ce. Pentru că Jenny plecase? Pentru că ea rămăsese acasă? Sau pentru că Jenny respinsese cu atâta fermitate şi finalitate orice interes în credinţa pe care ea încercase să i-o împărtăşească atâţia ani? Poate că toate acestea la un loc.

Virginia se răsuci pe călcâie, ştergându-şi ochii cu batista pe care o scosese din buzunar.

— Virginia.

Se întoarse brusc. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Vocea aceea semăna cu vocea lui Jamison.

El era. Stătea pe peron, cu braţele întinse spre ea. Nu putu face nicio mişcare. Rămase ţintuită locului, iar pe obraji începură să i se prelingă lacrimi fierbinţi.

El înaintă spre ea şi îi rosti din nou numele.

— De unde ai ştiut că vin? întrebă el. Doream să fie o surpriză.

Era el, Jamison. Virginia clipi des şi clătină din cap, ca şi când ar fi vrut să alunge sentimentul de confuzie care o încerca.

— N-am... n-am ştiut. Nu m-am gândit... adică, cursurile încep peste câteva zile. Nici nu mi-am închipuit că...

— Atunci ce faci aici?

— Am venit s-o conduc pe Jenny la tren. A plecat la colegiu. Cu trenul ăsta.

Rămăsese în acelaşi loc. Picioarele îi erau parcă lipite de peronul de lemn. El îi cuprinse umerii cu mâinile şi o privi adânc în ochi.

— Dacă n-am fi fost într-un loc public aş...

Virginia zâmbi printre lacrimi şi clătină din cap. Jumătate din populaţia oraşului părea că se află pe acel peron. Nu-şi puteau permite un sărut în public. Însă făcu un pas înainte şi se lăsă îmbrăţişată de el.

— De ce ai venit acasă? întrebă ea când reuşi să vorbească.

El se lăsă pe spate şi o privi.

— Mai are rost să întrebi? Tocmai am primit o scrisoare de la iubita mea prin care eram informat că n-o să mi se alăture. Am aşteptat toată vara venirea ta, şi acum... Ei bine, am hotărât să-mi iau liber câteva zile şi să vin acasă înainte de începerea cursurilor. Trebuia să te văd. Mi-e tare dor de tine, Virginia.

Virginia închise ochii şi se lăsă în braţele lui. Îi simţi mâna pe păr.

— Şi mie, reuşi ea să mai spună.

# CAPITOLUL 7

Virginia şi Jamison se aflau pe veranda din spatele casei fam Simpson, încercând să afle detalii despre cele întâmplate în lunile vară, lucruri pe care nu reuşiseră să le scrie în scrisori.

— Cred că anul ăsta avem şanse serioase de a intra în campio spuse Jamison. Câțiva dintre colegi au rămas în oraş, aşa că am re să ne antrenăm. Sigur, unii au fost nevoiți să se întoarcă acasă ş muncească acolo câte ceva, dar noi, ceilalți, care ne-am găsit de lu în oraş, ne-am întâlnit aproape în fiecare seară la antrenament. Câ dintre cei care joacă în apărare au lucrat în ture, aşa că n-au re totdeauna să ni se alăture. Am pus la punct câteva tactici care îl impresiona pe antrenorul nostru. Abia aştept să-i arătăm.

Virginia zâmbi. Încă nu-i venea să creadă că Jamison era aca lângă ea, pe veranda din spatele casei.

— O să reuşiți, sunt sigură, îl asigură ea.

El o strânse uşurel de mână.

— Ştii, spuse el. Chiar că mi-ar fi plăcut să fii în tribune. Încreder ta este pentru mine un sprijin adevărat.

— O să încerc să-ți fiu un sprijin şi de aici, de acasă, promise Sincer.

El îi cuprinse umerii cu brațul.

— Ei bine, nu asta aş fi vrut, dar cred că trebuie să mă mulțume şi cu atât.

— Ce se mai întâmplă la biserică? Ați mai avut discuții interesante în ultima vreme?

Jamison ezită o clipă.

— Păi, am lipsit câteva duminici din cauza serviciului și antrenamentelor, dar... da. Am avut discuții chiar interesante. Contradictorii câteodată.

Virginia aşteptă să continue.

— Ce crezi că înseamnă a fi fără păcat? întrebă el în cele din urmă.

— Fără păcat?

— Da. Fără păcat. Cum scrie în 1 Ioan capitolul 3: „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuieşte" şi toate celelalte versete. Cum înțelegi tu asta?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată. Cum ai putea să înțelegi cuvintele decât... decât aşa cum sunt scrise? Fără păcat.

— Şi cum poate fi un om fără păcat? Ce este păcatul? Ce ai pune pe listă?

Virginia ridică din umeri. Ea nu era teolog.

— Păi, începu ea timid, neascultare. Aş spune că dacă faci ceva contrar învățăturii Scripturii – contrar poruncii lui Dumnezeu – atunci păcătuieşti. Păcate cum ar fi minciuna, înşelăciunea, crima... toate lucrurile astea.

— Asta-i ce am crezut şi eu dintotdeauna.

— Şi, continuă Virginia, există cineva care crede că înseamnă ceva diferit?

El se mişcă puțin.

— Da. Ca să spun aşa. Câțiva dintre ei. Am avut discuții aprinse pe acest subiect.

Virginia se întoarse spre el.

— Ce e de discutat despre asta?

— Unii spun că lucrurile pe care le-ai spus, nu sunt păcate dacă nu rănesc pe altcineva.

— Dar păcatul întotdeauna răneşte pe cineva, spuse Virginia.

— Nu întotdeauna. De pildă, o minciună. Să spui o minciună nu pentru a acoperi ceva sau a face rău cuiva... ci, pur şi simplu, să minți.

— Şi de ce să minți fără motiv?

– Nu știu. Am folosit doar un exemplu. Se ridică și se duse la marginea verandei, privind în curte.

Virginia ridică din umeri.

– Bine, spuse ea. Deci...

– Deci, unii oameni cred, spuse el întorcându-se s-o privească, că atâta vreme cât minciuna ta nu afectează în mod direct pe nimeni, ea nu este un păcat.

– În mod direct?

– Da.

– Cât de direct?

– Nu știu. E doar un exemplu.

– Nu încerc să complic lucrurile, spuse Virginia. Însă nu văd pentru ce ar minți cineva decât dacă ar vrea să ascundă sau să profite prin minciuna lui. Iar dacă așa stau lucrurile, atunci e un lucru greșit.

– Dar dacă minți ca să protejezi pe cineva?

Subiectul devenea din ce în ce mai dificil. Virginia se gândi o clipă.

– Cred că și în cazul ăsta e un lucru rău, concluzionă ea.

– Asta este ceea ce am crezut întotdeauna, fu de acord Jamison.

– Iar alții... din grupul vostru, nu cred asta?

Unii spun că nu e un lucru rău dacă nu afectează pe cineva. Și la fel spun și despre înșelăciune.

– Despre înșelăciune?

– Da... despre copiatul la teste, la examene. Spun că atâta vreme cât asta nu rănește pe ceilalți, nu este un lucru rău.

– Dar sigur că-i rănește pe ceilalți. Ei trebuie să lupte pentru note. Dacă notele lor sunt pe merit, iar ale celui ce copiază nu, atunci dezavantajul e clar.

– Dar ei spun că și ceilalți au libertatea de a copia, iar dacă n-o fac, e treaba lor, alegerea lor.

Virginia se uită uimită la Jamison.

– Și în grupul de la biserică sunt oameni care gândesc așa? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

El încuviință și rămase tăcut câteva minute. Virginia se întrebă dacă nu cumva comentariul ei îl jignise într-un fel. Era pe punctul de a-și cere scuze când Jamison vorbi din nou.

— Vorbesc despre multe asemenea lucruri.

— Cum ar fi ?

— Cum ar fi dacă Dumnezeu a creat cu adevărat lumea asta, şi dacă a creat-o aşa cum scrie în Geneza. Jamison i se alătură din nou pe balansoarul de pe verandă. Dacă Isus este cu adevărat Dumnezeu, sau este o fiinţă creată, un profet special, sau doar un om bun. Dacă este posibil să existe un Dumnezeu triunic – trei persoane în una singură. La urma urmelor, Biblia nu foloseşte cuvântul *Trinitate*. Dacă există cu adevărat un paradis, sau noi ne făurim propriul rai sau iad aici, pe pământ.

— Dar Biblia vorbeşte clar despre toate aceste lucruri, spuse Virginia. Chiar cred aceşti oameni că pot alege ce anume să creadă şi ce nu?

— Cu toţii avem dreptul de a alege, Virginia.

Era adevărat. Jenny, cu siguranţă, făcuse propriile alegeri.

— Te tulbură toate astea? continuă el după o clipă de tăcere.

— Ei bine... da... cred că da. Adică, nu m-ar tulbura prea mult dacă tot ce mi-ai spus ar fi fost... ar fi fost doar o discuţie între colegii de cameră. Dar într-un grup creştin... Cum se mai pot numi creştini dacă nu le sunt clare lucrurile astea? Cred că nu înţeleg.

— La început am reacţionat la fel.

— Şi acum?

Jamison rămase pe gânduri câteva clipe.

— Acum cred... nu ştiu. Trebuie să fim deschişi şi faţă de alte păreri. Trebuie să fim gata a explora şi alte posibilităţi. Să discutăm lucrurile astea. Dacă nu ştim ce este credinţa, cum putem fi vreodată siguri pe ceea ce credem?

Părea a fi o întrebare rezonabilă.

— Discuţiile acestea... au ajutat vreodată pe cineva din grupul vostru să înţeleagă mai clar credinţa? Să se întărească în credinţă? Cei care se îndoiau, au fost încurajaţi să... să îmbrăţişeze credinţa?

— Te referi la... convertiri?

— Convertire? Dedicare? Au ajutat pe cineva să ştie cine este Dumnezeu şi ce aşteaptă de la cei ce-L urmează? Standardele trăirii creştine au fost ridicate... sau coborâte?

El nu răspunse întrebărilor ei. O cuprinse mai strâns cu brațul și îi șopti în păr:

— Tare aș vrea să fii acolo cu mine, Virginia.

Zilele se scurseră prea repede pentru Virginia. Înainte ca să-și dea seama, se afla din nou în gară, luându-și un alt bun rămas. De data asta însoțitorul ei nu trăncăni tot drumul până la gară. Erau amândoi ciudat de tăcuți. Poate că deja își spuseseră ce aveau pe inimă. Poate se temeau că, vorbind, cuvintele vor da pe față sentimentele prea dureroase care-i încercau.

— Vreau să vin acasă de Crăciun, spuse Jamison în timp ce dădeau colțul ultimei clădiri.

Ea încuviință, încercând să oprească lacrimile ce amenințau s-o podidească. Crăciunul părea atât de departe. Micul Anthony va avea șase luni la Crăciun.

Păşiră pe peron, iar Jamison își puse valiza jos. Vântul îi arunca Virginiei părul peste față, și ea ridică mâna pentru a-și da la o parte șuvițele, nedorind să piardă nici măcar o secundă din ultimele câteva clipe împreună. În depărtare auzi șuieratul lung al trenului. Un ecou al inimii ei întristate.

Cele câteva zile petrecute de Jamison acasă, însemnaseră pentru Virginia o bucurie negrăită și o agonie teribilă. Fusese atât de bine – și de neașteptat – să-l aibă alături. Însă, în același timp, venirea lui fusese o amintire crudă a dorului de care era mistuită, a bucuriei la care renunțase când refuzase să i se alăture la colegiu și a lunilor lungi de așteptare până când vor fi din nou împreună.

Și era îngrijorată. Nu putea spune de ce anume, dar ceva se schimbase – ceva în adâncul ei o frământa. Jamison se schimbase. Subtil. Fusese nevoită să accepte că se va schimba. Însă acceptase oare? Ceea ce o tulbura cel mai mult era faptul că nu putea defini acele schimbări. Ele existau, dar ea nu știa ce anume se schimbase și cum anume îi va afecta pe amândoi. Se agăță și mai strâns de mâna lui.

Trenul se apropia de gară, iar asta însemna că nu mai aveau decât câteva clipe la dispoziție.

Își dădu seama că trebuie să spună ceva. Era greu să se facă auzită în tot acel vacarm produs de șuieratul și zăngănitul roților trenului. Se ridică pe vârfuri și-și apropie gura de urechea lui.

— Jamison, strigă ea încercând să se facă auzită. M-am întrebat dacă nu crezi că ți-ai putea găsi altă biserică.

O auzise și păru că nu se supără că fusese întrebat. O trase mai aproape.

— Am încercat, strigă el. N-am găsit... adică n-am găsit una care să fie mai aproape de colegiu.

Virginia se lăsă în brațele lui, cu inima grea. Nici măcar nu obiectă atunci când Jamison o trase mai aproape și o sărută în fața tuturor celor aflați pe peron.

Virginia nu era sigură dacă vizita lui Jamison îi făcuse zilele mai ușoare sau mai grele. I se părea că trebuie să-și găsească din nou ritmul. Se simțea oarecum debusolată, agitată, nesigură de felul în care ar trebui să-și trăiască viața.

Anthony se dovedi a fi singura ei consolare. Ori de câte ori se simțea singură și tulburată, găsea motive pentru a-l lua pe micuț în brațe și a-l ține aproape.

În unele zile era încurajată și i se părea că sora ei s-a mai întărit puțin. În altele, slăbiciunea constantă a Clarei o aducea în pragul disperării. Era atât de frustrant.

Toamna trecu pe nesimțite și sosi iarna, iar frunzele încetară să mai cadă. Ramurile copacilor goi se clătinau în bătaia rece a vântului, iar apoi fură încărcate cu zăpadă, odată cu apropierea Crăciunului. Jamison o informa despre meciurile de fotbal, cu toate că din cauza puținului timp pe care-l avea la dispoziție, nu mai scria la fel de des ca înainte.

Echipa lui câștigă campionatul. Virginia era atât de mândră de el. Abia aștepta Crăciunul, când Jamison urma să vină acasă, ca să-i poată spune acest lucru față în față.

Însă mai apoi primi o scrisoare. Jamison nu va veni acasă de Crăciun. Antrenorul îl rugase să rămână şi să lucreze cu câţiva jucători mai noi. Va fi plătit pentru asta. Era o oportunitate prea bună ca să-i dea cu piciorul. Virginia fu devastată, însă îi scrise că înţelegea acest lucru.

„Sper că acum Clara se simte mai bine şi vei putea veni pentru semestrul al doilea", mai scria Jamison în scrisoare. Clara însă nu se simţea mai bine. Nu cu mult mai bine. Acum se putea ridica câte puţin în fiecare zi. Putea sta într-un scaun ca să-l alăpteze pe copil. Însă nu era gata să se întoarcă acasă la ea şi să-şi asume responsabilităţile de soţie şi mamă. Virginia îşi dădu seama că n-avea cum să se alăture lui Jamison în semestrul al doilea. Îi scrise ca să-l înştiinţeze de acest lucru.

Trecură şi sărbătorile, iar Clara începu să stea din ce în ce mai mult pe picioare. La sfârşitul lunii ianuarie obrajii îi erau mai colorați şi trupul mai întărit. Trecu şi luna februarie. Clara reuşi să mătură duşumelele dintr-o cameră. Să gătească. Încă mai era nevoită să facă pauze de odihnă peste zi, însă toţi erau încurajaţi de progresele ei.

Vânturile lunii martie se abătură cu forţă asupra lor. Virginia aşteptase cu nerăbdare să poată ieşi la plimbare cu Anthony. Poate chiar s-o scoată pe Clara la aer. Însă vântul o împiedică.

Anthony, la nouă luni acum, era un copil tare vesel şi energic, care se simţea îndreptăţit să primească toată atenţia celor din casă. Cu şase oameni mari care erau gata să-i împlinească nevoile – şi majoritatea dorinţelor – n-avea niciun motiv să fie plângăcios. Acum se ridica singur în picioare şi cocheta cu ideea de a trece de la mersul de-a buşilea, la mersul celor mari. În timp ce-l ajută să iasă dintr-unul dintre dulapurile de bucătărie, Virginia se întrebă pentru ce se mai străduia atâta să meargă pe două picioare – că oricum, ajungea foarte repede acolo unde-şi punea în minte.

Rodney încheiase anul cu bine. Rapoartele lui despre grupul de tineri de la biserică erau în continuare strălucite. De fapt, în scrisorile trimise acasă se regăsea mai mereu un nume. Grace Featherstone. Virginia remarcă faptul că ori de câte ori scria despre vreo activitate de la biserică, Grace era inclusă atunci când Rodney descria evenimentul. Până acum Rodney nu scrisese că ar fi avut o relaţie mai specială cu tânăra domnişoară, însă cei de acasă zâmbeau când dădeau cu ochii de numele ei.

Scrisorile sporadice trimise de Jamison nu aminteau nimic despre discuțiile recente avute în grupul de la biserică. Virginia se întreba dacă nu cumva Jamison se temea că o s-o tulbure. Sau poate că Jamison nici nu mai participa la acele întâlniri. Virginia nu era sigură ce anume ar fi preferat. Se temea că acest grup va distruge credința lui Jamison. Însă nici să nu meargă la nicio biserică nu era de preferat - ba i se părea că așa ceva era cel mai grav lucru.

Ploile de aprilie și florile ce-și ridicară capetele din pământ, aduseră zâmbete de plăcere pe buzele tuturor membrilor familiei. Clara era în picioare aproape toată ziua și începuse să vorbească din ce în ce mai des despre întoarcerea acasă. Virginia era bucuroasă că sora ei începe să ducă o viață normală, însă gândul că-l va pierde pe micul Anthony, o îngrozea. În fiecare zi micuțul făcea tot mai mulți pași pe propriile picioare.

În luna mai deciseră cu toții că Clara se simte destul de bine ca să se descurce singură. Așa că se mută, cu mare grijă, în căsuța de la marginea orașului. Belinda insistă să pregătească cina, care-i era trimisă Clarei printr-unul din copiii familiei Simpson. Virginia mergea la Clara de două ori pe săptămână pentru a ajuta la curățenie și la spălatul rufelor. Lucrurile începură să intre în normal.

Nu se află niciodată ce anume cauzase acea ciudată boală a Clarei. Lucrul acesta îl tulbură pe doctorul Luke și o îngrijoră pe Clara, în ciuda eforturilor sale de a o socoti de domeniul trecutului. Virginia știa că sora ei își dorea mai mulți copii și-i era teamă că situația s-ar putea repeta.

Jenny scrisese câteva scrisori de-a lungul lunilor de iarnă, lucru care o surprinse pe Virginia. Scrisorile, pline de vervă, conțineau detalii despre excursii și petreceri la sfârșit de săptămână și despre noi experiențe, pe care Virginia nu le putea pricepe. Inima ei plângea pentru Jenny. Se părea că fata alesese nu doar prieteni nepotriviți, ci și o cale greșită.

Într-una dintre zile, Virginia se opri la biroul tatălui lui Jenny pentru a se interesa când va ajunge acasă prietena ei. Acesta clătină din cap.

— Nu va veni, spuse el ursuz. Spune că-și va lua o slujbă acolo.

Pe Virginia n-ar fi trebuit s-o mire alegerea ei, însă se simți tulburată.

— Putea foarte bine să stea şi aici, continuă tatăl lui Jenny încruntându-se. A picat mai toate examenele.

— Jenny? Virginiei nu-i veni să creadă. Jenny putea fi foarte bună la învăţătură când îşi punea mintea. Era suficient de inteligentă pentru asta.

— A ţinut-o din petrecere în petrecere. Ei bine, e viaţa ei. Dar eu i-am spus că nu-i mai plătesc decât un an. Dacă nu se linişteşte şi nu obţine note bune, nu mai dau un ban. Să se descurce singură.

Se îndreptă spre tiparniţă, iar Virginia ştiu că discuţia se încheiase. Se întoarse acasă descurajată. Nu erau veşti bune. În plus, Virginia se gândise că prietena sa va veni acasă în vacanţa de vară. În ciuda frustrării şi descurajării cauzate de atitudinea lui Jenny, Virginia nu putea neglija anii lor de prietenie şi experienţele pe care le avuseseră împreună. Virginiei îi păsa cu adevărat de prietena ei rebelă.

Când Rodney veni acasă, Virginia remarcă şi mai multe schimbări la el decât în anul precedent. Dar nu erau schimbări în rău. Părea mai matur. Mai atent la nevoile celorlalţi. Mai preocupat de credinţa lui şi de planul lui Dumnezeu pentru viaţa sa. Şi mai erau şi acele ocazionale referinţe la Grace.

Virginia trase concluzia că Rodney creştea şi că zilele în care-l vor mai avea aici, acasă, se apropiau de încheiere. Ideea n-o prea încânta. Fusese destul de greu când Clara se măritase şi plecase din casa familiei Simpson. Însă cel puţin o aveau aici, aproape. Virginia avea impresia că atunci când va pleca fratele ei, planul lui Dumnezeu îl va îndruma pe o cu totul altă cărare. Simţi un nod în stomac când se gândi la viitor. Lucrurile se schimbau prea mult. Prea repede.

Până şi Danny se apropia cu paşi repezi de încheierea şcolii şi făcea planuri de plecare la colegiu în toamnă, pentru a studia medicina veterinară. Danny părea mult mai tânăr decât fusese Rodney atunci când plecase în oraş, la studii. Însă Rodney şi Jamison rămăseseră acasă un an după terminarea şcolii, ca să muncească. Danny plănuia să treacă de la şcoală direct la colegiu. Aşa că la toamnă, când şi

Virginia va pleca la colegiu, acasă urma să rămână doar Francine. Oricât de încântată ar fi fost Virginia când se gândea la viitorul ei, gândul acesta o cutremura. Cu doar câteva luni în urmă fuseseră atâția în jurul mesei. Iar peste câteva luni vor rămâne doar trei.

Lumea ei se schimba mult prea rapid. Dar n-avea ce să facă.

Când Jamison îi scrise că nu va veni acasă în vacanța de vară, Virginia se aşteptase la asta. Jamison urma să rămână în oraş şi să lucreze tot acolo unde lucrase şi vara trecută.

„Dar plănuiesc să ajung acasă la un sfârşit de săptămână", o asigură scrisoarea lui. Trebuie să vorbesc cu tine. Nu vreau să-ți scriu ceea ce am de spus."

Nu vroia să scrie ceea ce avea de spus? Doar nu avea de gând să-i propună să se căsătorească cu el. Mai întâi trebuiau să-şi termine şcoala. Cu toate că ideea nu-i era chiar atât de neplăcută, i se părea că un astfel de start al vieții în doi era cu totul lipsit de înțelepciune. Era sigură că părinții lor vor obiecta. Nu, nu credea că Jamison despre asta îşi dorea să-i vorbească.

Să fie oare vorba despre biserica unde mergea? Oare găsise alta, aşa cum îi sugerase? Nu, s-ar fi simțit liber să-i scrie despre asta. Ştia că Virginia s-ar fi bucurat tare mult.

Doar nu renunțase la credință. Nu, nu se poate. Jamison era mult prea devotat şi stabil pentru a face aşa ceva.

Să fi fost vorba despre fotbal? Se răzgândise şi nu mai dorea să devină jucător profesionist? Sau poate că i se spusese că nu este destul de bun pentru asta? Suferise vreun accident despre care nu-i spusese, un accident care pusese capăt planurilor lui?

Pe Virginia o tulburau cuvintele scrise în scrisoare. Simțea că ceva nu e în regulă. Ceva îl tulbura. Nu puteau fi veşti bune, altfel i-ar fi scris în scrisoare, nerăbdător să-şi împărtăşească bucuria cu ea.

Simți un nod în stomac, iar frica făcu să-i bată inima mai tare.

Dar n-avea de ales, trebuia să aştepte.

# CAPITOLUL 8

Rodney sosi acasă şi-şi luă o slujbă la magazinul familiei Dunworthy, familia cumnatului său, Troy. Tatăl lui Troy hotărâse să-şi ia liber pe timpul lunilor de vară. El şi soţia lui avuseseră demult dorinţa să facă o călătorie în Anglia, la familia ei. Troy avea nevoie de ajutor la magazin. Rodney era încântat de soluţia găsită. Putea începe lucrul de îndată, şi putea lucra oricâte ore ar fi dorit. Trecu direct la treabă şi începu să aranjeze rafturile, să facă curăţenie şi să servească clienţii. Troy avea acum posibilitatea să petreacă mai mult timp cu Clara şi cu micuţul Anthony. Rodney părea că se descurcă de minune cu noua slujbă, iar magazinul nu suferi din cauza absenţei lui Troy. Rodney se ocupă şi de contabilitate, treabă pe care Troy o detesta. Începu să glumească, spunând că n-o să-l mai lase pe Rodney să se întoarcă la colegiu.

Danny lucra la ferma unui vecin. Întreaga zi mâna caii, planta şi strângea fânul. Începea la cinci dimineaţa cu treburile din jurul fermei şi cu mulsul vacilor. Îşi sfârşea ziua la fel. Danny nu se dădea înapoi de la muncă. Îşi câştiga banii pentru colegiu şi atâta vreme cât putea lucra cu animalele, era mulţumit.

Virginiei i se părea că leneveşte după toată acea perioadă în care o ajutase pe Clara. La început i se păru ciudat să nu mai aibă pe micuţul Anthony în casă. Să n-o mai ştie acolo pe sora ei bolnavă. Se părea însă că toţi cei ai casei se adaptau rapid la schimbarea survenită. Virginia

învăţă să se bucure în tihnă de zilele călduroase, relaxându-se lângă îndrăgitul izvor din spatele casei, fără povara îngrijirii a două gospodării.

Încă mai mergea la Clara, destul de des, însă sora ei se descurca bine acum, şi-şi manifestase clar dorinţa de a se ocupa de propria casă şi de a îngriji de cei „doi bărbaţi" ai ei. Aşa că drumurile la Clara se transformară în vizite de plăcere.

Virginia lucra câteva ore pe săptămână la biroul de avocatură al tatălui ei, ţinând contabilitatea şi punând în ordine documentele. Însă îşi făcea timp şi pentru lada de zestre pe care o primise cadou la aniversarea vârstei de şaptesprezece ani. Danny o tachina când venea vorba despre lucrurile pe care le depozita în ladă, însă Virginia zâmbea, scutura din cap şi răspundea cu voie bună. La urma urmei, Jamison nu va rămâne veşnic la colegiu, şi până şi soţia unui fotbalist de profesie avea nevoie de diferite lucruri cusute de mână.

Aşa că lunile de vară se scurseră una după alta. Viaţa părea că trece încetişor, fără probleme şi fără surprize. Belinda spuse că oamenii aveau nevoie de astfel de perioade. Le dădea ocazia să-şi adune forţele. Dacă această perioadă ar fi continuat la nesfârşit, atunci ar fi devenit o rutină. Însă cu siguranţă, se bucurau de ea după toate acele luni dificile.

Vremea armoniza şi ea cu atmosfera aceasta de tihnă. Nu era nici călduroasă, nici friguroasă. Nici ploioasă, nici secetoasă. Era pur şi simplu – normală. Zilele erau presărate cu ploi scurte şi cu soare, cu cer senin şi cer înnorat. Cu vânt şi cu perioade în care se simţea doar o adiere. La fel ca în viaţă.

Micuţul Anthony continua să crească şi în personalitate şi în statură, devenind nu doar un membru al familiei, ci bucuria şi încântarea tuturor. Virginia se întrebă cum fusese viaţa lor înainte de venirea sa. Primii lui paşi îi entuziasmaseră pe toţi. Primele lui cuvinte îi încântaseră pe toţi. Fusese o veselie totală. Împărtăşiseră unul cu celălalt fiecare nouă descoperire pe care micuţul o făcuse, repetând fiecare mică anecdotă tuturor celor dornici să asculte.

Domnul Adamson părea cucerit de micuţ, aşa că Virginia îl ducea adesea la gardul bătrânului. Anthony fu chiar invitat în curte şi i se îngădui să adune flori pentru mama şi bunica lui. Băieţelul chiui de

bucurie și ținu strâns în pumnul micuț tulpinile fragede, nerăbdător să ajungă acasă cu comoara sa.

❧

– Mă simt ca un... ca un bondar, îi spuse Virginia mamei ei în timp ce ședeau pe veranda din fața casei, fiecare cu lucrul de mână.

– Bondar?

– Grasă și leneșă. Ca bondarul de acolo. Arătă cu acul spre o tufă de flori din apropiere.

– Bondarii nu sunt leneși, răspunse Belinda râzând.

– Ei bine, par leneși.

Era adevărat. Cel în chestiune părea a avea tot timpul din lume, testând fiecare floare, oprindu-se în zbor sau aplecându-se să soarbă din cupele adânci. Poposea uneori în câte una, părând că n-are nicio destinație.

Belinda râse din nou.

– N-aș vrea să fiu în situația de a străbate distanțe ca cele pe care le străbate un asemenea bondar într-o zi.

Virginia ridică din umeri.

– E atât de diferit să nu fii nevoit să alergi toată ziulica, iar acum să nu fii în stare să ții pasul cu tot ce ți-ai propus să faci. Vreau să zic, uită-te la noi. Tocmai am spălat vasele de la cină și ne-am așezat aici. Avem toată seara la dispoziție, putem face ce vrem. E atât de diferit.

Belinda încuviință.

– Aș vrea să cred că asta este viața normală. Nu cealaltă, răspunse ea.

Virginia se gândi la cuvintele mamei sale.

– Știi, n-ar fi rău... pentru o vreme. Dar cred că am ajunge să ne plictisim. N-ar strica puțină agitație, spuse Virginia ridicându-se și îndreptându-se de spate.

– Drept să-ți spun, eu mă bucur de timpul ăsta. Dar știu că pentru tine e puțin cam monoton, nu-i așa? Rodney și Danny lucrează toată ziua. Jenny e plecată. Jamison...

– Cred că mă duc să-i scriu lui Jamison. Nu știu ce să-i mai spun. Nu s-a întâmplat nimic de când... de când porcul familiei Pickerly a scăpat din coteț și a ajuns în grădina doamnei Tingle.

Belinda râse.

— Asta s-a întâmplat acum două săptămâni.

— Vezi? Ce spuneam?

Belinda râse din nou.

— Sunt sigură că ai fi petrecut altfel vara dacă Jamison ar fi fost aici.

Virginia nu spuse nimic. Mama avea dreptate. Însă Jamison nu era aici. Încă nu venise, cu toate că scrisese că plănuia să vină acasă şi să discute cu ea ceva personal. Ori de câte ori se gândea la acea discuţie, stomacul i se strângea. Jamison nu mai amintise nimic despre asta, însă avea sentimentul că o va face. Trebuia să discute despre asta - orice ar fi fost. Scrisorile pe care le primise de la Jamison în ultima vreme păreau oarecum diferite. Cam rigide şi chiar pompoase. Dar poate că doar îşi imagina. Poate că era prea ocupat. Dacă acesta ar fi fost motivul, Virginia ar fi fost tare bucuroasă.

La mijlocul lunii august se auzi o bătaie la uşa din faţă, iar Virginia avu surpriza să stea faţă în faţă cu Jamison. Chiui de bucurie şi se aruncă în braţele lui. Jamison o ţinu strâns câteva minute.

Virginia făcu prima mişcare. Se trase în spate, încercând să-i vadă faţa. Zâmbetul lui părea puţin forţat, sau poate puţin nesigur?

— Când ai venit acasă? întrebă ea.

— Acum douăzeci de minute.

— Nu mi-ai spus...

— Nu ştiam că voi reuşi să vin acum.

Virginia încercă să-şi stăpânească sentimentele – surpriză, bucurie, puţină teamă – şi-l luă de mână.

— Intră. Toţi o să fie atât de...

— Nu, aş prefera să nu intru. Ne putem plimba puţin... sau...?

Virginia rămase locului, uimită. Jamison întotdeauna intra şi îi saluta familia – chiar dacă era nerăbdător să rămână singur cu ea.

— Sigur, spuse ea. O să... o să le spun că ies puţin.

Jamison încuviinţă şi făcu un pas în spate, pregătit s-o aştepte.

Când Virginia se întoarse, îl surprinse privind în depărtare, cu mâinile înfundate adânc în buzunare. Când o văzu, îi zâmbi şi o prinse de mână.

– Unde vrei să mergem? întrebă ea.

– Ce zici să mergem la râu?

Ea încuviinţă şi îşi potrivi pasul după al lui. I se păru că Jamison arde de nerăbdare să ajungă acolo.

Nu-şi spuseră nimic până când ajunseră la marginea oraşului. Virginia nu mai putu suporta tăcerea.

– Cum merge cu fotbalul?

– N-am făcut prea multe vara asta. Nu ştiu. E greu să-i motivezi pe oameni. Faptul că am câştigat campionatul anul trecut pare să le fi scăzut motivaţia. Cei mai mulţi au plecat.

Virginia simţi că acest lucru îl dezamăgise pe Jamison. Pentru el fotbalul însemna mai mult decât câştigarea campionatului.

Se lăsă din nou tăcerea.

– Cum merge treaba la lucru?

– Bine. Rutină.

Tăcură din nou. Aproape că ajunseseră la râu. Intrară în pădure. La urechi le ajunse murmurul blând al apei ce se rostogolea peste bolovani şi trunchiuri căzute de copaci. În perioada asta a anului apele erau domoale.

– Şi cum a fost vara ta? întrebă Jamison.

Virginia se uită la el. Avea lângă ea pe acela căruia îi putea mărturisi cele mai profunde sentimente pe care le experimentase. Pe acela care ar fi înţeles-o.

– La început a fost extraordinar. Mi se părea atât de bine să nu alerg tot timpul dintr-un loc în altul. De fapt, să pot încetini pasul şi să pot respira în voie. Însă după câteva săptămâni – ei bine – am ajuns să mă plictisesc. Mă oboseşte rutina în care am intrat. După ce ne terminăm treaba, mama şi cu mine nu facem altceva decât stăm şi coasem. O... din când în când mai mergem să-l vizităm pe bunicul şi să bem un ceai cu bunica, sau mă mai duc la Clara şi mă joc cu Anthony. Dar e... e monoton. Adică, cei mai mulţi prieteni sunt plecaţi... sau lucrează. Eu am timp din belşug.

Jamison o strânse uşurel de mână.

— Poate că ar trebui să-ţi găseşti o slujbă.

— Lucrez câteva ore pe săptămână pentru tata. Nu e cea mai interesantă slujbă din lume. Fac socoteli şi îndosariez documente. Ridică din umeri.

El râse uşor.

— Sună ca şi cum ai suferi de boala tinereţii.

— Boala tinereţii?

— Aşa-i spune mama. Spune că fiecare tânăr trece printr-o perioadă când are impresia că viaţa nu e destul de interesantă - indiferent ce se întâmplă. Ea o numeşte „boala tinereţii". Spune că e o boală care trece cu timpul, de la sine.

— Ţie ţi-a trecut? îl întrebă Virginia în glumă.

El se opri, făcând-o şi pe ea să se oprească lângă el.

— Nu ştiu, spuse cu vocea gâtuită.

Asta o sperie pe Virginia dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea. Se uită la el. Chipul i se potrivea cu vocea. Ambele îi erau încordate. Cu toate acestea, nu putea citi nimic din expresia de pe faţa lui.

— Să ne aşezăm. O conduse la un trunchi căzut de copac, loc favorit pentru lungi discuţii în trecut. Discuţii entuziaste. Discuţii însufleţite. Discuţii în care-şi făcuseră planuri de viitor şi-şi împărtăşiseră visele.

Virginia ar fi vrut să întrebe ce se întâmplase, ce anume îl tulbura, însă îi era teamă. Teamă să-şi exprime îngrijorarea.

El se aşeză lângă ea... însă mai la distanţă. Îşi trecu mâna prin părul des, părând a fi tulburat, îndurerat. Ea îl apucă de mână, iar el i-o strânse puternic, părând că încearcă să găsească cuvintele potrivite care să exprime ceea ce ar fi vrut să-i spună.

— S-au întâmplat atât de multe lucruri anul care a trecut, Virginia, începu el. Îşi umezi buzele, îi aruncă o privire scurtă, apoi îşi întoarse capul, privind în depărtare.

Virginia aşteptă, strângându-i mâna atât de tare, încât începură s-o doară degetele.

El începu din nou, însă n-o privi în ochi. Prefera să privească în depărtare. Nu la râu, nu la copaci, ci dincolo... în gol. Sau poate la altceva – la ceva nevăzut.

– Nu ştiu, Virginia, fusesem atât de... confuz. Totul mi se părea atât de... atât de clar. Atât de simplu. Atât de necomplicat şi corect. Acum totul îmi pare neclar.

Ea nu înţelese cuvintele lui. Speră că o să încerce să le explice. Dorea să ştie ce gândea şi simţea.

El o privi din nou, scurt.

– Când m-am dus la colegiu, îmi făcusem planurile. Urma să intru în afaceri. Să studiez contabilitatea. Am început să joc fotbal pentru că... pentru că îmi place sportul şi mă gândeam că puţină mişcare nu-mi strică – că îmi oferă relaxare după cursuri.

Ezită din nou.

– Nu ştiam că sunt bun, spuse el simplu. N-aveam idee că aş putea fi ales în echipă. Şi, în niciun caz mijlocaş, însă antrenorul... a văzut în mine „potenţial", aşa că a început să-şi petreacă timpul antrenându-mă aproape în fiecare seară şi la sfârşit de săptămână. Ridică din umeri. Restul e istorie, cum se spune.

Virginia îl strânse de mână încercând să-i comunice că era mândră de el.

– Ei bine, n-am plănuit să urmez o carieră în fotbal. Am ascultat de sfatul antrenorului şi mi-am schimbat alegerea. Am ales cursuri mai uşoare, ca să nu fiu nevoit să-mi petrec prea mult timp învăţând. Doar ca să... trec. Să-mi adun credite care nu valorează prea mult.

Îşi trecu din nou mâna prin păr.

– Şi nu-ţi mai place fotbalul? îndrăzni Virginia să întrebe.

– Îmi place, se grăbi el să răspundă.

– Atunci care e problema? întrebă Virginia. Ce vroia să-i spună Jamison? Că nu era suficient de bun pentru a intra în echipa de profesionişti? Era deprimat din cauză că nu se alesese nici cu o carieră în fotbal, nici în afaceri?

– Ce anume nu merge? întrebă ea cu timiditate.

El o privi, însă când răspunse, cuvintele lui o surprinseră.

– Cred că o să reuşesc. Sincer, cred asta. Antrenorul e sigur de asta.

– Atunci...?

– Nu sunt sigur dacă asta vreau. N-ai idee câtă presiune se pune asupra ta într-o poziţie ca asta. Simţi că viaţa ţi-e controlată de alţii.

Că nu mai eşti om... ci maşină. Una la care antrenorul ţipă şi pe care suporterii o admiră. Fetele se adună ciorchine, vor autografe, flirtează. Alţi băieţi de aceeaşi vârstă te invidiază şi-ţi dau tot felul de porecle. Desigur, în glumă. Dar nu te tratează ca pe un prieten. Ca pe un prieten adevărat.

Virginia nu-şi imaginase că Jamison se simţea astfel. Întinse şi cealaltă mână şi o apucă pe-a lui Jamison. Pentru prima oară observă cât de mare era mâna lui în comparaţie cu mâna ei. Nu era de mirare că mânuia mingea cu atâta îndemânare.

— Dar biserica la care te duci... începu ea.

— Nu mă duc la biserică, spuse Jamison.

Cuvintele şi tonul vocii sale o şocară.

— Avem o sumedenie de antrenamente şi meciuri duminica, explică el. Şi, sincer să fiu... mi-a fost teamă. Adică, acea biserică – ce nu prea seamănă a biserică, ci mai degrabă a cenaclu – m-a cam speriat. Ajunsesem în situaţia în care puneam sub semnul întrebării tot ceea ce crezusem până atunci. Nici nu mai ştiam ce cred. Trebuia să scap de locul acela.

— Dar n-ai putut găsi altă biserică?

— Am încercat. N-am găsit niciuna la care să pot merge – nu cu programul pe care-l aveam.

— Aşa că nu te-ai mai dus nicăieri?

El clătină din cap.

*Cum s-a putut descurca fără o biserică bună, sănătoasă?* se întrebă ea.

— Iar la cursuri, spuse Jamison, clătinând din cap, profesorii – nu cred că vreunul dintre ei este credincios. Şi îţi dau mereu în cap cu evoluţia, spun că existăm la întâmplare, că religia este cârja celor slabi, lucruri de felul ăsta. Se amuză de ceea ce numesc ei „miturile creştinismului". Îşi trecu din nou mâna prin păr.

Virginia nu realizase cât de teribil trebuie să fie pentru studenţii creştini. Nici nu era de mirare că Jamison era atât de confuz. Nu ştia ce să spună. Se întoarse la subiectul discutat înainte.

— Nu... nu ştiu ce sfat să-ţi dau, începu ea, însă dacă nu eşti sigur cu privire la fotbal, atunci... atunci poate că ar trebui să renunţi. Să te întorci la ceea ce ţi-ai dorit la început, la contabilitate. Întotdeauna ai

fost bun la matematică. Poți juca fotbal doar așa, ca relaxare. Te poți implica oriunde, în orice comunitate. Chiar ca și contabil. Ție îți place să lucrezi cu numere.

– Ar trebui s-o iau de la capăt. Părea atât de descurajat. Ar însemna că am pierdut doi ani de colegiu. Nu știu de unde aș putea face rost de bani.

– Dar trebuie să ai câteva credite, nu?

– De umplutură. Neimportante.

Cuvintele lui o tulburară pe Virginia.

– Dar consilierul tău de la colegiu... nu te-a sfătuit...?

– Și el și-a dorit să aibă o echipă care să câștige campionatul. Toți și-au dorit asta.

– Și vrei să spui că au fost gata să... să te sacrifice pentru... pentru câștig?

– N-aș spune chiar așa. Sigur, și-au dorit să câștige. Dar s-au gândit că și pentru mine ar fi fost un avantaj dacă aș fi devenit fotbalist de carieră.

– Dar ție nu-ți place asta?

– Nu, nu-mi place. Nu mai e atât de amuzant să joci în condițiile astea.

Rămaseră în tăcere, iar chipurile le oglindeau gândurile tulburate.

– Admit că lucrul ăsta are și avantaje, spuse în cele din urmă Jamison. Cred că la început mi s-a cam urcat la cap. Vreau să spun... toată lumea din campus mă băga în seamă. Eram mijlocașul. Învingătorul. Când ești o astfel de persoană, toți se înghesuie să te bată prietenește pe spate, să-ți facă cinste cu ceva de băut. O, nu fi atât de șocată. Nu m-am apucat să beau.

Virginia răsuflă ușurată.

– Fetele se adună în jurul tău și te informează că sâmbătă seara sunt libere. Chestii din astea, de erou. Asta doar atâta timp cât ești campion. Dar toate astea sună a gol. Sunt false. Curând te saturi de ele. N-am fost crescut să mă tăvălesc în lucruri de felul ăsta, Virginia.

Ea încuviință. Era adevărat. Jamison fusese crescut într-un orășel mic, fără fumuri de celebritate.

– Ai vorbit cu părinții tăi? întrebă ea.

— Am vrut să vorbesc mai întâi cu tine.

Ea îl strânse mai tare de mână. Era mulțumită de asta, însă se simțea neajutorată. Nu știa ce să-l sfătuiască.

— Cred că trebuie să vorbim cu ei, spuse ea. Și cu părinții mei.

— Ai mei vor fi dezamăgiți, admise el. M-au încurajat să urmăresc o carieră în contabilitate, iar eu am dat cu piciorul. Dacă renunț și la cariera fotbalistică...

— Trebuie să existe o soluție, îl asigură Virginia, încercând să dea glasului ei o notă optimistă. Ești tânăr. O poți lua de la capăt.

— Da, spuse el, însă nu păru prea convins.

Luă de pe jos o pietricică și cu o mișcare rapidă din încheietură, o aruncă în apă. Piatra lovi un bolovan aflat de cealaltă parte a râului.

Se înserase. Virginia se ridică. Soarele se ducea să lumineze altă parte a universului. *Întotdeauna la datorie, soarele nostru,* gândi ea. *Trece dintr-o parte în alta, acolo unde e nevoie. Aruncă lumină. Încălzește pământul. Ne dă roade. Susține viața.*

*Dumnezeu este așa,* concluzionă Virginia. *E întotdeauna la datorie. Trece de la o nevoie la alta. El e întotdeauna prezent... pentru oricine. Ne va ajuta să trecem și prin asta. Are o cale de scăpare.*

Întinse mâna ca să-l ajute pe Jamison să se ridice, însă el nu răspunse. Așa că se lăsă jos, ca să ajungă la același nivel cu el. Încercă să-i zâmbească.

— Nu te îngrijora, îl încurajă ea – poate tot atât de mult pe ea ca și pe el. Amândoi aveau nevoie de încurajare. O să trecem cumva și prin asta. E un lucru din care învățăm. Poate că într-o zi o să ne dăm seama că a ieșit ceva bun și de aici. O să fie altfel, odată ce voi veni și eu acolo. O să găsim o biserică bună. Trebuie să existe una. Și dacă vrei să te întorci la contabilitate, o să ne străduim să reușești. Aș putea chiar să-mi iau o slujbă și...

— Asta e cea mai grea parte, Virginia. Se uită la ea, iar ochii lui erau încărcați cu o durere atât de amarnică, încât Virginia se cutremură. Nu... nu știu dacă sunt gata pentru... pentru astfel de planuri. Pentru orice fel de planuri care te includ și pe tine.

# CAPITOLUL 9

– Ce vrei să spui? Glasul Virginiei tremură. Deja avem planuri. Ni le-am făcut încă de când...

– Nu, nu mai avem planuri.

– Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

– Tu şi cu mine. Planurile noastre pentru viitor. Viitorul s-a schimbat...

– Dar nu-i nimic. Nu mă deranjează. Eu...

– Pe mine mă deranjează.

Virginia se ridică şi simți cum se învârte lumea cu ea.

– Ce vrei să spui mai exact, Jamison? Nu... mă tem că nu înțeleg. Când ai plecat la colegiu, am...

Jamison se ridică. Chipul îi era palid, iar ochii încărcați de durere.

– Când am plecat la colegiu... Îşi plecă capul, apoi îl ridică şi începu din nou:

– Când am plecat la colegiu eram amândoi nişte copii. Lumile noastre s-au schimbat, Virginia. Noi ne-am schimbat.

– Eu nu m-am schimbat, îi răspunse ea rapid.

El îşi plecă privirea.

– Poate că ai dreptate. Poate că asta este parte a problemei. Nu ştiu. Sunt atât de încurcat...

Virginia făcu un pas înainte şi-şi puse mâna pe brațul lui.

— Uite ce e, Jamison. Poate că pentru tine toate lucrurile sunt date peste cap acum. Înțeleg asta. Însă o să le dai de cap. Știu c-o vei face. Pot să aștept. O să te ajut. Sincer. Când încep cursurile, la toamnă, putem...

— Nu cred că înțelegi, spuse Jamison, înlăturându-i mâna cu blândețe. Nu mai putem vorbi despre „noi", Virginia.

Cuvintele avură efectul dorit. Virginia începu să înțeleagă ceea ce încerca să-i spună Jamison. Făcu un pas înapoi, cu chipul palid și trupul tremurând.

— Vrei să spui că nu mai vrei... să fim împreună?

Jamison înghiți greu. Reuși doar să încuviințeze printr-o mișcare a capului.

— De ce? Virginia rostise în șoaptă întrebarea. Ce am făcut?

— Nu, nu-i vorba de asta, se grăbi el să răspundă, apoi făcu un pas înainte și-și puse mâna pe brațul ei. Tu nu ai făcut nimic. Încă te respect... și... și te iubesc, Virginia. Crede-mă. Doar că... cu toate lucrurile care se întâmplă în viața mea, nu... nu mai simt că sunt același om. Noi doi nu... nu ne mai potrivim ca odinioară. Nu vezi? Nu simți? Nu... nu mai există aceeași legătură între noi.

— Nu, spuse Virginia, clătinând din cap. Nu, nu simt. Eu... eu încă mai țin la tine, Jamison.

— Și eu țin la tine, răspunse el cu voce înăbușită.

— Atunci care e problema?

El își întoarse privirea de la ea.

— Este vorba de altcineva? îl întrebă Virginia.

El se răsuci spre ea.

— Nu. Nu este vorba de nimeni. Nu crezi că ți-aș fi spus? Nu.

— Atunci, de ce?

El îi luă ambele mâini și o trase spre el, privind-o adânc în ochi.

— Aș vrea să te pot face să înțelegi, spuse el. Asta nu e... nu e alegerea mea. Nu așa am vrut să fie. Întreaga mea viață este... n-o mai pot controla. Trebuie să fac un pas înapoi, să gândesc lucrurile, să descopăr cine sunt.

— Atunci... atunci îndată ce vei face asta, vom fi...

— Nu. El vorbi calm de data asta, şi o privi implorând-o parcă să-l înţeleagă. Ştiu, înlăuntrul meu, că după ce voi rezolva problema asta, voi fi un om chiar mai diferit decât sunt acum. Nu ştiu sigur cum anume, dar n-o să mă întorc la acel băieţandru de la şcoala Hugh Carson. Virginia. Ştiu asta. Te rog. Te rog să înţelegi. Nu am intenţionat asta. Nu asta a fost dorinţa mea. Aş fi făcut orice ca să nu te rănesc. Orice ca să nu te mint. Nu mai am aceleaşi sentimente faţă de tine, Virginia. Şi nu te pot lăsa să crezi în continuare asta.

Virginia nu mai putea nega adevărul cuvintelor lui. Jamison, iubitul ei Jamison, ieşea din viaţa ei. O dădea la o parte. Îşi plecă capul pentru ca el să nu-i vadă ochii. Pe faţă începură să i se prelingă lacrimi. El o trase aproape de el şi o ţinu în braţele lui. Virginia simţi pe frunte căldura lacrimilor lui. Şi el plângea.

*De ce?* continua să se întrebe. *De ce s-a întâmplat asta? Din ce cauză ne-am distanţat unul de celălalt? Oare lucrurile ar fi stat altfel dacă m-aş fi dus de la început la colegiu, aşa cum plănuisem? Da. Desigur. Asta este. Dacă aş fi fost alături de el, lucrurile ar fi stat altfel acum.*

Aşa să fie? Ar fi putut ea să-l ferească pe Jamison de impactul lumii din jur? De situaţiile critice, care necesitau decizii greu de luat?

Nu. Probabil că nu. Era adevărat. Se schimbaseră. Jamison se schimbase mai mult decât ea. Nu se mai potriveau. Jamison avea o viaţă nouă. O lume nouă. Indiferent ce carieră ar urma, de contabil sau de fotbalist, nu va mai fi niciodată acelaşi om. Nu putea să-l tragă înapoi. Nu-l putea face să se întoarcă la ceea ce fusese – un băiat din oraşelul ei natal pe care ajunsese să-l iubească.

Însă îl va iubi întotdeauna. Gândul acesta o făcu să izbucnească din nou în plâns. El o lăsă să plângă şi, după ce se mai linişti, îi ridică bărbia şi o sili să-l privească în ochi.

— Virginia, spuse el cu ochii în lacrimi, n-am vrut niciodată să te rănesc. Crede-mă. Acesta a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată în viaţă. Te-am iubit, Virginia. Încă te iubesc, însă într-un alt fel. Poate că te voi iubi întotdeauna. Ai fost pentru mine tot ce mi s-a întâmplat mai bun în viaţă. Dar ştiu... ştiu că toate acele planuri... acele visuri... nu mai au sorţi de izbândă acum. Nu pentru noi.

Şterse lacrimile de pe obrajii ei, apoi continuă:

— Vreau să fim prieteni, Virginia. Aş fi atât de... de întristat... aş pierde atât de mult... dacă şi prietenia ta mi-ar fi luată. Am nevoie de tine, Virginia... ca prietenă.

Virginia îi dădu mâinile la o parte de pe faţa ei. Se îndreptă de spate şi-şi ridică capul. Nu găsea cuvinte ca să-i spună cât de rănită se simţea. Cât de furioasă. Poate că nici nu existau. Rămase în faţa lui şi se uită lung la el. Se uită adânc şi stăruitor în ochii lui. Apoi clătină din cap, se răsuci pe călcâie şi fugi.

Virginia nu ştiu când încetase să mai plângă şi când adormise. Încă nu-i venea să creadă. Nu înţelegea. Sigur... sigur Jamison se va întoarce şi-i va spune că făcuse o greşeală teribilă. Că încă o mai iubea. Că o iubea cu adevărat. Pe tot parcursul zilei următoare privi pe furiş pe fereastră şi fu atentă la orice bătaie în uşă.

Însă Jamison nu veni.

Următoarea dimineaţă fu ispitită să spună că o doare capul sau stomacul. Orice – orice pentru a nu fi nevoită să meargă la serviciul de dimineaţă al bisericii. Era sigură că Jamison va fi acolo cu familia sa, iar ea ştia că nu va putea da ochii cu el.

Însă cu toate că o durea capul şi stomacul, durerea nu era atât de mare încât s-o ţină la pat. Adunându-şi toate puterile, se pregăti pentru biserică.

— Virginia, eşti cam palidă, spuse mama ei. Te simţi bine?

Virginia încuviinţă, amorţită parcă. Era bucuroasă că mama n-o auzise plângând în timpul nopţii. Ar fi întrebat-o ce se întâmplase, iar ea nu era gata să discute despre asta.

Însă cu Jamison la biserică, stând izolat şi retras, cu toţii îşi vor da seama de realitate. Virginia se cutremură la acest gând. Se întrebă dacă va putea suporta asta.

Dar Jamison nu era alături de familia sa. Află curând că plecase deja la colegiu. Intervenise ceva şi fusese nevoit să se întoarcă. Trebuia să mai rezolve câte ceva. Virginia se simţi uşurată, însă în acelaşi timp

şi dezamăgită. Plecase. Chiar plecase. Acum nu mai putea nădăjdui decât să primească o scrisoare. O scrisoare prin care să-i spună că-i pare rău. Că fusese confuz. Virginia îşi spuse că n-o să-i scrie ea prima. El va trebui să facă prima mişcare spre împăcare.

Însă zilele se scurseră una după alta şi nu sosi nicio scrisoare. Virginia continua să-şi spună: „Poate astăzi". Se ducea la poştă şi se întorcea dezamăgită. Jamison nu-i scrise. În fiecare seară uda perna cu lacrimi.

Rodney şi Danny se pregăteau pentru colegiu. Belinda alerga încolo şi-ncoace pregătind aşternuturi, verificând hainele şi ştergând de pe listă sarcinile îndeplinite. Casa întreagă părea prinsă într-un vârtej, pe măsură ce se apropia ziua plecării. Încă o dată, ziua părea că nu are destule ore.

– Virginia, exclamă Belinda într-o dimineaţă, privindu-şi fiica cu consternare. Ai fost atât de ocupată cu pregătirile pentru băieţi, că abia ai avut timp să-ţi vezi de lucrurile tale. Mă bucur de ajutorul tău, dar cred că nu mai sunt prea multe de făcut. Trebuie să începi să-ţi împachetezi lucrurile, o încurajă ea, în timp ce împături un prosop şi-l puse într-o valiză.

Virginia păli. Înainte ca mama ei să poată spune ceva, se grăbi să vorbească, sperând că vocea îi va fi cât mai normală cu putinţă.

– Nu sunt sigură că voi pleca.

– Poftim? Mama ei se întoarse spre ea.

– M-am gândit mai mult la asta, se grăbi Virginia să explice. Nu sunt sigură că Webster este locul potrivit pentru mine. Cel puţin nu... nu acum.

Belinda păru surprinsă, însă răspunse calm:

– Ei bine, nu trebuie să alegi colegiul Webster, draga mea. N-am bănuit că te-ai putea răzgândi. Am fi putut face aranjamente în altă parte. Ai vorbit cu tatăl tău?

Virginia clătină din cap. Mama ştia foarte bine că dacă ar fi vorbit cu tata, mama ei ar fi fost prima care ar fi aflat despre asta.

— Atunci de ce...? Belinda se opri, văzând expresia de durere întipărită pe chipul fiicei sale. S-a întâmplat ceva?

Virginia începu să plângă. Lacrimile i se rostogoleau una după alta pe obraji. Mama ei alergă spre ea, o prinse în brațe, o mângâie și-și lipi buzele de părul ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea când Virginia se mai liniști.

— Nu sunt sigură, spuse Virginia, acceptând batista întinsă de mama ei. Jamison simte că... că ne-am schimbat. Că ne-am depărtat unul de celălalt. E... e atât de confuz cu privire la o mulțime de lucruri.

— De ce n-ai spus nimic?

— Am sperat că... – poate – o să... Începu din nou să plângă.

— Îmi pare rău, spuse mama ei mângâind-o pe păr.

Virginia își suflă nasul.

— Când? Întrebarea îi fusese adresată scurt și direct.

— Când a venit acasă, acum două săptămâni.

— Și ai purtat povara asta singură, în tot acest timp?

— Am sperat că...

— O, Virginia, îmi pare atât de rău pentru tine.

Mama îi dădu drumul din îmbrățișare, continuând s-o țină de mână.

— Vino, spuse ea, arătându-i canapeaua din apropiere. Stai jos o clipă, să discutăm.

Virginia se așeză, ștergându-și ochii și suflându-și nasul.

— Și ce vrei să faci acum? fu prima întrebare a mamei sale.

— Nu știu. M-am gândit mult și m-am rugat. Dar nu cred că aș putea să merg la Webster.

Mama ei clătină din cap cu înțelegere.

— Vrei să mergi cu băieții?

Virginia se gândi câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Nu cred. În primul rând, n-am trimis cerere. Mă îndoiesc că voi fi acceptată atât de târziu. În plus, băieții nu cred că au nevoie de o soră care să le spioneze toate mișcările.

— Da de unde! exclamă Belinda. Dimpotrivă, le-ar plăcea să te aibă pe-acolo pentru a le spăla rufele.

Virginia reuși să zâmbească.

– Nu cred că... că voi pleca nicăieri toamna asta. Oricum, niciodată n-am ştiut clar ce carieră să urmez. Întotdeauna m-am gândit că...

Însă nu putu isprăvi fraza. Adevărul era că întotdeauna îşi dorise un singur lucru. Să fie soţia lui Jamison.

– Ei bine, eu voi fi tare fericită să te am aici, cu mine, spuse Belinda trăgând-o aproape şi mângâind-o pe umăr. Îmi făceam probleme că ne vom trezi în faţa cuibului gol.

– Dar o mai ai şi pe Francine.

– Da. Şi Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Dar ştiu că voi fi tare bucuroasă să mai am un tacâm pe masă.

Rămaseră în tăcere câteva clipe.

– Trebuie să vorbim cu tatăl tău. El se aşteaptă să avem trei copii care să cheltuie banii familiei la colegiu.

Virginia se trase din îmbrăţişare şi încuviinţă. Ştia că tata va trebui să afle despre această schimbare de planuri, însă nu-i era uşor să-i explice motivul schimbării.

– Ai putea să vorbeşti cu el? Să-i spui?

– Desigur. Dar sunt sigură că va vrea să stea de vorbă cu tine. Ştii asta.

Virginia încuviinţă. Cel puţin nu va fi nevoită să mai dea din nou toate aceste explicaţii.

Însă, în zilele care urmară, Virginia trebui să dea explicaţii – nu în detaliu, desigur – cu privire la schimbarea de planuri. Era vremea în care alţi tineri îşi împachetau bagajele şi lăsau pe peronul gării familii înlăcrimate.

Cel mai greu îi era să explice celor din familia ei ce se întâmplase, căci aceştia puneau întrebări mai personale. Compasiunea sinceră pe care o vedea în ochii lor era mai greu de suportat decât întrebările. Virginia nu dorea să fie compătimită. Se simţea ca o victimă. Îşi dorea doar înţelegere, aşa că fu uşurată când cei din familie se dovediră a fi de acord cu această schimbare de planuri.

– Şi ce vei face acum, draga mea? o întrebă bunica ei, punându-şi braţul în jurul umerilor ei.

Virginia ridică din umeri.

— Nu sunt sigură, admise ea. O voi ajuta pe mama. Întotdeauna are multe lucruri de făcut. Poate că o să-mi iau o slujbă.

— O slujbă? În biroul tatălui tău?

— Nu cred că are de lucru pentru mine mai mult de câteva ore pe săptămână. O să caut ceva cu normă întreagă.

Însă în timp ce spunea aceste cuvinte, realiză că era prea optimistă. În orăşelul lor nu erau prea multe locuri de muncă pentru oameni ca ea.

— O să ne rugăm, spuse bunica Marty, bătând-o uşurel pe umăr.

Virginia avu parte de mai multe momente stânjenitoare. Oameni de la biserică şi, în general, toţi cei din orăşelul lor, erau atât de obişnuiţi cu ideea că Jamison şi Virginia sunt împreună, încât presupuneau în continuare că nimic nu se schimbase. Virginia fu întrebată de nenumărate ori ce mai face Jamison, iar asta din dorinţa sinceră de a afla veşti despre el.

La început, Virginia încercase să răspundă pe un ton cât mai firesc cu putinţă. Jamison era bine ultima oară când vorbise cu el. Era extrem de ocupat. Se descurca bine la echipa de fotbal. În inima ei, încă mai spera că Jamison va căuta să se împace cu ea.

Însă pe măsură ce zilele şi săptămânile se scurseră unele după altele, Virginia începu să-şi dea seama că nu era sinceră cu ceilalţi – nu era sinceră nici măcar cu ea însăşi.

Într-una dintre duminici, când pastorul îi zâmbi şi o salută plin de amabilitate, întrebând-o despre Jamison, Virginia nu mai vru să răspundă la întrebare cu jumătate de adevăr. Jamison nu mai era „tânărul ei".

Îl privi în ochi pe pastor şi, cu o voce calmă, se sili să spună adevărul:

— Nu ne mai scriem.

Bărbatul păru uimit pentru o clipă, însă mai apoi întinse mâna şi-i spuse:

— Îmi pare rău.

Virginia ştiu, după privirea din ochii săi, că era sincer.

Cum Francine era la şcoală, iar băieţii la universitate, zilele de toamnă intrară într-o uşoară rutină. Pentru Virginia această rutină însemna plictiseală. Plictiseală şi un sentiment de goliciune, care-i acoperise inima ca o pătură mare şi sufocantă.

Acum nu mai avea nici bucuria aşteptării scrisorilor de la Jamison, nici orele lungi petrecute în faţa hârtiei pe care-şi aşternea veştile, sentimentele şi planurile de viitor. Singura corespondenţă pe care o purta, era aceea cu fraţii ei. Nu se aştepta la prea multe scrisori de răspuns din partea lor, însă simţea nevoia de a spune cuiva cele ce se întâmplau acasă.

De asemenea, îi scria cu regularitate lui Jenny. Şi în cazul acesteia, scrisorile soseau sporadic. Nu-i păsa prea mult. Cel puţin, existau oameni în lumea asta cu care mai avea oarecare legătură.

Într-o după-amiază, se îndreptă spre poştă cu micul teanc de scrisori în mână, când ochii ei surprinseră un anunţ. „Căutăm" – citi ea cu mare interes. „Căutăm persoană pentru instruire ca lucrător poştal." Virginiei îi veni să salte de bucurie. Se linişti însă, intră în oficiul poştal şi se înscrise. Următoarea săptămână începu pregătirea. La început se simţi copleşită. Apoi însă, realiză că era „pe propriile-i picioare", într-un fel.

Virginia învăţă repede, şi-şi luă în primire slujba. Curând, se bucură de fiecare clipă petrecută la lucru. Zilele ce i se păruseră atât de mohorâte, păreau să aibă acum un scop. Începu să simtă că depăşise perioada de criză. Îşi recăpătase viaţa. Putea merge înainte.

Asta până într-o zi, când punând scrisorile în cutiile lor, privirea îi căzu pe un plic. Recunoscu scrisul. Era al lui Jamison. Entuziasmată, fu pe punctul de a deschide scrisoarea, când observă că nu-i era adresată ei, ci părinţilor lui.

Începu să plângă. Se bucură că n-o văzuse nimeni şi se întrebă în taină dacă va trece vreodată peste durerea pricinuită de pierderea primei iubiri. Jamison îi lipsea mai mult decât ar fi putut exprima în cuvinte.

Împinse brusc scrisoarea în cutia potrivită şi speră că Jamison nu avea obiceiul de a scrie prea des părinţilor săi.

Apoi, Jenny îi scrise totuşi înapoi. Era la fel de entuziasmată şi de implicată în tot felul de activităţi. Participa la evenimente sportive, la serate dansante şi la tot felul de petreceri. Virginia se întrebă când mai găsea Jenny timp pentru învăţat, apoi îşi aminti cuvintele pe care i le spusese tatăl fetei. Jenny nu învăţa. Învăţătura se bătea cap în cap cu viaţa de colegiu.

Cuvintele scrise în grabă îi descriau doar petreceri şi prieteni de petreceri. Virginia puse deoparte scrisoarea, tulburată. Jenny părea că se îndepărtează din ce în ce mai mult de orice dorinţă de a-şi trăi viaţa în credinţă.

Jamison nu veni acasă de Crăciun. Virginia nu ştia dacă ar fi trebuit să se simtă uşurată sau dezamăgită. Pe de o parte, vederea lui ar fi tulburat-o. Pe de altă parte, încă mai spera că o întâlnire cu el va aduce cu sine mult aşteptata împăcare. Nici măcar lunile de tăcere care trecuseră, nu reuşiseră să stingă complet această speranţă.

Însă mama lui Jamison o opri pe treptele bisericii şi o informă discret:

— Jamison plănuieşte să-şi viziteze un prieten de Crăciun. Cred că încă mai e confuz, Virginia. Îi lipsesc scrisorile tale. Mi-a spus asta.

Virginia nu ştia ce să spună. Mama lui se îndepărtă.

*Dacă-i lipsesc scrisorile mele, de ce nu-mi scrie?* se întrebă ea, iritată. *El a vrut să stricăm relaţia, nu eu.*

Însă fără a-şi putea explica pentru ce, Virginia nu mai era atât de supărată pe el ca în trecut. Mai degrabă, o îngrijora starea lui. Oare găsise o biserică? Mai încerca să facă ordine în viaţa lui atât de confuză? Se mai ruga, cerând lui Dumnezeu ajutor în decizii?

Jamison se strecură din nou în rugăciunile ei, iar Virginia constată că îi era mult mai uşor să se gândească la el ca la un prieten care avea nevoie de ajutor. Se întrebă dacă va mai avea vreodată ocazia să-şi exprime faţă de el noile sentimente care o încercau.

Primită un telefon de la Rodney.

– Știu că vă anunț cam târziu, dar aș putea aduce pe cineva cu mine în vacanța de Crăciun?

Belinda îl asigură că nu e o problemă.

– Cine e băiatul? întrebă ea.

– Nu e băiat, e fată, o corectă Rodney.

– Fată? La capătul celălalt al firului se lăsase tăcerea.

– Grace? continuă Belinda.

– Da, Grace.

Belinda nu spuse nimic.

– Mama? Mai ești acolo?

– Sunt aici.

– E vreo problemă?

– Nu. Nu, deloc.

– E... e important pentru mine ca s-o cunoașteți și voi.

– Vrei să spui...?

– Vorbim când ajungem acolo. Bine?

– Desigur.

– Mama, ești sigură că nu-i o problemă?

– Sigur. M-ai luat prin surprindere, asta-i tot. Ne vom bucura s-o cunoaștem pe Grace a ta.

– Bine. Rodney păru ușurat. Ne vedem vineri.

– Vineri.

Când Belinda se întoarse de la telefon, Virginia zări lacrimi în ochii ei.

– S-a întâmplat ceva, mama?

– Nu. Nimic. Rodney o aduce pe Grace acasă. Nu sunt sigură, dar cred că și-au făcut planuri.

– Planuri?

Belinda încuviință și-și scoase batista din buzunar.

– Dar nici măcar n-o cunoaștem, protestă Virginia.

– O vom cunoaște curând.

– Dar...

— Ştiu. Nici eu nu sunt pregătită pentru asta. Creşteţi atât de repede. Pur şi simplu nu sunt pregătită să mai las pe încă unul din copiii mei să plece. Înainte să ne dăm seama, vom rămâne doar noi doi, eu şi tata.

Virginia fu pe punctul de a-i spune că s-ar putea să se aleagă şi cu ea – toată viaţa.

# CAPITOLUL 10

Virginia crezuse că sunt pregătiți pentru Crăciun, însă după telefonul de la Rodney, mama ei inițiase o serie de activități. Ceea ce crezuse că era curat, avea acum nevoie de mai multă „șlefuire". Prăjiturile despre care mama spunea că vor satisface apetitul băieților, erau acum așezate în spate în cămară, în timp ce au fost făcute alte prăjituri mai fine. Virginia îl auzi pe tatăl ei tachinând-o pe Belinda, însă aceasta fu de neclintit în inițiativele ei. „Prima impresie este întotdeauna importantă", răspundea ea ferm, la care tata îi replica: „Cred că deja și-a făcut o primă impresie despre familia asta – și n-are nimic de-a face cu tine sau cu mine – nici măcar cu talentul tău culinar."

În seara în care trenul lui Rodney opri în gară, vremea era geroasă. Belinda se neliniști puțin, însă pregătirile ei de Crăciun nu incluseseră și vremea.

Danny, care fusese aproape uitat în tot acest timp de pregătiri, ieși din vagon rânjind larg și clătinându-se sub povara bagajelor care, Virginia era sigură, fuseseră încărcate pe el de către fratele mai mare.

– Unde e Rodney? întrebă Belinda în timp ce-și îmbrățișă fiul mai mic. Sper că nu s-a întâmplat ceva, nu?

– E aici, spuse Danny, arătând cu capul înspre interiorul vagonului. Îi adună fetei bagajele.

Belinda scrută trenul cu nerăbdare, ca și cum i-ar fi frică că acesta s-ar putea pune în mișcare în toiul nopții, înainte ca fiul ei și musafira lor să aibă șansa să coboare.

Virginia îl trase pe Danny la o parte.

— Cum arată? şopti în timp ce-l îmbrăţişă neobişnuit de strâns pe fratele ei.

Danny doar ridică din umeri.

— E în regulă, răspunse el cu dezinvoltură.

Tatăl lor făcu un pas în faţă ca să-şi salute fiul şi să-l elibereze de o parte din bagajele cu care era încărcat.

— Şi, ce mai face viitorul nostru medic veterinar?

Danny zâmbi larg.

— Îşi iubeşte meseria, răspunse el.

Virginia zâmbi şi ştiu că vor mai auzi o sumedenie de alte detalii despre studiile lui Danny pe parcursul zilelor pe care acesta urma să le petreacă acasă.

— Unde e Rodney? repetă Francine nerăbdătoare, ţopăind de pe un picior pe celălalt ca să nu-i îngheţe picioarele.

— Vine.

— Pe bune, spuse Virginia. Câte bagaje mai trebuie să adune?

— Bagajele obişnuite ale unei fete.

— Şi de când ai devenit tu expert în treburi din astea? întrebă Virginia, surprinsă de răspunsul lui Danny.

Danny o privi cu înţeles şi zâmbi.

— Nu uita. Am crescut alături de trei surori.

Rodney îşi făcu apariţia pe treptele vagonului, ţinând pe un braţ câteva pachete. Cu mâna liberă sprijinea braţul unei femei tinere.

Virginia se strădui să-i vadă chipul, însă acesta îi era umbrit de o pălărie cu boruri largi. Fata privea în jos, atentă unde-şi pune piciorul încălţat cu bocanci fini, eleganţi.

Virginia remarcă însă că era înaltă – aproape la fel de înaltă ca şi Rodney – şi zveltă. Avea o ţinută regală. Haina, atent căptuşită cu blană şi manşonul asortat, vorbeau despre eleganţă şi – da – despre bani.

— Nu-mi vine să cred, spuse Virginia în şoaptă. S-a îndrăgostit de o domnişoară de oraş.

Probabil că mama ei avea aceeaşi impresie, pentru că o auzi trăgând adânc aer în piept. Până şi tatăl ei păru luat prin surprindere.

Virginia îl privi scoțându-şi pălăria în semn de salut, în ciuda aerului teribil de rece al serii de iarnă.

Când elegantul picior coborî ultima treaptă şi atinse peronul acoperit cu zăpadă, tânăra femeie îşi ridică capul, iar lumina becurilor din gară îi căzu direct pe față, descoperindu-i zâmbetul nesigur, ezitant. Ochii ei frumoşi îşi trecură privirea cercetătoare peste toți cei aflați acolo. Virginiei i se păru că fără acei ochi, restul feței n-ar fi ieşit cu nimic în evidență.

*Probabil crede că a aterizat în mijlocul unor țărănoi necioplițidintr-un orăşel de provincie*, îşi spuse Virginia. *Mă bucur că mama a făcut acele ultime pregătiri. Cel puțin n-o să părem total necivilizați. Da' probabil că îşi va dori să se întoarcă acasă cu primul tren.*

Drumul spre casă se dovedi a fi mai degrabă unul tăcut. Se părea că nimeni nu ştia cum să pornească o conversație cu noua lor vizitatoare.

Odată intrați în casă, îşi scoaseră hainele groase pe care le atârnară în dulapul din hol, stătură în jurul focului vesel ce strălucea în cămin, serviră cidru fierbinte şi prăjiturile speciale cu ghimbir ale Belindei şi, încetul cu încetul, fata păru că se relaxează. Virginia o surprinse privindu-l de multe ori pe furiş pe Rodney şi se întrebă ce anume comunicau prin acele priviri.

– E minunat, o auzi Virginia şoptind. Aşa cum mi-ai spus.

Rodney încuviință şi îi zâmbi cu căldură, apropiindu-se şi mai mult de ea.

– Rodney e îndrăgostit, şopti zăpăcită Francine la urechea Virginiei. Aceasta o privi mustrător şi-i făcu semn să înceteze.

– Grace ar vrea să pună câteva lucruri sub pom, le spuse Rodney, luând-o pe fată şi plecând să aducă în cameră pachetele pe care le purtaseră în brațe de la gară.

*Cadouri? Asta era în pachetele acelea multe? O, drăguța de ea*, se îngrijoră Virginia, *mă întreb dacă mama s-a gândit să cumpere ceva şi pentru ea. Eu nu m-am gândit.*

– Ştiu că trebuie să fii obosită, îi spuse Belinda lui Grace când cei doi se întoarseră în încăpere. Cred că ai avut o zi lungă. Rodney, te rog du lucrurile lui Grace în camera Clarei. Te rog – spuse ea întorcându-se spre tânăra femeie – te rog, simte-te ca acasă. Dormi,

dacă poți, cât de mult îți dorești mâine dimineață. Știu cât de istovitoare poate fi viața la colegiu. În special în timpul examenelor.

Fata zâmbi, unul dintre acele zâmbete încântătoare cu care obișnuise. Zâmbetul îi lumină fața și făcu să-i strălucească frumoșii ochi albaștri-verzui.

— Sunt obosită, admise ea. Dacă nu vă supărați, aș vrea să mă retrag mai devreme.

Rodney se ridică pentru a o conduce și a-i duce bagajul în cameră. Se întoarse îndată și se așeză în fața focului din cămin. Drew puse pe foc un alt butuc și aranjă lemnele cu vătraiul. Belinda se așeză ținând în mâini o cană cu cidru fierbinte. Pe chip i se așternuse o expresie gânditoare.

Virginia era atât de plină de întrebări, încât avea impresia că o să explodeze dacă nu va pune măcar câteva dintre ele.

Francine n-avea astfel de inhibiții.

— E bogată? întrebă ea direct, de îndată ce Rodney se așeză lângă mama sa, pe canapea.

— Francine! o mustrului Virginia.

Însă Rodney răspunse fără a părea ofensat.

— Grace?

— Da.

— Nu. Adică... da... ceva de felul ăsta. Adică...

— Povestește-le despre ea, îl îndemnă Danny.

— Da, spune-ne despre ea, repetă Belinda. Nu știm aproape nimic despre fată. Cred că ar trebui să știm și noi mai multe dacă lucrurile sunt așa cum par să fie.

Rodney se îmbujoră ușor.

— V-am spus despre ea, se apără el.

Belinda încuviință, însă după expresia de pe fața ei, Rodney înțelese că nu fusese suficient.

— Merge la biserica la care merg și eu, începu el.

Belinda încuviință din nou. Știa lucrul acesta.

— E crescută la oraș, asta se vede, adăugă Drew, iar Virginia știu că tata nu spusese aceste cuvinte ca pe o acuzație la adresa ei. Ce lucrează tatăl ei?

Era o întrebare absolut normală din partea unui tată.

– N-are tată.

Toți ochii se întoarseră surprinși spre Rodney.

– Ambii părinți au murit într-un accident de mașină, pe când avea doar patru ani, se grăbi el să explice.

– E orfană? exclamă Francine.

Rodney încuviință.

– N-arată a fi orfană.

– A fi orfan nu înseamnă a fi îmbrăcat în zdrențe și a cerși pe stradă, Francine, spuse Rodney cu o notă de nerăbdare în glas.

Așteptară să continue.

– Tatăl ei a fost investitor – asta era afacerea familiei. Avea investiții în proprietăți și cherestea. Grace a rămas în grija unei mătuși necăsătorite. Până anul trecut, în luna mai. Atunci a murit mătușa ei, Sadie, iar de atunci Grace e singură. A hotărât să meargă la colegiu. La colegiul de asistente medicale.

– Asistente medicale? Vocea Belindei îi trădă sentimentele. Virginia presupuse că nu exista meserie care să-i facă mai mare plăcere mamei sale.

– Dacă e bogată... începu Francine.

– Te rog, Francine, lasă-l pe Rodney să termine ce are de spus, interveni Belinda. Francine se stăpâni.

– Este bogată, admise Rodney. Cel puțin are potențialul de a fi bogată. Dar nu vrea să trăiască o viață de huzur.

Belinda încuviință satisfăcută, sentiment împărtășit de altfel și de Virginia.

– Mătușa ei a fost foarte strictă, continuă Rodney. Foarte strictă. A ținut-o pe Grace foarte retrasă. Aproape... aproape ca pe un călugăr.

– Fetele nu sunt călugări, murmură Francine ca pentru sine.

Rodney doar privi în direcția ei. Apoi continuă.

– N-a avut niciodată o familie – asta își amintește foarte clar. Crede că sunt atât de norocos. Atât de binecuvântat. Își plecă privirea și începu să-și frece mâinile una de alta. Și are dreptate, continuă el, ridicându-și din nou privirea. *Sunt* binecuvântat. Vreau să împărtășesc această binecuvântare și cu ea. De aceea am adus-o cu mine acasă.

— Deci, să înțelegem că n-aveți planuri? întrebă Belinda cu ezitare.

— O, nu, se grăbi Rodney să răspundă. Trebuie să termin școala. Grace mai are încă doi ani. Nici măcar n-am discutat despre...

Virginia simți ușurarea mamei sale în timp ce-i zâmbi fiului ei cu căldură.

Rodney își continuă mărturisirea, îmbujorându-se:

— Îmi... îmi place foarte mult de ea, mama, dar n-am... n-am... Se opri, apoi își închise gura. Nu era nevoie să spună mai mult.

— Ne bucurăm că ai adus-o pe Grace acasă, spuse Belinda în numele tuturor. O să-i facem vizita cât mai plăcută cu putință, cu toate că se vede clar că nu e obișnuită să trăiască în felul nostru.

— Mama, spuse Rodney, ea știe că n-a fost atât de binecuvântată cum suntem noi, dar e dornică să se adapteze. Să învețe.

Virginia clipi des. Știa că nu la asta se referise mama ei când spusese acele cuvinte.

Grace se străduí să se adapteze, cu toate că Virginia știa că nu-i este ușor. Prin natura ei fata era timidă, iar viața alături de o domnișoară bătrână și stricta ei disciplină n-o înzestraseră cu acea normală încredere în sine în situații noi de viață. Nu știa prea multe când era vorba de a întreține o gospodărie și admise că își făcuse patul și își curățase pentru prima oară camera doar când ajunsese să stea la internat, la colegiu.

— Dar acum chiar mă pricep la asta, remarcă ea cu timiditate.

Cât despre gătit, fata nu știa absolut nimic. Virginia, care crescuse cu telul sau cu prosopul de bucătărie în mână, nu putea crede că Grace, la vârsta ei, chiar nu avea habar de unele lucruri elementare.

Însă fata era dornică să învețe și o urma pas cu pas pe Virginia, ochii ei mari urmărindu-i fiecare mișcare. Era plină de întrebări. *De ce faci asta? Asta pentru ce e? Cum funcționează asta?* Era ca și când ar fi învățat un copil curios.

Grace învăța repede, iar Virginia remarcă faptul că avea o minte strălucită și ageră.

– De ce ai ales cariera medicală? o întrebă Virginia în timp ce pregăteau împreună cina.

Ochii mari ai fetei se făcură şi mai mari. Apoi clătină din cap, ca şi când ar fi înţeles scopul întrebării.

– Am vrut să am o meserie care să-i ajute pe oameni, spuse ea cu voce joasă şi limpede. Am fost singură toată viaţa – cu excepţia mătuşii Sadie.

*Da, am auzit despre mătuşa Sadie*, îşi spuse Virginia. Deja îşi făcuse o părere – nu tocmai plăcută – despre distinsa doamnă.

– Şi cu excepţia personalului din casă, desigur, însă mătuşa Sadie nu-mi permitea să fiu prietenoasă cu ei. N-aveam voie să intru în bucătărie sau în grădină decât dacă eram supravegheată.

*Cred că a fost teribil*, gândi Virginia.

– Când am decis să mă duc la colegiu – eram deja la vârsta maturităţii şi puteam lua propriile decizii. Am hotărât să-mi caut o meserie care nu doar să-mi permită să fiu mereu în preajma oamenilor, ci şi să-i ajut cumva. Înţelegeam şi eu ce înseamnă suferinţa.

– Îţi mai aminteşti ceva din viaţa pe care ai dus-o înainte de a te muta în casa mătuşii tale? întrebă Virginia, încercând să nu-i rănească sentimentele.

– O, dar nu m-am mutat în casa ei. Ea s-a mutat în casa mea. Adică a părinţilor mei.

– Deci nu era...?

– Casa ei? Averea ei? O, nu. Ea n-avea nimic. N-avea cum să îngrijească de un copil. Avea doar un mic apartament undeva, pe o stradă lăturalnică.

Probabil că pe chipul Virginiei se aşternuse uimirea.

– Nu eram o familie mare. Mătuşa Sadie era singura rudă pe care o aveam.

Virginia simţi şi mai multă simpatie faţă de ea.

– Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea, continuă Grace, iar ochii i se umeziră. A fost bună cu mine. Era în vârstă – şi suferea de artrită – chiar de când m-a luat în grija ei. Cred că nu i-a fost uşor să îngrijească de un copil.

Virginia începu să-şi schimbe părerea cu privire la distinsa doamnă.

Sărbătorile de Crăciun trecură, şi sosi timpul ca Danny, Rodney şi Grace să se întoarcă la colegiu. Tuturor celor din casă le fu greu s-o vadă pe fată plecând. Până şi micul Anthony o îndrăgise de la început şi protestă gălăgios în timp ce fata îşi luă rămas bun de la ei.

— O să mă întorc, îi promise ea îmbrăţişându-l din nou pe micuţ.

Acesta îşi schimbă tactica.

— Şi eu plec, spuse el, trecându-şi mânuţele în jurul gâtului ei. Tony pleacă.

Virginia zâmbi. Ce ironie! Clara ceruse tuturor să folosească numele întreg al băiatului, doar ca să constate mai târziu că acesta îşi spunea singur „Tony".

— Poate că într-o zi o să te pot lua într-o călătorie cu trenul. Dar nu acum. Mama şi tata ar rămâne singuri şi trişti dacă te-aş lua cu mine.

Anthony se uită la Clara, apoi îi întinse mâna.

Mama... vino, insistă el. Curând urma să-i invite pe toţi să plece cu trenul cu Grace.

Troy îşi salvă fiul şi o eliberă pe Grace ca să poată urca în tren. Se salutară pentru ultima oară, apoi se traseră înapoi, privind cum trenul pleacă din gară.

Nu discutară prea mult pe drumul spre casă, însă Virginia ştiu că fiecare simţea un gol lăuntric, aşa cum simţea ea. Grace avea ceva care-ţi încălzea inima. Poate că Francine, în candoarea ei copilărească, reuşise cel mai bine să exprime această senzaţie:

— Ştiţi, după o vreme, am uitat de banii şi de hainele ei elegante şi am privit-o ca pe... ca pe un om normal.

O să le lipsească.

Virginia se gândi la lunile care-i stăteau înainte. Mama o invitase pe Grace să vină înapoi oricând va avea o pauză în programul de la colegiu.

Vremea rece persistă, însă Virginia nu-i acordă prea mare atenție, cu toate că era nevoită să iasă în fiecare zi în gerul de afară și să facă drumul până la lucru și înapoi, acasă. Probabil că se obișnuise cu frigul, sau poate îi plăcea foarte mult munca de la poștă, iar drumul prin frig i se părea un preț mic pe care trebuia să-l plătească pentru un lucru care-i aducea atâta satisfacție.

Încă nu discutase cu părinții ei, însă se hotărâse să nu mai meargă la colegiu. În ce o privea, ea deja își găsise o carieră. Cu toate că nu era una strălucită și nu-i aducea prea mulți bani, era o slujbă serioasă. Nu va fi nevoită niciodată să se aventureze departe de casă sau de familia pe care o iubea. Poate că într-o zi va avea propriul apartament, sau poate chiar o căsuță mică, doar a ei. Dacă va reuși să pună deoparte ceva bani, poate că se va putea întreține singură. N-ar fi vrut ca părinții ei să fie nevoiți să aibă grijă de ea toată viața.

Virginiei nici prin cap nu-i trecu gândul că s-ar putea căsători. Nu avusese ochi pentru niciunul dintre bărbații tineri din orășelul lor și, în naivitatea ei, nu înțelesese micile semnale de interes ce îi erau transmise.

Jamison încă nu-i scrisese. Multe fuseseră serile când Virginia fusese nevoită să se lupte cu impulsul de a-i scrie, de a-i împărtăși gânduri despre evenimentele de peste zi și lucrurile ce se întâmplaseră în micuțul lor orășel. *Părinții lui îl țin la curent*, își spuse ea. Tot ce era de aflat, afla de la ei.

Așa că scotea o foaie de hârtie și le scria lui Rodney, lui Danny și, adesea, lui Grace. Însă în timp ce scria, își simțea inima goală. Se simțea singură. Dacă Jamison s-ar fi răzgândit cu privire la relația lor, Virgina știa că l-ar fi primit înapoi fără ezitare. Îi lipsea teribil de mult, iar dorul care o mistuia era ca o durere constantă, conștientă, în adâncul ființei ei.

Biserica nu reușise să-i stâmpere dorul. De fiecare dată când privea în direcția băncii pe care o împărțise cu părinții lui încă de când era copil, sau în direcția locului unde obișnuiau să stea alături în anii adolescenței, durerea devenea și mai accentuată. Se întreba

cât timp trebuia să treacă până când o inimă zdrobită va începe să se vindece.

Biblia şi pasajele familiare îi ofereau mângâiere şi speranţă pentru viitor, iar Virginia se agăţa de adevărul dragostei lui Dumnezeu pentru ea, mai ales atunci când inima îi era grea.

Marea veste pe care o primiră imediat ce intrară în noul an, fu aceea că Anthony urma să aibă o soră sau un frate. La început toţi se îngrijorară – mai ales Clara. Cei doi doctori, însă, o urmăriră îndeaproape. Dar chiar mai îndeaproape o urmări mama ei, Belinda. Nu apăru însă niciun semn de boală în primele câteva luni de sarcină şi toată lumea se linişti.

Virginia îşi îngădui să fie din nou cuprinsă de entuziasm şi încă o dată îşi începu drumurile până la magazin şi înapoi, după tot felul de lucruri pentru cel mic. De data asta spera să aibă o nepoţică.

Într-o după amiază târziu, Virginia se întorcea acasă de la lucru. Îşi ridicase gulerul hainei în încercarea de a se feri de frig şi-şi legase bine eşarfa la gât. Grăbindu-se să ajungă acasă, aproape că intră într-un bărbat ce trecea pe trotuar.

Se dădu la timp la o parte pentru a evita coliziunea, scuzându-se şi spunându-şi că bărbatul era de fapt cel care dăduse dovadă de neatenţie.

— Virginia?

Bărbatul era tatăl lui Jenny.

— Da, spuse ea cu voce tremurată. Oare băuse din nou?

— Tocmai am primit un telefon, spuse tulburat bărbatul. E vorba de Jenny. A fost rănită într-un accident de maşină.

# CAPITOLUL 11

Virginia se uită fix la tatăl lui Jenny, încercând cu disperare să priceapă cuvintele acestuia. *Jenny. Rănită. Accident de maşină.* Mintea ei frământă cuvintele, însă continua să se împotrivească semnificației lor. În cele din urmă vorbi, însă vocea îi era înecată.

– Unde e?

Nu *„cum se simte?"* – Virginia nu ştia dacă e pregătită să audă detalii despre asta.

– În spital – în Almsburg. Mi-a telefonat un doctor.

Virginia încercă să analizeze informația. Domnul Woods dădu să plece. Ea întinse mâna şi-l opri, căutând să afle mai multe.

– Este... este gravă starea ei?

Bărbatul încuviință. Virginiei i se păru că văzuse lacrimi în ochii lui.

– E serioasă. Apoi plecă.

Virginia îşi plecă capul, simțind cum i se preling lacrimi pe obraji. „O, Doamne", se rugă ea, „fii cu Jenny. Ştiu că Te-a respins, dar te rog, mai dă-i o şansă. Te rog. Te rog, n-o lăsa să moară acum. Nu e pregătită. Te rog, Doamne. N-o lăsa pe Jenny să moară."

Virginia nu spuse „Amin". Cu toate că-şi ridică capul şi porni grăbită spre casă, inima ei nu încetă să se roage. Şopti întruna: „Te rog, Doamne. Fii cu Jenny. N-o lăsa să moară. Te rog, n-o lăsa să moară."

Când ajunse acasă, deschise uşa bucătăriei şi-şi strigă mama. Belinda răspunse din camera din față.

— Sunt aici.

— Unde aici? Glasul Virginiei era agitat şi alarmat. Auzi paşi ce se grăbeau înspre ea. Pe chipul Belindei se aşternuse îngrijorarea. Aruncă o privire la faţa brăzdată de lacrimi a fiicei sale şi alergă spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Jenny, reuşi să spună Virginia şi izbucni în hohote necontrolate de plâns.

Belinda îşi trase fiica la piept, apoi o împinse uşurel ca să-i privească faţa.

— Ce s-a întâmplat? insistă ea. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Un accident de maşină, spuse Virginia cu buzele tremurând.

Privirea Belindei se umplu de groază. Păli şi-şi strânse fiica la piept.

— Este... este...

— Este în spitalul din Almsburg.

Belinda răsuflă uşurată. Fata nu murise.

Îşi ţinu fiica la piept, mângâind-o pe păr, bătând-o uşurel pe umăr şi sărutând-o pe creştetul capului. Virginia se linişti, iar hohotele de plâns încetară.

— De unde ai aflat? întrebă Belinda.

— M-am întâlnit cu tatăl ei pe stradă. Se grăbea spre... spre gară.

— Se ducea la ea?

Virginia se gândi o clipă.

— Cred că da. Avea o... o valiză mică în mână.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Mă bucur că s-a dus la ea, şopti Belinda.

Virginia se gândi la asta şi fu recunoscătoare. Se rezemă de pieptul mamei sale.

— Crezi că m-aş putea duce şi eu? o întrebă.

— La Almsburg? Belinda păru surprinsă, însă nu-i dădu un răspuns negativ.

— Vom vedea, spuse ea dusă pe gânduri. Trebuie să vorbim cu tata. Ar trebui să ajungă acasă dintr-o clipă în alta. Se uită la ceasul de pe poliţa căminului. Nu mai prinzi trenul de astăzi. Pleacă peste câteva minute.

– Dar mai este un tren mâine, spuse Virginia.

Belinda păru puțin tulburată.

– Almsburg e departe. Nu cunoaştem pe nimeni în oraş. Nu ştiu cum te-ai descurca să găseşti spitalul... sau un loc de găzduire.

– Sunt autobuze sau taxiuri, răspunse Virginia.

Se îndreptară spre bucătărie. Virginia observă că încă nu-şi dăduse haina jos. Și-o dădu îndată, agățând-o în cuierul din spatele uşii.

– O să vorbim cu tatăl tău, spuse Belinda din nou. Între timp, o să ne rugăm.

– M-am rugat. Virginia era pe punctul de a izbucni din nou în plâns.

– Ştiu, răspunse cu căldură Belinda. Vino. Ne vom ruga împreună. Domnul ne va arăta ce trebuie să facem.

Discuția cu tatăl ei se încheie cu promisiunea că va încerca să vadă ce e de făcut, a doua zi dimineață.

Virginia dormi puțin în acea noapte. De fiecare dată când se trezea din somnul tulburat, se ruga pentru Jenny. Dimineață se clăti pe față cu apă rece, încercând să ascundă oboseala din ochii umflați.

Îi fu greu să meargă la lucru, însă se duse. Era sigură că n-o să se poată concentra la ceea ce avea de făcut, însă îndată ce ajunse acolo, reuşi să-şi facă treaba aşa cum era de aşteptat.

În micul orăşel vestea se răspândi repede. Câțiva clienți veniți dimineață la poştă o întrebară pe Virginia despre Jenny, ştiind că cele două fete fuseseră prietene timp de mulți ani. Câțiva dintre ei aveau propriile informații – care anume dintre oasele lui Jenny fuseseră rupte, sau câți tineri fuseseră în acea maşină. Virginia se întreba de unde ştiau aşa ceva, însă alese să nu-i bage în seamă – probabil erau doar zvonuri. Una dintre doamne chiar îi spuse Virginiei că Jenny fusese singura persoană ce supraviețuise accidentului şi că viața îi atârna de un fir de ață.

*Nu vreau să cred nimic din toate astea până când nu ştiu ceva sigur,* îşi spuse Virginia, încercând să-şi controleze sentimentele.

Informații sigure obținu chiar de la tatăl ei. Acesta își făcu apariția în oficiul poștal cu chipul umbrit. Se adresă mai întâi domnului Manson, dirigintele de poștă.

— Aș putea vorbi câteva clipe cu fiica mea, vă rog?

Domnul Manson îl privi pe Drew Simpson și încuviință. Îi indică o cameră mică, iar Virginia se grăbi spre acea încăpere, simțind un nod mare în gât. Îndată ce ușa se închise în urma lor, se întoarse spre tatăl ei.

— Virginia, spuse el, aproape toată dimineața am vorbit la telefon. N-am reușit să dau de tatăl lui Jenny, însă în cele din urmă am vorbit cu unul dintre doctori.

Virginia își ținu răsuflarea. Știa că veștile nu erau bune.

— Jenny se luptă între viață și moarte. Dar trăiește, continuă el. Pentru asta suntem mulțumitori. Nu este conștientă. Are leziuni interne. Doctorii încă nu știu cât de grave sunt. Cea mai mare problemă pentru ei a fost să oprească hemoragia. S-a lovit foarte tare la cap. Și asta le pune probleme.

— Are oase rupte? se surprinse Virginia întrebând.

— Are și oase rupte, dar oasele se vindecă. Tatăl ei vorbise atât de natural despre oasele rupte, încât Virginia fu cuprinsă de un nou tremur de frică. Asta însemna că problemele erau, într-adevăr, mult mai grave.

— Jenny nu este conștientă. Nu-și dă seama ce se petrece în jurul ei.

*Deci, n-are rost să merg*, se gândi Virginia. Aștepta să audă aceste cuvinte din gura tatălui ei.

— Dar cred că ar trebui să pleci cu trenul de azi, spuse el. Sunt sigur că domnul Manson te va învoi.

Virginia se uită la el surprinsă. El păru a citi întrebarea din ochii ei și spuse:

— S-ar putea să n-o poți ajuta pe Jenny în momentul ăsta, dar cred că tatăl ei are nevoie de tine.

Virginia înghiți greu. Cum putea ea să-l ajute pe domnul Woods? Asta era o sarcină dificilă. Probabil că bărbatul hiberna undeva, într-o cameră de hotel, consolându-se cu o sticlă de băutură. Gândul o înspăimântă.

– Dar nu vreau să fii singură în Almsburg, continuă tatăl ei. Am rugat pe pastorul nostru să ia legătura cu unul dintre pastorii bisericilor de acolo. Am vorbit cu persoana recomandată şi o să te aştepte la gară. Vei sta la ei. O să te ajute el să ajungi la spital. Dacă ai nevoie de ceva – *orice* – pastorul Black te va ajuta.

*Un străin. O să stau acasă la un om pe care nu-l cunosc deloc*, fu primul gând al Virginiei. Gândul o îngrozea. Însă pe măsură ce tatăl ei îi explică aranjamentele făcute, simți că-i înțelege motivele. Ştia şi el că domnul Woods îşi găsea adesea refugiul într-o sticlă cu băutură. În mai multe sticle. Da. Tatăl ei avea dreptate. Se va simți mult mai bine să stea în casa unui pastor pe al cărui sprijin putea conta.

Reuşi să încuviințeze printr-o mişcare a capului şi şopti:

– Mulțumesc, tata.

Drew întinse mâna şi o trase la pieptul lui.

– Virginia, îi spuse el cu fața îngropată în părul ei. Îmi pare rău. Ai avut parte de atâtea greutăți până acum. O să ne rugăm. Dă-ne telefon ori de câte ori simți că ai nevoie să vorbeşti cu noi. Şi ține minte, Dumnezeu ştie ce face. El are putere. El poate face să iasă ceva bun din toată încercarea asta. S-ar putea ca tocmai situația asta critică s-o aducă pe Jenny la El.

Virginia nu se gândise la asta. Nu văzuse niciun bine în tragedia care o lovise pe Jenny.

– Dacă eşti de acord, o să vorbesc cu domnul Manson. Să vedem dacă este posibil să te învoiască o săptămână.

Virginia încuviință. Da, dorea să plece. Chiar dacă Jenny nu putea s-o recunoască, nu era conştientă de ceea ce se petrecea în jurul ei, ea va fi acolo. Se putea ruga cu ea, putea chiar vorbi cu ea. Însă în ce-l privea pe domnul Woods, Virginia era sigură că n-avea cum să-l ajute.

– O să vorbesc eu cu domnul Manson, îi spuse ea tatălui său, trăgându-se din îmbrățişarea lui. Eu sunt angajata. E responsabilitatea mea.

El încuviință şi o bătu uşurel pe umăr.

– Mă duc să-ți cumpăr biletul, o informă el şi deschise uşa.

Virginia urcă în tren cu inima bătându-i puternic. Niciodată nu mai călătorise singură, iar motivul pentru care făcea acum această călătorie, adăuga la sentimentul ei de nesiguranță și tulburare. Tot felul de „dar dacă..." se îngrămădeau în mintea ei. Mama îi dădu tot felul de sfaturi. „Dacă..., atunci..." Tatăl ei chiar izbucnise în râs, în ciuda gravității situației.

— Sărmana fată, îi va fi teamă și să mai respire, o tachinase el pe soția sa.

Belinda izbucnise și ea în râs și o sărutase pe frunte.

— Ai dreptate, spuse ea. E destul de capabilă să se descurce și singură. E un obicei al meu. Să tot... să tot dau sfaturi și să mă tot agit în jurul fetei mele. Îmi pare rău, Virginia.

Însă Virginia se bucurase de atenția cu care o înconjurase mama ei. În inima ei și-ar fi dorit s-o poată lua și pe Belinda cu ea, să-i fie sprijin în situația asta nedorită cu care se confrunta. Însă n-ar fi spus niciodată așa ceva. Iar acum urcase în tren, alesese un loc și se aplecase spre fereastră pentru a face un ultim semn de rămas bun celor care o conduseseră la gară.

În timp ce trenul se urni din loc cu mare gălăgie și scârțâit de roți, ochii Virginiei se umplură de lacrimi. Nu știa dacă se datorau preocupării continue pentru bunăstarea prietenei sale, sau pornirii de una singură, pe un drum necunoscut. Oare ce-o aștepta la celălalt capăt al liniei? Oare pastorul acela era un om prietenos, sau rigid și rece? Oare tatăl lui Jenny se va bucura s-o vadă, sau se va opune sosirii ei? Oare Jenny va rămâne în starea de inconștiență, sau va da măcar un semn că o recunoaște? Sau poate... poate va muri înainte să ajungă la patul ei?

Gălăgiosul tren părea că înaintează cu viteza melcului. Soarele coborî la apus și se lăsă întunericul. Virginia ședea țeapănă și tăcută pe bancheta de pluș maroniu. De câteva ori, conductorul cu mustăți răsucite, cu haină albastră și chipiu cu cozoroc, trecuse, clătinându-se în susul și-n josul culoarului, salutând-o cu o înclinare a capului

Din când în când, câte un călător se ridica în picioare încercând să facă câțiva pași, doar ca să constate că nu era chiar atât de ușor să se deplaseze în trenul aflat în mișcare. Cei mai mulți însă, rămaseră la locurile lor. Virginia auzi plânsul unui copil și glasul mamei care încerca să-l liniștească. Doi domni în vârstă, aflați pe la mijlocul vagonului, purtau o conversație cu glas ridicat. Virginia se întrebă dacă nu cumva erau tari de urechi – amândoi, sau măcar unul dintre ei. Nu se străduí să prindă cuvintele lor.

Se făcuse aproape zece seara când stomacul îi aduse aminte de mâncarea pe care i-o împachetase mama ei. Deschise pachețelul cu grijă, mulțumită că mama insistase să-l ia cu ea, și începu să mănânce. Își încheie masa sorbind dintr-o sticluță cu lapte.

Era sigură că nu va putea dormi, însă își rulă un jerseu și și-l puse sub cap, protejându-se de răceala geamului. Fu trezită de o atingere ușoară pe umăr.

– Domnișoară. Domnișoară, spunea o voce. Urmează stația dumneavoastră.

Un bărbat în uniformă stătea aplecat asupra ei. Virginia își ațintí privirea somnoroasă în ochii conductorului. Clătină din cap, ca pentru a-și alunga amorțeala și încuviință.

Odată trezită, începu să-și adune lucrurile. Pastorul urma s-o întâmpine la tren. Însă era miezul nopții. Cum reușise tatăl ei să convingă un necunoscut să se ridice din pat în toiul nopții și să aștepte la gară o fată necunoscută?

Virginia gândi că oricine era gata să facă un astfel de sacrificiu, trebuia să fie o persoană neobișnuit de atentă la nevoile celorlalți și, ca atare, demnă de respect. Poate că n-avea de ce să se teamă, la urma urmelor. Își ridică valiza, își luă haina și se pregăti să coboare repede, îndată ce va auzi anunțul.

❧

– Aveți grijă unde călcați, domnișoară.

Conductorul o luă de braț ca s-o ajute să coboare treptele înguste ale vagonului. Virginia clipi în lumina becurilor de pe peron și

murmură un „mulțumesc" bărbatului, în timp ce piciorul ei atinse ultima treaptă. Își trecu valiza în cealaltă mână și urmă șirul călătorilor spre ieșirea din gară.

Pentru a suta oară se întrebă: *Cum îl voi cunoaște?* Tatăl ei spusese că numele pastorului era Thomas Black – reverend Thomas Black. Însă asta era tot ce știa.

După ce intră în încăperea ticsită de bănci și oameni, Virginia se uită în jurul ei. În stânga ei, un grup de tineri – probabil studenți de la colegiu – râdeau și-și împărtășeau vreo glumă sau întâmplare caraghioasă. Pe scaunele din fața ei erau așezați câțiva oameni, unii adânciți în somn, alții urmărind călătorii ce tocmai intraseră în sala de așteptare. Virginia se uită în dreapta ei, unde alți câțiva oameni se plimbau de colo-colo, unii cu scop, alții doar așa, la întâmplare. Printre ei se afla un domn în vârstă, respectabil, ce părea să se uite atent prin mulțime. Tocmai în momentul în care Virginia dădu să se îndrepte spre el, sigură că acesta era pastorul care venise s-o aștepte, bărbatul fu salutat de o femeie în vârstă. Cei doi își zâmbiră, se îmbrățișară scurt și porniră împreună spre ieșire, după ce domnul îi luă doamnei valiza din mână.

Virginia oftă. Nu era o treabă ușoară. Nu știu ce să facă. Să studieze în continuare mulțimea, sau să se așeze și să aștepte.

În acea clipă dădu cu ochii de o foaie de hârtie ridicată deasupra capetelor celorlalți. Își văzu numele scris pe ea – Virginia Simpson. Oftă din nou, de data aceasta ușurată, și se îndreptă încrezătoare spre acela care ținea în mâini foaia de hârtie.

În fața ei se făcu un mic culoar de trecere, văzu hârtia coborând și pe purtătorul ei îndreptându-se în direcția ei.

*Bun*, gândi ea. *M-a văzut.*

O ultimă persoană se dădu la o parte din calea ei, iar Virginia se pregăti să zâmbească. Era atât de recunoscătoare pentru înțelepciunea cu care purtătorul hârtiei alesese să simplifice această întâlnire.

Mai apoi însă, se opri brusc. *Trebuie să fie o greșeală. Un pastor nu poate fi atât de tânăr*, gândi ea cuprinsă de agitație.

– Domnişoara Simpson?

Virginia reuşi să încuviinţeze printr-o mişcare a capului. Îşi simţea gâtul uscat.

– Sunt pastorul Black.

Probabil că bărbatul îi remarcase tulburarea.

– Tatăl dumneavoastră, Andrew Simpson, m-a sunat, explică el. Mi-a spus să vin şi să vă aştept la gară. Spunea că aveţi o prietenă la spital, grav rănită în urma unui accident de maşină.

Ştia toate detaliile. Desigur, acesta era omul aşteptat.

Bărbatul făcu un pas înainte şi-i luă valiza din mână. Virginia nu ştiu ce să facă – să-i dea drumul sau s-o ţină strâns.

– Sunt cu maşina... pe aici.

Virginia încă nu spusese niciun cuvânt şi nici nu făcuse vreun gest.

– Sper că n-aţi avut o călătorie foarte grea, continuă el cu un zâmbet blând. Pe aici, spuse el din nou.

Virginia ştiu că el se aştepta să-l urmeze. Se urni din loc, simţindu-şi picioarele ca de plumb.

– Cred că vă este tare greu, spuse el în timp ce ieşeau din clădire.

Virginia încuviinţă.

– Înţeleg că prietena este studentă la universitate.

Încuviinţă din nou.

– În biserica noastră avem câţiva studenţi. Ştiu că fata nu făcea parte din grupul ce frecventează biserica noastră, dar m-am întrebat dacă nu cumva a venit ocazional la serviciile noastre.

Virginia clătină din cap. Puţin probabil.

– N-am reuşit să ajung la spital după ce am aflat despre asta de la tatăl dumneavoastră, dar mi-am propus s-o fac mâine dimineaţă. Să asigurăm familia fetei că le stăm la dispoziţie în perioada asta atât de grea pentru ei.

Virginia încuviinţă din nou, întrebându-se cât de binevenite urmau să fie serviciile sale.

– Am înţeles că tatăl fetei a ajuns deja.

Virginia ştiu că trebuie să-şi găsească glasul.

– Da, reuşi ea să spună.

– Va trebui să-l caut, continuă el.

Ajunseră la maşină. Bărbatul îi puse valiza pe bancheta din spate şi-i deschise uşa, invitând-o să se aşeze.

Fără a gândi prea mult, Virginia întrebă:

— Sunteţi căsătorit?

El o privi surprins, apoi păru să înţeleagă. Pentru o clipă rămase serios, apoi îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă. Virginia nu văzuse niciodată pe chipul unui om atâtea schimbări de expresii, urmând una după alta.

— Nu sunt căsătorit, răspunse el printre hohotele de râs, dar eşti în siguranţă. Locuiesc cu mama mea... adică, ea locuieşte cu mine. O ajută să se instaleze şi închise uşa. Râse din nou în timp ce urcă la volan şi porni motorul. Se linişti după câteva clipe.

— Te simţi inconfortabil într-o maşină? o întrebă el cu seriozitate. Îmi închipui că s-ar putea să fii nesigură de...

— Nu, răspunse Virginia degrabă. Sunt bine.

— Bun. M-am gândit că din cauza... din cauza accidentului prietenei tale... ştii, unii oameni ajung să se teamă să mai urce în maşină.

Virginia clătină din cap, sigură că a urca în maşină cu un pastor era cu totul diferit decât fiind într-o maşină plină de tineri gălăgioşi, aşa cum se întâmplase cu Jenny în noaptea accidentului.

— S-ar putea să n-o întâlneşti pe mama mea decât dimineaţă, o informă el. I-am spus să nu se trezească. Dar e acolo – vreau să te asigur de asta. Zâmbi. Dacă nu eşti sigură în ce mă priveşte – un străin – ai încredere în tatăl tău. Te asigur că a făcut investigaţii minuţioase înainte de a aranja lucrurile în felul acesta.

Virginia se linişti. Desigur că tatăl ei făcuse ceea ce trebuia.

# CAPITOLUL 12

Intenționară să se strecoare ușor în casa unde îi aștepta o lumină veselă, însă o doamnă de vârstă mijlocie îi întâmpină la ușă, salutând-o pe Virginia cu un zâmbet plin de căldură.

– Intră, draga mea, o invită ea.

– Mama. Trebuia să rămâi în pat, o mustră cu blândețe fiul său.

Femeia nu-i acordă prea multă atenție.

– Cum ai călătorit? o întrebă ea pe Virginia. Nu e prea indicat să călătorești seara. Dar, oricum, călătoria cu trenul este o aventură în orice moment al zilei. Nu mi-a plăcut niciodată. Legănatul acela înainte și-napoi îți întoarce stomacul pe dos.

Virginia reuși să zâmbească.

– Am dormit cea mai mare parte a drumului, spuse ea, încă surprinsă de faptul că fusese în stare să doarmă.

– O, asta-i bine. Călătoria ți se pare mult mai scurtă atunci când dormi. Ei bine, urmează-mă. Camera ta este în capătul scărilor. Tommy, du-i valiza în cameră. Pune-o pe polița de jos, lângă ușă.

Se întoarse spre Virginia.

– Îmi pare rău să aflu de accidentul acela tragic al prietenei tale. Ai mai aflat ceva despre starea în care se află?

Virginia clătină din cap, urmărindu-l pe tânărul pastor în timp ce urca scările cu valiza ei în mână.

– Cei din biserică se roagă. N-am avut încă timp să facem altceva. Tommy a fost nevoit să meargă la Trent în după-amiaza asta, ca să

viziteze pe un domn în vârstă şi bolnav, apoi a avut o întâlnire la biserică, şi când s-a încheiat, era deja prea târziu ca să mai meargă la spital. Dar o să meargă dimineaţă. A contramandat orice altceva, ca să poată fi disponibil şi să ajute.

— O, dar nu era nevoie, obiectă Virginia. N-aş vrea să-şi neglijeze din cauza mea îndatoririle de pastor.

— Da' de unde. Zâmbi. Ceea ce face, reprezintă o îndatorire pastorală.

Virginia se bucură că gazda ei era o femeie atât de deschisă şi binevoitoare, cu toate că istovită cum era, ar fi fost mai mulţumită dacă discuţia ar fi putut avea loc dimineaţă.

— Vrei un ceai, draga mea? O cană cu lapte cald? O limonadă?

Cu fiecare clătinare din cap a Virginiei, femeia îi făcea altă ofertă.

— Nu, mulţumesc. Mama mi-a pus mâncare şi am mâncat în tren. Sunt bine, mulţumesc.

— Atunci, la culcare cu tine. Trebuie să fii la capătul puterilor.

Virginia admise.

— Camera din capătul scărilor. Tommy ţi-a dus valiza.

— Mulţumesc, spuse Virginia din toată inima. În timp ce se îndreptă spre scări, zâmbi la auzul numelui „Tommy". Nume de băieţel. Se întrebă ce părere avea Tommy despre felul în care-l numea mama sa. El se prezentase „Thomas".

Virginia era atât de obosită, încât abia aştepta să se strecoare între cearşafurile răcoroase, albe. Îşi descoperi valiza acolo unde i se spusese că va fi. Nu-l mai văzu pe bărbatul care o adusese de la gară acasă. Ar fi vrut să-i mulţumească şi să-l roage s-o trezească dimineaţă, în cazul în care ar fi dormit mai mult decât îşi propusese.

Însă Virginia se trezi devreme. Se îmbrăcă înainte de a auzi mişcare în restul casei. Aşteptă emoţionată până când i se păru că cei doi se treziseră şi se pregătiseră pentru ziua respectivă, apoi deschise cu grijă uşa. Da, auzea murmur de voci. Trase adânc aer în piept şi coborî scările.

Prin uşa deschisă a bucătăriei văzu masa deja pregătită pentru micul dejun, având aşezate pe ea trei tacâmuri. Femeia, înfăşurată într-un şorţ albastru cadrilat, se afla în faţa sobei. Tânărul pastor era

Așezat pe un scaun lângă fereastră, cu Biblia deschisă în mâini, Virginia intră în încăpere.

– Bună dimineața, o salută el cu un zâmbet.

Ceasul agățat pe peretele din spatele lui, arăta șapte și zece minute.

Mama lui se întoarse spre ea și o salută cu același zâmbet binevoitor.

– Ai reușit să dormi, draga mea?

Virginia zâmbi.

– Mă simt mult mai bine în dimineața asta, mulțumesc. Patul a fost... cum nu se poate mai confortabil. Nici prea moale, nici prea tare.

Tânărul își ridică din nou privirea din carte, ca și când ar fi fost surprins de faptul că Virginia rostise atât de multe cuvinte deodată.

– Stai jos, Virginia, îi spuse femeia. Pe scaunul din fața ta. Micul dejun va fi gata cât ai clipi. Nu trebuie decât să mai pun mâncarea pe platou.

– Vă pot ajuta?

– O nu, nu. Sunt pregătite toate. Tommy, pune suportul pentru vase fierbinți lângă carafa cu lapte. Caserola asta e prea fierbinte ca s-o pun direct pe masă.

Virginia nu mai mâncase la micul dejun mâncare la caserolă și nu știa la ce să se aștepte. Femeia puse vasul pe masă și se duse să aducă farfuria cu brioșe.

– Stai jos, draga mea, repetă ea.

Virginia se așeză, întrebându-se dacă toți cei din biserica lui Tommy îi erau „dragi" mamei sale.

Pastorul le conduse în rugăciunea de dimineață, o rugăciune mult mai consistentă decât o simplă rugăciune de mulțumire pentru masă. Făcu referire la ziua care le stătea înainte, la nevoile bisericii sale – unde incluse și guta doamnei Tiffany, pe Margaret, care căzuse și-și rupsese brațul, pe Jack, care trebuia să facă unele plăți și nu avea bani și pe domnul Sloan, care rămăsese văduv.

Rugăciunea lui era sinceră și fierbinte. O aminti pe tânăra rănită în accidentul de mașină și pe tatăl ei. Se rugă pentru Virginia și pentru prezența și ajutorul lui Dumnezeu în ziua grea care-i stătea înainte. Încheie mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru pâinea pe care le-o dădea în fiecare zi.

Mâncarea consta nu doar în pâine. Femeia pregătise un fel de amestec de şuncă şi ouă, presărat deasupra cu un fel de miez de pâine crocant şi atât de bun, încât îţi venea să-ţi lingi degetele. Brioşele erau o completare minunată, iar Virginia se surprinse mâncând cu poftă.

— E cam devreme pentru o vizită la spital, spuse tânărul pastor. Ai vrea să faci altceva mai întâi?

Virginia încercă să găsească ceva, însă nu cunoştea oraşul suficient de bine ca să-şi poată dori ceva anume.

— Nu, răspunse ea. Vreau doar s-o văd pe prietena mea. Pentru asta am venit aici.

El încuviinţă.

— Înţeleg.

— Vrei să te întâlneşti şi cu tatăl fetei? o întrebă doamna Black.

— Nu ştiu unde stă. Mă gândesc că-l voi întâlni la spital, răspunse Virginia.

— Poate că vrei să telefonezi acasă. Să le spui părinţilor că ai ajuns cu bine.

— Dacă nu vă supăraţi, aş aprecia tare mult.

Însă chiar înainte de a-şi isprăvi masa, telefonul sună. Era tatăl ei. Virginia se bucură tare mult să poată vorbi cu el şi apoi cu mama. Îi simţea aproape, chiar dacă se aflau la o distanţă atât de mare.

— Nu, nu, încă n-am aflat nimic nou, le spuse ea. Tocmai terminam de servit micul dejun. Plecăm direct acolo. E cam devreme pentru vizite la spital. Dar, o să vă spun dacă aflu ceva. Da. Şi eu vă iubesc.

Virginia puse receptorul în furcă şi se întoarse la gazdele ei.

— Mama vrea să vă transmită că apreciază foarte mult bunătatea de care daţi dovadă. Dacă nu aş fi avut pe cineva aici, în oraş, nu mi-ar fi îngăduit să vin.

— Ne bucurăm să-ţi putem fi de ajutor, răspunse doamna Black în numele amândurora. Povesteşte-ne despre familia ta.

Virginia se întrebă de unde să înceapă. Să le spună despre ei în detaliu, sau pe scurt? Alese ultima variantă.

— Am două surori, cea mai mare este căsătorită şi are un băieţel, iar cea mică mai este încă la şcoală. Şi mai am doi fraţi, amândoi la colegiu

– Tatăl tău?

– Este avocat.

– A, da.

Virginia nu ştiu ce vrea să spună doamna Black cu „a, da". Nu făcu niciun comentariu.

– Mama a fost asistentă medicală, însă de când ne-a avut pe noi, şi-a practicat meseria doar atunci când a fost nevoie de ea în cazul unei urgenţe.

Doamna Black încuviinţă, sorbi din cafea, apoi spuse:

– Povesteşte-ne despre prietena ta.

Din nou, Virginia nu ştiu de unde să înceapă. A le povesti pe larg despre Jenny ar fi însemnat să spună şi lucruri care ar fi sunat a bârfă. Însă a refuza, însemna a da dovadă de lipsă de politeţe.

– Am... am fost împreună la şcoală. Tatăl ei a cumpărat ziarul local şi aşa s-au mutat în oraşul nostru.

– Tatăl ei este ziarist?

– Da.

– Întotdeauna am considerat că ziariştii pot face foarte mult bine prin meseria pe care o practică. Valorile morale ale unei comunităţi sunt adesea marcate de ziarul local şi de persoana care îl conduce.

Virginia nu se gândise niciodată la asta. Domnul Woods nu dăduse tonul – din punct de vedere moral – în orăşelul lor, nici nu fusese reprezentantul moral al vreunui grup de cetăţeni.

– Este în primul an la colegiu? întrebă pastorul Black.

– Nu. Al doilea.

– Există vreun motiv pentru care mama ei n-a putut să vină, sau din nefericire şi-a pierdut mama? întrebă doamna Black.

Virginia nu ştiu cum să răspundă. Cum ar fi putut s-o facă, fără a părea că bârfeşte sau că încearcă să se sustragă de la răspuns?

– Aş putea spune că... n-au mai păstrat legătura.

Între mamă şi fiu există un schimb de priviri. Însă în ochii ei nu se citea condamnare. Doar compasiune.

– Mama ei... a fost informată despre accident?

Virginia ştia că orice mamă ar fi pus întrebarea asta. Clătină încet din cap.

— Nu cred că are cineva idee unde se află mama ei acum, răspunse cu onestitate.

Doamna Black păru că vrea să spună ceva, însă îşi plecă capul şi-şi strânse buzele. Virginia aprecie discreţia de care încerca să dea dovadă.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Thomas Black. Mai am de pus la punct câteva lucruri şi apoi vom pleca la spital.

— Desigur, spuse Virginia.

— Mai vrei cafea, draga mea? întrebă doamna Black de îndată ce fiul ei părăsi încăperea.

— Nu, mulţumesc. Mă tem că nu sunt mare consumatoare de cafea. O ceaşcă este suficientă.

— Ei bine, dacă nu te superi, eu o să-mi mai torn o ceaşcă.

Virginia zâmbi şi încuviinţă, fără a spune nimic.

Doamna Black îşi turnă cafea în ceaşcă, adăugă lapte şi se aşeză pe scaun.

— Oamenii sunt adesea surprinşi când îl văd pe Tommy pentru prima oară. Nu se aşteaptă ca un bărbat atât de tânăr să fie pastor. Asta este prima lui parohie. Însă Tommy nu s-a îndoit nicio clipă de chemarea lui, încă de la vârsta de unsprezece ani. De la liceu s-a dus direct la colegiul biblic pentru studii pastorale. A vrut să devină pastor. A simţit că Dumnezeu vrea asta de la el. Bunicul lui a fost slujitor al bisericii. Cred că între ei a existat o mare asemănare. Tommy n-a ales lucrarea de pastoraţie datorită bunicului său. Nu. El s-a simţit chemat în mod personal să facă asta. Însă cred că tatăl soţului meu a avut o mare influenţă asupra lui. Desigur, tata Black – aşa l-am numit întotdeauna – tata Black a influenţat multe vieţi. A fost un om bun.

Se opri gânditoare o clipă, apoi continuă:

— A plecat dintre noi acum doi ani. Iar anul trecut – aproape în aceeaşi zi – Tommy şi-a pierdut tatăl. A avut doi ani foarte grei. Tommy al meu, dar se pare că a ieşit cu bine din criză. Spune că acum îi înţelege mai bine pe cei care pierd pe cineva drag.

Doamna Black clătină din cap ca şi când ar fi fost de acord cu spusele lui Tommy.

— Şi aşa se întâmplă. Dacă omul acceptă aceste situaţii aşa cum se cuvine.

Virginia, care ascultase liniştită, presupuse că femeia avea dreptate, cu toate că ea nu avusese parte de durerea pierderii cuiva drag. Se gândi la bunicul şi la tatăl ei şi se întrebă cum s-ar descurca ea dacă ar pierde pe unul dintre ei. Simţi o mare compasiune pentru tânărul pastor Black. Îşi îndreptă privirea spre uşa pe care ieşise bărbatul. Îi putea auzi vocea, undeva într-o cameră mai îndepărtată. Bănui că vorbeşte la telefon.

— Îmi pare rău pentru prietena ta, continuă doamna Black. Să treacă printr-o asemenea tragedie şi să n-o aibă pe mama ei alături... Iar tatăl ei... Mă doare inima pentru el. Singurul lui copil – trebuie să fie tare greu. Ba nu, se grăbi ea să adauge. Cred că n-ar conta dacă un părinte are un copil sau o duzină. Fiecare dintre ei ar fi la fel de preţios.

Uşa se deschise şi pastorul Black intră în încăpere. Îşi îndreptă privirea spre Virginia.

— Eşti gata?

— Trebuie să-mi mai iau doar şalul şi poşeta.

Virginia se ridică de la masă şi mulţumi gazdei. Bărbatul se întoarse spre mama sa şi-i spuse:

— Doamna Winston este din nou la pat, bolnavă de gripă. Crezi că ai putea să-i duci nişte supă, sau ceva hrănitor? Copilul familiei Hensley este bine, s-a vindecat. Altă rugăciune ascultată. Dacă mă caută cineva de urgenţă, în timp ce sunt plecat, sună-mă la spital şi încearcă să iei legătura cu mine, te rog.

Virginia nu mai auzi restul cuvintelor, însă avu un sentiment de vinovăţie. Se afla într-un oraş necunoscut, furând din timpul pe care pastorul trebuia să-l acorde celor din biserica sa. Şi-ar fi dorit ca tatăl ei să nu-l fi contactat şi s-o fi lăsat să se descurce singură. Era destul de mare şi cu capul pe umeri pentru a se descurca într-un oraş, chiar şi într-unul necunoscut. Dar pe de altă parte, cunoscându-şi părinţii, ştia că aceştia n-ar fi dorit ca ea să fie nevoită „să se descurce singură".

Parcurseră în tăcere prima parte a drumului spre spital, iar Virginia încercă să găsească o modalitate ca să-şi exprime părerea de rău pentru faptul că fusese nevoită să-i răpească timpul. Nu ştia cum să înceapă, şi ezită câteva minute înainte de a vorbi. În cele din urmă spuse:

— Îmi pare atât de rău că-ți răpesc timpul. Mă tem că tatăl meu încearcă prea mult să mă protejeze. Mă pot descurca și singură. Nu cred că e nevoie să stai cu mine, când ai atât de mulți oameni pe care ar trebui să-i vizitezi. Te rog, lasă-mă la spital și de acum înainte o să iau un taxi sau un autobuz până la spital și înapoi, acasă.

Bărbatul păru surprins la început, însă ascultă cu atenție, fără a o întrerupe. Când fata isprăvi ce avea de spus, el nu încercă să o contrazică, ci răspunse:

— Să vedem ce vom găsi la spital.

*Ce vom găsi*, repetă Virginia în gând. Ce vor găsi? Oare Jenny și-a revenit? Este conștientă? Mai trăiește? Nu știa la ce să se aștepte odată intrați pe porțile spitalului.

Apoi își aminti de tatăl lui Jenny. Ce se aștepta tânărul pastor să găsească? Un creștin serios, dependent de rugăciune și încredințat că doar așa fiica lui va reuși să treacă prin criza asta? Dacă la asta se aștepta, atunci pastorul Black va avea un adevărat șoc. Virginia se întrebă dacă n-ar trebui să-l avertizeze cu privire la acest bărbat, sau să lase lucrurile așa cum sunt. Se decise să nu spună nimic. Însă era tulburată. Spera din toată inima că tatăl lui Jenny nu era din nou beat și agresiv.

Drumul până la spital se dovedi destul de scurt și, fiind sâmbătă dimineața, traficul nu era atât de aglomerat. Înainte ca Virginia să aibă timp să-și adune gândurile, pastorul Black opri mașina în parcarea spitalului. Virginia trase adânc aer în piept. Se temuse de clipa asta și nu avea curaj să dea piept cu realitatea. Ce o aștepta în clădirea aceea înaltă din cărămidă, dincolo de ușile grele de stejar?

Spre surprinderea ei, tânărul de lângă ea îi luă mâna. În circumstanțe normale, și-ar fi tras-o repede din strânsoarea mâinii unui străin.

— Să ne rugăm, spuse el. Virginia își strânse degetele în jurul mâinii lui ca și când s-ar fi agățat de el pentru a primi putere și curaj. Închise ochii și încercă să-și liniștească inima.

Nu auzi și nu înțelese prea multe din această rugăciune. Era suficient că Dumnezeu auzise. Când pastorul spuse „Amin", ochii Virginiei erau plini de lacrimi, însă o pace ciudată îi cuprinsese inima.

Bărbatul dădu drumul mâinii ei şi deschise uşa maşinii. Virginia trase aer în piept şi coborî.

– Bănuiesc că se află la al treilea etaj, spuse el, după felul în care mi-ai descris starea în care se află. Dar ne vom opri la biroul de informaţii, ca să întrebăm.

Virginia realiză că pastorul cunoştea spitalul. Îl urmă bucuroasă că are pe cineva care s-o călăuzească.

În clipa în care păşi pe uşile mari de stejar, pastorul îşi scoase pălăria. Virginia remarcă pentru prima oară culoarea deschisă a părului lui.

– Bună dimineaţa, reverend Black, îl salută femeia de la birou.

– Bună dimineaţa, domnişoară Davies, răspunse el.

– N-am ştiut că aveţi la noi pe cineva din parohia dumneavoastră, continuă femeia.

– Nu. Nu din parohia mea, ci o tânără care a fost adusă aici în urma unui accident de maşină. Prietena mea ar vrea s-o vadă.

Virginia remarcă expresia „prietena mea".

– Numele ei e Jenny Woods. Este studentă la universitate, continuă el.

Expresia femeii deveni serioasă. Virginia simţi o gheară în piept.

– Este la etajul al treilea. Va trebui să întrebaţi dacă i se îngăduie să aibă vizitatori.

Virginia se simţi uşurată, atât de uşurată, încât se simţi aproape vlăguită.

– Din câte am înţeles, doar membrilor familiei li se permite să intre în salon. Dar mai bine întrebaţi la biroul de la etajul trei. Poate că situaţia s-a schimbat.

Pastorul Black îi mulţumi şi o conduse pe Virginia spre lift.

Din nou, Virginia se întrebă dacă n-ar trebui să-l pregătească pe pastor pentru întâlnirea cu tatăl lui Jenny. Poate că n-ar trebui să-i spună omului că este pastor. Domnul Woods ar fi făcut un adevărat spectacol dacă ar fi auzit asta. Virginia nu dorea astfel de scene pe culoarul spitalului.

Însă înainte de a găsi ocazia să-l avertizeze pe tânărul pastor, ajunseră la etajul al treilea. Uşile ascensorului se deschiseră.

*Vai de mine*, își reproșă ei însăși. *Acum e prea târziu. Ar fi trebuit să vorbesc cu el în mașină.*

Biroul asistentelor se afla chiar în fața lor. Două capete cu bonete erau aplecate deasupra unor tabele. Ambele se ridicară când auziră pașii vizitatorilor. Una dintre femei îi primi cu un zâmbet. Cealaltă rămase la fel de rigidă ca și boneta scrobită pe care o purta.

— Am venit s-o vedem pe domnișoara Jenny Woods, o informă pastorul Black pe femeia care se afla cel mai aproape de ei.

— Domnișoara Woods? Îmi pare rău. Domnișoara Woods nu poate primi vizitatori.

Cuvintele fuseseră scurte și la obiect. Virginia știa că au de-a face cu un personal care nu putea încălca regulile.

— Ne puteți spune care este starea domnișoarei Woods?

— Numai doctorul vă poate da detalii despre starea unui pacient. Și doar celor apropiați, din familie.

Virginia se simțea din ce în ce mai descurajată. Oare venise degeaba? Fără să i se spună măcar în ce stare se afla prietena ei?

— Este cumva tatăl ei cu ea? întrebă Thomas Black.

— A fost.

— A plecat?

Asistenta păru deranjată de întrebările supărătoare ale pastorului. Se uită țintă la el, considerând probabil că n-avea cum să evite răspunsurile și neîndrăznind să mintă.

— A ieșit din salon. Nu cred că a părăsit spitalul.

*A făcut scandal*, fu primul gând al Virginiei. *Fiica lui luptă între viață și moarte, iar el face scandal – sau mai rău.*

Tânărul pastor se întoarse spre ea.

— Haide să-l căutăm.

O apucă de braț, apoi se întoarse spre asistenta cea rigidă, îi zâmbi amabil și-i mulțumi pentru ajutor.

— Așteaptă, spuse Virginia, oprindu-se brusc și întorcându-se către pastorul Black. Trebuie să afli ceva… despre domnul Woods.

Era prea târziu. În fața lor stătea tatăl lui Jenny.

# CAPITOLUL 13

Domnul Woods era înconjurat de câteva persoane în halate albe. Ochii îi erau aproape ieşiți din orbite de furie. Unul dintre bărbații în halat îl ținea strâns de braț, în timp ce un altul încerca să-i blocheze drumul.

Chiar şi din locul în care se afla, Virginia îşi dădu seama că domnul Woods este furios. Mai bănui, de asemenea, după felul în care se clătina şi după chipu-i îmbujorat, că băuse, băuse foarte mult. Hainele îi erau şifonate şi pătate.

Ar fi vrut să se răsucească pe călcâie şi să fugă, însă tânărul pastor încă o mai ținea de braț.

— Este... este tatăl lui Jenny? întrebă el încet.

Virginia încuviință. Genunchii îi tremurau şi simțea un nod în stomac.

— Ştia că o să vii?

Virginia încercă să înghită şi clătină din cap.

— Ce va spune când o să te vadă?

Virginia începu să tremure.

— Nu ştiu, reuşi să răspundă.

— Vrei să mă duc la el... doar eu, singur?

Da, ar fi vrut ea să răspundă, însă clătină încet din cap. Se îndreptă de spate şi înghiți din nou.

— Nu, spuse ea. Am venit să... să văd dacă pot fi de ajutor. Ar... ar fi bine să vorbesc chiar eu cu el.

Însă fu nevoită să-şi adune toate puterile ca să-şi mişte picioarele din loc.

În timp ce se apropie de micul grup de oameni, îl auzi pe domnul Woods protestând:

— Nimeni nu-mi spune mie când pot să-mi văd fata.

— Domnule Woods, insistă unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în halat alb. În circumstanţe normale, aşa este. Încercaţi să...

Domnul Woods răspunse cu un potop de înjurături. Virginia nu mai auzise aşa ceva niciodată. Simţi cum i se scurge toată vlaga. Cum putea ea – cum putea cineva să vorbească cu un om atât de irațional?

Simţi pe cineva lângă ea şi-şi dădu seama că tânărul pastor i se alăturase. Lucrul acesta îi dădu curaj. Fără ezitare, făcu câţiva paşi înainte şi se opri direct în faţa bărbatului înfuriat. Acesta îşi ridică mâna ca pentru a o da la o parte. Ea i se adresă calm.

— Domnule Woods. Sunt eu, Virginia.

Spre uşurarea ei, mâna lui se opri în aer, pentru ca mai apoi să şi-o treacă peste faţa răvăşită, ca şi când ar fi încercat să alunge o închipuire.

— Sunt Virginia, repetă ea. Ştia că pastorul Black se află lângă ea. Încurajată, întinse mâna spre bărbatul tulburat.

— Ai venit, spuse el, iar cuvintele – rostite cu uşurare sau poate neîncredere – o tulburară pe Virginia.

Umerii bărbatului căzură. Îşi trecu din nou mâna peste faţă. Chipul îi era parcă mototolit. Începu să plângă, iar faţa i se contorsionă.

— Nu vor să mă lase să-mi văd fetiţa.

Virginia abia reuşi să înţeleagă cuvintele înăbuşite.

— Ştiu. Ştiu, răspunse ea, apropiindu-se de el, cu toate că mirosul de alcool îi făcea scârbă. Haideţi să ne aşezăm o clipă, spuse ea cu voce blândă în timp ce-l îndrumă pe răvăşitul om spre un alcov mic unde se aflau câteva scaune. Auzi un „măi, să fie!" din partea unuia dintre bărbaţii în halate albe, uşurat, fără îndoială, de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

– Nu vor să mă lase să-mi văd fetița, repeta întruna domnul Woods. Moare și nu mă lasă s-o văd.

Ultimele cuvinte o cutremurară pe Virginia. Oare Jenny chiar era pe moarte? Cu toată inima se ruga să nu fie așa.

Virginia începu să caute în buzunare după o batistă, sigură că nici n-ar mai fi vrut să vadă măcar bucata de pânză după ce ar fi dat-o bărbatului. Însă tânărul pastor fu acela care-i oferi batista atât de necesară.

Domnul Woods își suflă gălăgios nasul și-și vârî batista în buzunar. Virginia era sigură că nici pastorul Black nu-și va dori batista înapoi.

Domnul Woods păru că-și revine. Își ridică privirea și se uită în jurul său cu ochi umezi, injectați, observându-l pe tânărul care o însoțea pe Virginia.

– Tu cine ești? îl întrebă el fără nicio introducere.

– Este... este cu mine, spuse grabnic Virginia.

Bărbatul păru încurcat.

– El? Da' nu e băiatu' tău.

Cuvintele lui o luară pe nepregătite. Nu. Nu era Jamison. Oare când vor înceta oamenii să-l mai numească pe Jamison „băiatul ei"?

– Este un prieten de aici, din oraș, spuse Virginia încercând să-și adune tot curajul.

Văzu privirea întrebătoare de pe fața pastorului și presupuse că omul se întreba pentru ce nu fusese prezentat ca pastor. O să-i explice mai târziu. Acum însă, era important să-l calmeze pe domnul Woods.

Pastorul Black i se adresă domnului Woods.

– Ați luat micul dejun, domnule Woods? Nu, mă gândeam că nu. Haideți să mergem să mâncăm ceva. O să discutăm despre ce putem face ca să vi se îngăduie s-o vedeți pe Jenny.

Domnul Woods păru că abia acum începe să înțeleagă ce i se spunea. La început Virginia se temu că o să refuze, însă în cele din urmă omul încuviință și se ridică, clătinându-se pe picioare.

Virginia se uită în jurul ei și văzu că personalul spitalului îi urmărise de la distanță.

– Mergem să servim micul dejun și o cafea, îl auzi pe pastorul Black spunându-le pe un ton cât se poate de normal.

Bărbatul care se afla cel mai aproape de el, probabil unul dintre doctori, încuviinţă.

— Mulţumesc, domnule pastor, îl auzi Virginia spunând încet. Se dădu la o parte şi le îngădui celor trei să treacă.

Aproape că ieşiseră din spital, când Virginia îşi aminti că nu ceruse nicio informaţie despre starea lui Jenny.

Chiar şi după ce bău câteva ceşti cu cafea neagră şi mâncă o porţie de ouă cu şuncă, domnul Woods era încă tulburat. Virginia nu-l mai văzuse niciodată într-o astfel de stare. Pastorul Black îl lăsă să vorbească, iar omul îi povesti despre căsătoria destrămată, despre soţia care-l părăsise şi despre fetiţa lui. Din când în când, pastorul încuviinţa înţelegător şi bătea uşurel umărul bărbatului. În cele din urmă, când se aşternu tăcerea, se ridică de la masă.

— Ce-ar fi să vă odihniţi puţin, sugeră el, în timp ce eu mă duc la spital să văd ce pot face ca s-o puteţi vedea pe Jenny?

Domnul Woods păru că se gândeşte la cele spuse, apoi, spre surprinderea Virginiei, încuviinţă.

— Unde staţi? întrebă pastorul Black.

— Nu mi-am căutat încă o cameră.

— Atunci, haideţi să găsim una.

Bărbatul se ridică. Picioarele-i tremurau.

— Unde vă este bagajul?

O clipă domnul Woods păru surprins – apoi încurcat. Îi era greu să-şi amintească.

— Cred că l-am lăsat la spital – sau undeva.

Era clar că omul nu era sigur.

— O să mă interesez.

Domnul Woods păru mulţumit şi-l lăsă pe tânărul pastor să-l conducă.

Urcară în maşină şi peste puţină vreme opriră în faţa unui mic hotel. Nu era elegant, însă când intrară, Virginia remarcă faptul că era curat şi confortabil.

Pastorul se opri la recepţie şi ceru o cameră.

– Aşteaptă aici, îi spuse el Virginiei. Îl duc în cameră şi mă întorc.

Virginia fu de acord, şi se aşeză pe un scaun. Aruncă o privire asupra ceasului de deasupra biroului. Trecuse cu zece minute de ora unsprezece şi i se părea deja că trecuse o săptămână. Oftă, simţindu-se sleită de forţe.

Thomas Black se întoarse curând.

– A adormit aproape imediat, o informă el. Nu cred că a dormit de când a aflat despre accident. După câte mi-a spus, probabil că a băut pe tot parcursul călătoriei cu trenul. Când a ajuns în oraş a rătăcit pe străzi, încercând să găsească spitalul. Mă gândesc că noaptea trecută a zăcut undeva, pe vreo alee lăturalnică.

Virginia clătină din cap. Îi era milă de acest om.

– I-am rugat pe cei de la hotel să-mi dea de ştire când se trezeşte. Cred că va dormi câteva ore bune. Haide să ne întoarcem la spital şi să vedem ce face Jenny.

Virginia se simţi dintr-odată mai înviorată. Era nerăbdătoare – şi totuşi îi era teamă – să afle care era starea prietenei ei.

Doctorul lui Jenny îi recunoscu de îndată, şi-i invită într-o sală mică de aşteptare.

Veştile nu erau bune. Starea lui Jenny era încă critică. Nu-şi recăpătase cunoştinţa, iar doctorul, care le vorbea cu blândeţe, nu le putea oferi speranţe deşarte.

– Având în vedere situaţia creată, o puteţi vedea, dacă doriţi, însă v-am prevenit, spuse doctorul Moore.

Virginia era încurcată. Cum se face că ei aveau voie s-o vadă pe Jenny, însă tatălui ei i se interzisese să intre?

– De îndată ce tatăl ei îşi revine şi nu va crea probleme, va putea s-o viziteze, continuă bărbatul. Vă suntem foarte recunoscători pentru că aţi rezolvat situaţia asta complicată, adăugă el. Nu mai ştiam ce să facem – ne gândeam să chemăm poliţia.

*Sărmanul om*, gândi Virginia, *mă bucur că n-a mai fost nevoie să treacă şi prin aşa ceva.*

— Îmi puteți spune, domnul Woods are probleme cu băutura? Doctorul se întorsese spre Virginia.

Fata înghiți, apoi încuviință. Era adevărat. Nu putea să nege acest lucru. Însă simțea că dacă ar fi vorbit despre acest subiect, n-ar fi făcut altceva decât să bârfească.

— Bea... bea destul de mult, aşa am auzit. Însă... lucrul ăsta nu-l împiedică să-şi continue munca. Lucrează mult... conduce ziarul din localitate şi o face singur.

Doctorul încuviință.

— O să fim pregătiți, spuse el.

— Voi încerca să-l urmăresc, doctore Moore, interveni pastorul. Să mă asigur că vine şi pleacă fără să bea.

— Mulțumesc, domnule pastor.

Tăcură câteva clipe. Doctorul se ridică şi indică cu o mişcare a capului o uşă aflată la capătul coridorului.

— Acum, ați vrea s-o vedeți pe domnişoara Woods?

Virginia trase adânc aer în piept. Da, dorea s-o vadă pe Jenny. Însă va putea... va fi în stare să suporte ceea ce va vedea dincolo de acele uşi închise? Simți cum tânărul pastor o ia de braț, şi reuşi să încuviințeze scurt. Da, avându-l alături, va putea s-o vadă pe Jenny.

— Este încă inconştientă, spuse doctorul în timp ce se îndreptară spre salonul fetei. Dar pentru că nu ştim prea multe despre această stare de inconştiență, v-aş ruga să vă controlați emoțiile. Dacă vreți, vorbiți cu ea. Spuneți-i cine sunteți. Vedeți dacă puteți obține vreun răspuns, însă nu vă aşteptați să primiți vreunul.

Deschise uşa şi se dădu la o parte, îngăduindu-le să intre. Privirea Virginiei cuprinse o multitudine de monitoare, fire electrice şi accesorii spitaliceşti ce înconjurau un pat înalt şi îngust.

Rămase țintuită locului, fără să spună nimic, până când simți o mână pusă pe brațul ei, împingând-o uşurel înainte.

Pe pat zăcea o persoană. Părea atât de mică. Atât de vulnerabilă. Atât de liniştită. Nu, asta nu era Jenny. *Nu, nu poate fi Jenny*, gândi Virginia. *Ființa asta liniştită şi pipernicită, cu toate tuburile astea în nas şi gură, nu poate fi ea.*

Virginia îşi acoperi gura cu mâna, pentru a-şi opri strigătul. Era Jenny.

Părul acela bogat, roşcat, îi fusese ras. În locul lui se vedeau o mulţime de tuburi şi fire. Chipul îi era atât de palid şi învineţit, încât abia i se puteau deosebi trăsăturile. O mână îi zăcea nemişcată pe pat, lângă ea, ca şi când ar fi aparţinut unei păpuşi de cârpă. Virginia simţi că genunchii n-o mai ţin şi probabil s-ar fi prăbuşit dacă n-ar fi susţinut-o cineva. Se luptă să-şi revină, strânse puternic din pleoape şi se rugă pentru putere.

Ieşi din acea stare de slăbiciune. Se opri o clipă, trase aer în piept şi apoi făcu un pas înainte, luând în mâini mâna fără vlagă a lui Jenny.

– Jenny, spuse ea încet. Jenny, sunt eu, Virginia. Am venit. Sunt aici, cu tine, Jenny.

Vocea ei crescu în intensitate.

– Jenny, mă auzi? Sunt Virginia. O să fie bine. Ne rugăm. Cu toţii ne rugăm. Tatăl tău este aici. O să vină să te vadă... curând.

Niciun răspuns. Virginia strânse în mâini mâna lui Jenny. Ar fi vrut s-o poată trezi. S-o forţeze să lupte şi să iasă din starea asta.

– Jenny, spuse ea din nou, prea tare de data asta. Simţi că tânărul pastor o strânge uşurel de braţ.

Virginia luptă să se controleze. Cu o voce mai calmă, continuă:

– O să vin să te văd în fiecare zi, Jenny. O să fiu aici. Trebuie să te trezeşti. Trebuie să lupţi. Mă auzi? Luptă.

Jenny fusese întotdeauna o luptătoare. I se părea ciudat Virginiei s-o implore acum să lupte. Însă Virginia repetă din nou ordinul, scuturând uşor mâna fără vlagă.

– Luptă, Jenny.

Nu se auzi decât zumzetul liniştit al aparatelor medicale.

Virginia se răsuci pe călcâie. Nu erau prea multe de făcut.

Pastorul Black o conduse înapoi, acasă. Nu vorbiră pe drum.

– Încearcă să te odihneşti, o încurajă el după ce încercase să ia câteva înghiţituri din prânzul pregătit de doamna Black. Era sigură că mâncarea era delicioasă, însă n-avea poftă de mâncare.

Virginia încuviinţă. Va încerca să se odihnească. Se simţea secătuită de puteri. Poate că n-ar fi trebuit să vină. Nu putea face nimic pentru Jenny. Ştia asta acum. Jenny avea nevoie de un miracol şi numai Dumnezeu putea face minuni.

— Mă duc la biserică să mai rezolv câteva lucruri, pe urmă mă duc să văd ce face domnul Woods.

A, da. Domnul Woods. Ce-i spusese tatăl ei? *Tatăl lui Jenny s-ar putea să aibă nevoie de tine.* Tatăl lui Jenny? Acel beţiv răvăşit? Avea nevoie de ea? Ei i se părea că domnul Woods avea nevoie doar de sticla lui.

Virginia se simţi vinovată pentru astfel de gânduri. Avusese ocazia să-l vadă altfel aici – nu pe acel bărbat agresiv, profan, pe care-l cunoscuse în orăşelul lor. Văzuse un tată îndurerat. Un duh zdrobit. Un om ce plânge în hohote pentru fiica aflată în mare pericol.

Virginia nu mai văzuse latura aceasta a personalităţii domnului Woods. Se întrebă dacă Jenny îl cunoscuse astfel. Domnul Woods avea nevoie de cineva în ceasurile grele ce-i stăteau înainte, hotărî ea. Însă Virginia nu era sigură dacă ea va putea face faţă acestei sarcini.

Privi direct în ochii tânărului pastor ce stătea în faţa ei şi simţi o adâncă recunoştinţă pentru prezenţa lui, pentru spiritul lui înţelegător.

Ce s-ar fi făcut fără el? Tatăl ei avusese atâta dreptate atunci când încercase să-i caute un ajutor în acest oraş necunoscut.

Încuviinţă din nou. Va încerca să se odihnească.

❧

O bătaie uşoară la uşă o trezi pe Virginia. Se ridică în şezut, încercând să-şi amintească unde se afla şi de ce. Treptat, îşi aminti. Îşi trecu mâna peste păr, încercând să-l netezească, apoi răspunse:

— Da?

— Tommy este aici, draga mea, spuse doamna Black. Este cu el şi domnul Woods.

Virginia se ridică rapid din pat.

— Cobor îndată.

Virginiei nu-i luă mult să-şi treacă pieptenul prin păr şi să-şi prindă agrafa din nou. Faţa îi era îmbujorată din cauza somnului, iar rochia, pe care nu şi-o scosese, era şifonată. Nu se aşteptase să adoarmă. Îşi privi fusta şi încercă, nerăbdătoare, s-o netezească cu mâinile.

Vocile celor aflaţi la primul nivel răzbăteau până la ea. Coborî scările şi-i găsi pe pastorul Black şi pe domnul Woods aşezaţi în faţa căminului. Deşi focul nu era aprins, încăperea era intimă şi călduroasă.

Tatăl lui Jenny arăta diferit. Cu toate că faţa încă îi era îmbujorată şi nasul îi mai lucea puţin, privirea îi era clară şi ţinuta demnă. Tânărul pastor făcuse treabă bună când încercase să-l ţină departe de sticlă.

– Bună ziua, îi salută Virginia, iar cei doi domni se ridicară în picioare.

– Ai reuşit să te odihneşti? întrebă pastorul.

Virginia admise, puţin stânjenită, că dormise, apoi îşi întoarse privirea spre domnul Woods. Acesta încă o studia, ca şi când nu-i venea să creadă că se afla acolo.

– Aţi văzut-o pe Jenny? întrebă Virginia.

– Nu. Clătină din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi. Virginia speră că întrebarea ei nu-l va tulbura şi mai mult. N-ar fi vrut să-l vadă pierzându-şi din nou cumpătul.

– Ne-am gândit că ar fi mai bine dacă am merge împreună, interveni pastorul Black.

– Aşa este, fu de acord tatăl lui Jenny, clătinând din cap, apoi adăugă cu glas implorator – dacă nu te superi.

– Sigur că nu mă supăr. Virginia încă mai era surprinsă de atitudinea schimbată a omului. Acesta se întoarse spre pastor.

– Virginia este cea mai bună prietenă a lui Jenny a mea.

– Am aflat, încuviinţă tânărul bărbat.

– A avut o influenţă foarte bună asupra ei. A luat-o şi la biserică.

Virginia era uimită. Domnul Woods nu dăduse niciodată vreun semn de apreciere pentru faptul că o convinsese pe Jenny să vină uneori la biserică.

Tânărul încuviinţă.

– Ceaiul este gata, anunţă doamna Black din pragul uşii. Vreţi să-l serviţi aici, sau în sufragerie?

— Ce-ar fi să-l bem în bucătărie, mama? sugeră tânărul p
Doamna Black vru să obiecteze, însă se abținu.

— Ne cam grăbim să ajungem la spital, adăugă el în timp
îndreptau spre bucătărie.

Domnul Woods încuviință, cu chipul foarte serios. Virgi
întrebă dacă era câtuşi de puțin interesat de ceai.

# CAPITOLUL 14

Virginia își adună din nou toate puterile, în timp ce micul grup îndreptă spre ușa închisă a salonului în care se afla Jenny. Doctor Moore le permisese să intre, după ce remarcase, cu ușurare, domnul Woods se trezise din beție.

Virginiei îi era teamă că tatăl lui Jenny, după ce va arunca o privi la fiica lui, va fugi înapoi, la sticlă.

Situația nu se schimbase. O asistentă umbla de colo-colo schimbând tuburi și verificând perfuzia. Când intrară, îi salută cu scurtă aplecare a capului, isprăvi ce avea de făcut și se dădu la o part de lângă pat.

Domnul Woods înaintă încet. Aproape că ajunsese la pat când Virginia își dădu seama că mâna lui îi strângea cu putere brațul.

Înțelegându-i nevoia, nu încercă să se elibereze. Așteptă în tăcere în timp ce omul studie fiecare detaliu al scenei din fața lui – trupul inert, bandajele, echipamentul medical – apoi luă mâna albă a fetei, așa cum făcuse și ea cu câteva ore mai înainte.

Ochii bărbatului se umplură de lacrimi, însă nu spuse nimic. Virginia se întrebă dacă nu cumva tatăl și fiica se îndepărtaseră atât de mult unul de celălalt, încât cel dintâi uitase cum să mai comunice cu fiica lui.

Se aplecă deasupra patului și ridică mâna nemișcată a fetei spre fața lui, frecând-o înainte și înapoi pe obrazul proaspăt bărbierit. Apoi

puse mâna înapoi pe pat, cu o blândeţe impresionantă, o bătu uşurel, apoi se întoarse şi dădu să plece. Virginia ştiu că deocamdată inima sa de tată era prea plină pentru a sta o clipă mai mult.

Se înţeleseră că domnul Woods va fi luat din nou a doua zi pentru vizita la spital. Virginia ştia că pastorul trebuia să predice în biserică, aşa că numai după-amiază urmau să se întâlnească. Se îngrijoră că acest lucru i-ar fi lăsat domnului Woods suficient timp pentru a-şi trata durerea cu altă sticlă.

Virginia îi însoţi la biserică pe pastorul Black şi pe mama acestuia. Nu erau mulţi cei care se adunau acolo – era un grup cam de mărimea celui de acasă. Însă erau prietenoşi şi deschişi, cu toate că Virginia remarcă multe priviri curioase îndreptate spre ea.

— Am vrea să-i spunem bun venit domnişoarei Simpson, spuse pastorul de la amvon, cu toate că regretăm circumstanţele care au adus-o în oraşul nostru. Cea mai bună prietenă a domnişoarei Simpson a fost implicată în accidentul de săptămâna trecută. Vreau să vă îndemn să vă rugaţi, pe tot parcursul săptămânii, pentru Jenny Woods şi pentru tatăl ei, care se află şi el aici, în oraş. Mai apoi continuă cu alte anunţuri. Privirile curioase se transformară în priviri pline de căldură şi înţelegere.

Virginia îşi lăsă deoparte temerile îndată ce începu predica. În acea dimineaţă pastorul îşi alese un psalm pentru a-şi prezenta mesajul. Virginia nu fusese atentă la textul din care îşi inspirase pastorul predica, însă atenţia ei fu captată complet.

— Adesea simţim că suntem singuri când trecem prin necazuri, aminti el celor care-l ascultau. Nu este aşa. Dumnezeu ne-a promis că va fi cu noi. El nu face promisiuni pe care nu le respectă. Cum credeţi că s-a simţit Iosif târându-şi picioarele încătuşate prin canicula deşertului, lipsit de haina cea colorată, cu mâinile legate, forţat să-i însoţească pe madianiţii ce-l cumpăraseră de la fraţii lui? Cum credeţi că s-a simţit Daniel în timp ce mâini brutale îl apucară şi îl atârnară pentru o clipă deasupra gropii de unde venea răcnetul înăbuşit al

leilor înfometați? Sau cei trei tineri israeliți, în timp ce soldații le legau mâinile, iar flăcările așteptau să-i înghită la doar câțiva metri depărtare? Ce putem spune despre apostolul Pavel? Batjocorit și bătut. Alungat din oraș în oraș, pus în lanțuri, în temnițe mișunând de șobolani? Oare el – oare toți aceștia – și-au adus aminte de promisiunile lui Dumnezeu? Sau și-au pierdut orice speranță?

*Nu, nu și-au pierdut-o*, răspunse inima Virginiei, iar pastorul deschise paginile Scripturii, amintindu-le despre felul în care fiecare dintre acești eroi ai credinței a răspuns situațiilor dificile cu care se confrunta.

Virginia se simți întărită și încurajată în timp ce o urmă spre ieșire pe doamna Black. Și-ar fi dorit ca tatăl lui Jenny să fi putut – și să fi dorit – să audă predica din acea duminică.

Următoarele zile se dovediră a fi lungi și obositoare. Spre surprinderea Virginiei, tatăl lui Jenny nu se mai îmbătă. Adesea respirația sa mirosea a alcool, iar Virginia știa că băuse, însă nu păru să întreacă măsura încât să-și piardă controlul.

În fiecare zi, pastorul Black și Virginia se opreau la hotel pentru a-l lua pe domnul Woods, apoi plecau împreună la spital. Știind că pastorul avea propriile responsabilități, Virginia insistă să-i lase acolo și să vină după ei mai târziu. După o scurtă dispută, pastorul fu, în cele din urmă, de acord.

Virginiei i se părea că petreceau la fel de mult timp plimbându-se pe coridoare sau pe străzile orașului, în căutarea vreunui local unde să mănânce, cât petreceau lângă patul fetei încă inconștiente. De fiecare dată când se întorceau în dezolantul salon de spital, o implorau pe Jenny să-și deschidă ochii, însă nu reușiră să obțină vreun răspuns din partea ei.

În cea de-a treia zi, Virginia împrumută de la doamna Black un exemplar din *Călătoria pelerinului* și începu să citească cu glas tare în timp ce ședeau, amândoi, lângă patul fetei. Citea timp de o oră dimineața și o oră după-amiaza, nădăjduind că sunetul vocii ei o va

asigura pe Jenny, chiar şi în starea de inconştienţă în care se afla, că nu era singură.

O studia cu atenţie, doar-doar va vedea vreun semn – tremurul pleoapelor sau mişcarea aproape imperceptibilă a mâinii. Nimic, însă. Jenny părea cu totul inconştientă de prezenţa lor acolo. Desigur, silueta aceea slăbită de pe pat n-avea cum să asculte povestea pelerinului. Însă Virginia continuă să citească. Ajunse la cel de-al cincilea capitol, când observă că domnul Woods o asculta cu atenţie. Lucrul acesta o surprinse şi o bucură. Din acea clipă încercă să pronunţe mai clar cuvintele, rugându-se în inima ei pentru bărbatul care asculta.

Săptămâna era pe sfârşite şi nu se produsese nicio schimbare în starea lui Jenny. Virginia era tulburată şi neliniştită. Peste două zile trebuia să se întoarcă acasă. Primise învoire o singură săptămână. Nu credea că mai poate cere şefului ei să-i mai acorde câteva zile libere.

Îndreptându-se spre un local din apropiere, ce devenise locul lor preferat pentru servirea mesei, Virginia discută despre asta cu domnul Woods.

— Am bilet de întoarcere pentru trenul de sâmbătă.

La început crezu că bărbatul n-o auzise, însă mai apoi îl văzu încuviinţând.

— Aş fi vrut să rămân mai mult, dar cred că va trebui să mă întorc la lucru, continuă ea. Din nou domnul Woods clătină din cap.

— Sunt atât de îndatorată familiei Black. Au fost foarte amabili. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără ei. Iar pastorul şi-a făcut timp pentru mine, cu toate că era ocupat cu atâtea îndatoriri bisericeşti.

Virginia mai degrabă simţi decât remarcă privirea domnului Woods oprită asupra ei.

— Ce-ai spus? întrebă el.

Virginia încercă să-şi dea seama ce anume din ceea ce spusese îi era neclar domnului Woods.

— Au fost foarte amabili, repetă ea.

– Nu... ai mai spus ceva.

– Că este ocupat?

– Cu...? o îndemnă domnul Woods să continue.

– Cu biserica lui, spuse Virginia simplu.

– Biserica?

Virginia se uită la domnul Woods. Îşi frământa gura de parcă ar fi încercat să înghită ceva tare şi imposibil de mestecat. Dintr-odată păru că înţelege, însă dorea să verifice informaţia.

– Tânărul ăsta al tău este *predicator*?

Virginia simţi cum se albeşte la faţă.

– N-aţi ştiut? Paşii ei încetiniră.

– De unde era să ştiu? Nu mi-a spus nimeni. Părea înfuriat şi grăbi paşii.

Intrară în local şi se îndreptară spre masa lor obişnuită. Domnul Woods era supărat. Îl auzi blestemând ca pentru sine şi spuse ceva despre faptul că fusese păcălit şi că n-ar fi trebuit să se lase dus de nas în asemenea hal.

Cuvintele lui fură prea mult pentru Virginia. Puse înapoi pe masă meniul şi se ridică încet de pe scaun.

– Domnule Woods, începu ea, uitându-se direct în ochii înroşiţi ai bărbatului. Nu ştiu pentru ce faptul că domnul Black este pastor vă supără atât, dar trebuie să vă spun că el şi mama sa s-au dovedit a fi foarte binevoitori cu noi. Dacă n-ar fi fost domnul Black puteaţi aştepta şi acum să vă vedeţi fiica. Dacă nu ştiţi aprecia bunătatea unor oameni într-o situaţie ca asta, atunci nu cred că mai doresc să rămân în compania dumneavoastră.

Virginia îşi luă poşeta.

– Şi nu este tânărul meu, mai adăugă ea. Nu l-am întâlnit decât când am ajuns aici. Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie şi ieşi din local.

Făcu câţiva paşi, cu ochii încărcaţi de lacrimi. O mustra cugetul. Ce mai făcuse de data asta? Dorise atât de mult să-l ajute pe acest om. Să-l vadă pe tatăl lui Jenny cunoscându-L pe Dumnezeu ca Mântuitor şi prieten al său. Iar acum, într-o clipă de neatenţie, distrusese complet acea speranţă. Complet. Îi era atât de ruşine.

*Cum o să explic asta familiei Black?* se tângui ea în timp ce-şi scoase batista şi-şi şterse lacrimile de pe obraji.

Virginia îşi dori cu disperare să se afle acasă – în camera ei – unde se putea arunca pe pat şi putea jeli în voie. Îşi ridică însă capul şi se îndreptă hotărâtă spre spital. Nu mai avea prea mult timp ca să stea alături de Jenny. Trebuia să profite de fiecare minut. Supravieţuia şi fără mâncare. Se va duce înapoi la spital şi va mai citi prietenei ei încă un capitol – sau mai mult.

— Am pierdut ceva?

Virginia tresări la auzul vocii. Nu auzise uşa deschizându-se. Domnul Woods se afla lângă ea, trecându-şi pălăria dintr-o mână în cealaltă. Obrajii Virginiei se îmbujorară de ruşine.

— Poftim, spuse el cu glas puţin răguşit. Ţi-am adus un sandviş.

Virginia se simţi şi mai stânjenită.

— Îmi... îmi pare rău, spuse ea bâlbâindu-se. Îmi pare foarte rău. N-aveam dreptul să...

Însă bărbatul îi îndesă sandvişul în mână. Ea îl acceptă şi reluă conversaţia.

— Nu. Încă nu s-a mişcat.

— Poate mâine, spuse bărbatul şi îşi trase un alt scaun lângă Virginia. Poate mâine.

Rămaseră în tăcere în timp ce Virginia îşi mâncă sandvişul, după care aruncă la gunoi hârtia în care fusese ambalat. *Ce urmează acum?* se întrebă.

Domnul Woods se aplecă şi ridică cartea din care citise Virginia.

— Te superi dacă citeşti din nou partea pe care am pierdut-o?

Virginia nu se supăra.

Virginiei îi fu mai greu ca niciodată să-şi ia rămas bun de la Jenny. În timp ce păşea pentru ultima oară afară pe uşa salonului, se întrebă

dacă nu cumva o vedea pentru ultima oară pe prietena ei. Şi dacă urma s-o mai vadă – dacă Jenny supraviețuia acestui accident teribil – în ce stare se va afla? Îşi va mai putea relua viața de unde o lăsase?

– Pe curând, Jenny, spuse Virginia printre lacrimi trupului nemişcat din pat. O să mă rog pentru tine în fiecare zi. Se corectă. De câteva ori pe zi. Îți promit.

Domnul Woods, care rămase deoparte în timp ce Virginia îşi lua rămas bun, nu spuse nimic, însă când Virginia se întoarse spre el, păru tare stânjenit.

– Sper... sper să facă progrese, cât de curând, reuşi ea să spună.

El încuviință.

– Mă veți înştiința dacă se schimbă ceva?

Bărbatul încuviință din nou.

– Trebuie să plec. Pastorul Black mă aşteaptă ca să mă ducă la gară.

Tatăl lui Jenny privi la cartea pe care o ținea în mână, *Călătoria pelerinului*. Ceruse voie pastorului Black s-o păstreze ca să poată termina de citit povestea pentru Jenny. Acum el era acela care urma să-i citească dimineața şi seara.

– Cred că am ajuns în acea temniță acum, murmură el.

Virginia se încruntă. Pelerinul deja ieşise din Temnița Disperării.

– Nu, explică ea. Am pus semn. Suntem la...

– Nu vorbesc de Pelerin. Vorbesc de mine.

Inima Virginiei se strânse când înțelese ce-i spunea bărbatul.

– Şi dumneavoastră puteți ieşi de acolo, domnule Woods, spuse ea blând. Sincer.

El o privi atât de întristat, încât Virginia fu pe punctul de a-l îmbrățişa. Însă nu ştia cum va reacționa. Spuse în schimb:

– Pastorul Black va fi aici, ştiu asta. Se va bucura dacă l-ați căuta în cazul în care aveți nevoie de ceva.

Bărbatul încuviință din nou. Virginia răsuflă uşurată. Nu auzise din gura lui niciun blestem de data asta. Se întoarse şi ieşi afară din salon, fără a privi înapoi.

Cu toate că drumul cu trenul păru că ţine o veşnicie, Virginia era sigură că nu va reuşi să mănânce tot ce-i pregătise doamna Black.

*Au fost atât de amabili – cei din familia Black,* gândi Virginia în timp ce urmărea cu privirea peisajul ce i se perinda prin faţa ochilor. Abia aştepta să le povestească celor de acasă despre ei. Desigur, tatăl ei alesese înţelept. Sau poate Dumnezeu alesese? Virginia se gândi că lucraseră, probabil, împreună.

Virginia îşi scoase pantofii şi-şi întinse picioarele. N-ar fi vrut s-o lase în urmă pe Jenny, însă era atât de bucuroasă că se întorcea acasă. În acelaşi timp ştia că va fi întâmpinată cu întrebări, nu doar de către cei din familia ei, ci şi de către oamenii din oraş. Se întrebă de câte ori va fi nevoită să se oprească din lucru pentru a răspunde celor care o vor întreba despre Jenny.

Ei bine, n-avea prea multe de spus. Veştile nu erau foarte bune. Starea lui Jenny nu părea să se fi schimbat, în ciuda multelor rugăciuni care se înălţaseră pentru ea.

Virginia se simţi istovită. Vizitele la Jenny fuseseră mai obositoare decât îngrijirea Clarei. Cel puţin Clara avea speranţe că într-o zi se va face bine. Însă în cazul lui Jenny, se vor schimba oare lucrurile? Şi dacă se vor schimba, oare va fi spre bine? Jenny nu era gata pentru veşnicie.

— Mi-au fost de mare ajutor. Au făcut tot ce le-a stat în putinţă – pentru mine şi pentru domnul Woods. Doamna Black l-a invitat la ceai sau la masă de câteva ori, iar pastorul Black ne-a dus la spital şi ne-a adus de la spital, în fiecare zi. Mă simt atât de... atât de vinovată, ştiind cât de ocupat era.

Erau aşezaţi în jurul mesei din bucătărie, iar Virginia povestea familiei experienţele prin care trecuse. Deja le spusese că Jenny încă nu-şi revenise din starea de inconştienţă. Acum le povestea despre şederea în Almsburg.

— Trebuie să le scriu şi să le mulţumesc, spuse mama ei.

— Poate că am putea face o donaţie bisericii, adăugă tatăl ei.

– E o biserică mică – pentru un oraş atât de mare, le spuse Virginia. Ca a noastră. Dar sunt sigură că va creşte. Pastorul Black o păstoreşte de puţină vreme. Însă îi iubeşte pe oameni – îţi poţi da seama de asta. Iar ei îl iubesc. Şi predică bine. M-am simţit motivată şi încurajată după mesajul pe care l-a predicat duminică.

– Cum arată soţia lui? întrebă Francine.

– Soţia? N-are soţie.

Francine se încruntă.

– Atunci cine este doamna Black, despre care ne-ai spus?

– O... mama lui. Nu, pastorul Black este tânăr. Foarte tânăr. Tocmai a terminat seminarul. Când tatăl lui a murit, anul trecut, mama lui a venit să locuiască împreună cu el. A vrut să-şi vândă căsuţa pe care o avea într-un orăşel din apropiere, dar el n-a fost de acord. Spunea că poate mama lui va vrea să se întoarcă acolo, după ce se va obişnui cu gândul că a rămas văduvă. Acum se bucură că n-a vândut-o. Ar vrea să se întoarcă. Îi este dor de prietenii de acolo.

– Stai puţin, spuse Francine când Virginia făcu o pauză. Spui că e tânăr?

– Da.

– Cât de tânăr?

Virginia se uită uimită la sora ei.

– Foarte tânăr, răspunse ea. Trecut de douăzeci de ani. Nu ştiu. Nu l-am întrebat.

– E chipeş?

Virginia o privi plictisită.

– Chipeş? Nu ştiu. Bănuiesc. Nu m-am gândit la asta. Poate că *tu* ai spune că e chipeş. Şi este tânăr, dar nu destul de tânăr pentru tine.

– Nu mă gândeam la mine, zise Francine cu un zâmbet atotcunoscător.

– La Jenny te gândeai? Dar ea nici măcar nu e conştientă.

– Nici la Jenny nu mă gândeam, spuse Francine cu subînţeles.

Virginia se încruntă, apoi pricepu aluzia surorii ei.

– Nu fi ridicolă, spuse ea privind-o dezaprobator. Ideea asta nebunească nici nu-i trecuse prin minte. N-avea nicio intenţie de a-şi dărui inima altcuiva. Jamison încă-i mai stăruia în minte. Simţi însă cum se îmbujorează.

Când sună telefonul, miercurea următoare, Virginia se aşteptă să audă vocea Clarei, sau poate a micuţului Anthony. Însă la salut îi răspunse o voce de bărbat, profundă.

— Virginia? Sunt tatăl lui Jenny. Se trezeşte. Se trezeşte!

Virginia nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Rămase în picioare, strângând în mână receptorul.

— Alo! Mai eşti acolo?

— Da. Da, reuşi ea să spună. Sunt aici.

— Se trezeşte. O, încă nu e pe deplin conştientă, dar astăzi s-a mişcat de două ori şi a clipit. Doctorul crede că este pe cale să iasă din comă. Glasul domnului Woods era emoţionat.

Virginia începu să plângă, însă în cele din urmă reuşi să spună:

— Asta e minunat, domnule Woods. Minunat.

— O să te ţin la curent. Bărbatul părea el însuşi prea emoţionat ca să mai poată vorbi.

— Stai puţin, îl auzi pe domnul Woods, şi curând un alt glas răsună în receptor.

— Domnişoara Simpson? Sunt pastorul Black. Doctorul Moore este optimist. Se pare că Jenny începe să-şi recapete cunoştinţa. Îşi revine şi apoi intră din nou în comă, dar cel puţin acum există un răspuns. E un răspuns la rugăciune.

— Aşa este, reuşi Virginia să şoptească. Însă dacă ar fi închis acum telefonul, ar fi lăsat prea multe întrebări fără răspuns.

— Doctorul Moore... a spus cât timp ar putea dura până-şi va reveni total? întrebă printre lacrimi.

— Nu. Nu ştie.

— Ea a... a spus ceva?

— Nu încă.

— Ce face tatăl ei?

— Bine. Foarte bine. Acum stă cu noi. În camera de oaspeţi.

Virginiei nu-i venea să creadă. Domnul Woods – în casa unui *pastor*? Era un răspuns la rugăciune la fel de uluitor ca şi recuperarea fiicei sale.

— O să te ținem la curent, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

— Mulțumesc, reuși să mai spună Virginia.

Se auzi un clic, urmat de un zumzet, însă Virginia rămase cu receptorul în mână timp îndelungat.

# CAPITOLUL 15

Din când în când, cineva îi informa despre starea lui Jenny. Încet, foarte încet, în timpul săptămânilor ce urmară după întoarcerea Virginiei acasă, fata îşi revenea din lunga stare de inconştienţă. Apoi veni şi ziua în care Jenny rosti primul ei cuvânt – „tata".

Pastorul Black îi spuse Virginiei că domnul Woods petrecea ore în şir la patul ei, masându-i mâinile şi picioarele, îndemnând-o să mănânce, privind împreună cărţi cu ilustraţii şi numind fiecare lucru, pentru a vedea dacă fata îşi aminteşte. Îi citea şi, în cele din urmă, ajunse să-i ceară ca ea însăşi să-i citească.

Domnul Woods fu mai mult decât încurajat când o auzi pe Jenny citind, împleticit, e drept, primele cuvinte de pe pagină, iar atunci când o sună pe Virginia ca să-i dea vestea cea bună, vocea lui îi spusese mai mult decât cuvintele în sine.

Urma să fie însă un proces lung şi greu, le reaminti doctorul celor care urmăreau progresul ei cu atâta interes şi speranţă.

Domnul Woods se întoarse acasă pentru câteva zile şi aduse cu el un bărbat înalt, slab, cu părul lung, dezordonat, de culoarea nisipului, cu ochii şterşi, cu o mustaţă mare şi o ţigară permanent prezentă în colţul gurii.

– Domnul Aintree o să se ocupe de ziar în locul meu, până când mă voi întoarce.

În ciuda aspectului său dezordonat, oamenii fură gata să-i ofere domnului Aintree o şansă de dragul domnului Woods. Ziarul se vându foarte bine, cu toate că, după părerea oamenilor, adevărul era puţin exagerat, iar asta pentru ca informaţiile să pară mai interesante. Bărbatul încercă să-şi procure subiecte de ştiri şi chiar făcu din câinele familiei Mac Dreeve un subiect de dispută pentru întreaga comunitate. În ce priveşte bârfele doamnei Parker, acestea deveniră subiect de scandal. După primele numere, oamenii încetară să mai creadă tot ce se scria în ziar – sau ce se insinua – şi catalogară cele scrise drept „interpretarea greşită a unui venetic". Virginia se întrebă dacă nu cumva domnul Aintree îşi va da seama, în cele din urmă, că informaţiile lui erau ignorate de toţi.

Când domnul Woods se întoarse acasă pentru a doua oară după îndelungata lipsă, se opri la poştă. Respiraţia lui nu mai mirosea a alcool.

— Jenny poate să stea acum în şezut, o informă el. Nu pentru multă vreme şi nu fără puţin sprijin, însă e un progres.

Virginia fu încântată la culme.

— Când va putea să vină acasă?

— Curând, sper. Doctorul spune că dacă starea ei de sănătate continuă să se îmbunătăţească, la sfârşitul primăverii s-ar putea să reuşească să călătorească cu trenul.

*Dar mai e atât de mult până atunci*, gândi Virginia. Nu spuse însă nimic.

— Şi cum se simte? Virginia ştiu că domnul Woods înţelese la ce se referise.

— E... e cam deprimată, de cele mai multe ori. Ştie că cele două prietene care au fost în maşină, alături de ea, în timpul accidentului, sunt sănătoase şi şi-au reluat viaţa. Nu înţelege de ce ea e osândită să stea în pat. Cred... Se opri o clipă, apoi continuă. Cred că simte că cineva, undeva, şi-a propus s-o „aranjeze" pe Jenny Woods.

Virginia îşi simţi inima grea. *Ciudat*, gândi ea, *cei care neagă existenţa lui Dumnezeu sunt la fel de înverşunaţi să dea vina pe El atunci când ceva merge rău în viaţa lor.*

Îşi întoarse privirea spre domnul Woods.

– Iar dumneata?

Bărbatul își plecă privirea spre vârful ros al pantofilor de culoare neagră. Când și-o ridică din nou, ochii îi erau meditativi.

– Cred că trebuie să accept... într-un fel, spuse el. Însă eu nu văd lucrurile așa cum le vede Jenny.

Înghiți greu și păru că încearcă să-și exprime cât mai limpede gândurile.

– N-am trăit așa cum ar fi trebuit, spuse el cu onestitate. Jenny n-a avut un exemplu de urmat în mine. Am înțeles multe lucruri cât am stat în casa acelui pastor tânăr. Eu sunt vinovat pentru eșecurile lui Jenny. Acest accident a fost... a fost singurul lucru care... care mi-ar fi putut atrage atenția. Ar fi trebuit să-mi dau seama după... după primul accident. Cel de la râu, când erați copile.

Virginia nu spuse nimic.

– Însă nu mi se pare drept ca Jenny să fie cea care suferă. Încă nu înțeleg de ce-i așa, admise el sincer.

Virginia încuviință. Nu părea corect. Însă, poate că le scăpase ceva. Va trebui să se încreadă în Domnul, că El știa ce face, în toată această situație.

Jenny sosi acasă abia la începutul lunii iunie. Virginia se duse la gară, ca s-o întâmpine. Încercă să se pregătească pentru ce era mai rău, însă chiar și așa, fu de-a dreptul șocată la vederea fetei care coborî din tren.

Slabă și teribil de fragilă, Jenny fu scoasă din vagon și așezată într-un scaun cu rotile, care o aștepta pe peron. Părul îi crescuse atât cât să-i acopere capul, dar cu siguranță nu era podoaba capilară de care fata fusese atât de mândră altădată.

Ochii păreau mari și ieșiți din orbite, fața îi era trasă și brațele atât de subțiri, încât Virginia aproape că se temu să le atingă, ca nu cumva să se frângă.

Jenny reuși să-i zâmbească nesigur, iar acest lucru îi dădu speranțe Virginiei. Poate că mintea și memoria fetei reveniseră la normal.

— Tata mi-a spus că vei fi aici, spuse ea cu glasul răguşit. N-avea în el nimic din vioiciunea de odinioară.

Virginia se aplecă ca s-o sărute pe obrazul tras, sperând că Jenny nu va înțelege greşit lacrimile ce i se prelingeau pe obraji.

— Mă bucur că te-ai întors acasă, murmură ea.

— Ei bine, aş putea spune şi eu la fel. Dar nu sunt încă sigură, răspunse Jenny.

Virginia hotărî pe loc că va face tot ce-i va sta în putință s-o vadă pe Jenny fericită că e din nou acasă.

Însă zilele ce urmară se dovediră dificile, pentru ambele fete. Virginia petrecu fiecare clipă liberă alături de Jenny, încercând să aducă din nou în privirea fetei acea sclipire pierdută. Jenny se văicărea mereu pentru toate şi refuza să acorde atenție acestor încercări. Îşi aminti suficient de mult pentru a se întrista din cauza vieții de student şi a prietenilor pe care îi lăsase în urmă. Virginia se întrebă câți din acei prieteni o sprijiniseră pe Jenny în zilele imediat următoare accidentului. Ea nu văzuse niciunul în acea săptămână pe care o petrecuse acolo. Însă nu spuse nimic despre asta.

Apoi însă, într-una dintre zile, tensiunea din camera bolnavei se înteți, transformându-se într-un adevărat război. Virginia venise devreme, fiind sâmbătă, şi îi adusese lui Jenny prăjitura favorită. Jenny îi răspunse cu dispreț.

— Prăjitură? Crezi că prăjitura asta îmi poate înlocui mâinile şi picioarele?

Virginia îşi muşcă limba.

— Sinceră să fiu, Virginia, eşti de-a dreptul... imbecilă. Jenny înjură, pentru a-şi exprima şi mai mult disprețul. Oricine îşi permite să stea în fața unui... unui invalid ca mine şi să-i ofere o... (urmară mai multe cuvinte urâte)... o prăjitură în locul unei vieți, n-are nici minte, nici sentimente.

Mâinile Virginiei tremurară.

— Ieşi afară de-aici. Ieşi afară! țipă Jenny. Dacă n-ar fi fost Dumnezeul tău răzbunător, plin de ură, n-aş sta aici, în scaunul ăsta. Urmară alte cuvinte teribile.

Virginia îşi ţinu răsuflarea. Una era ca Jenny să-şi reverse mânia pe prietena ei de o viaţă, însă cu totul alta să-L blesteme pe Dumnezeu. Nu mai putu să tacă.

– Opreşte-te! strigă la Jenny, trântind farfuria pe masă. Ai înţeles? Opreşte-te! Te condamni singură la... la... Virginia nu putu nici măcar să rostească cuvântul.

Jenny râse. Un râs crud, plin de ură. Apoi se opri la fel cum începuse, iar faţa i se contorsionă de mânie.

– Să mă condamn? Sunt deja condamnată. Crezi că există un lucru mai rău ca ăsta? Nu pot merge. Nu pot dansa. Nu pot nici măcar *mişca*.

– Poţi respira, i-o întoarse Virginia, făcând un pas înainte ca să-i poată striga acele lucruri în faţă. Şi poţi gândi. De ce nu eşti mulţumită pentru asta? Lucrurile ar putea fi mult mai grave. Ai putea fi moartă. Ai putea avea mintea dusă. Ai putea fi în stări mult mai grave decât te afli acum. Nu vrei prăjitura? Foarte bine. O iau înapoi. Însă n-o să mă întorc decât atunci când te hotărăşti să mergi înainte şi să nu te mai văicăreşti. Nu te-am pus eu în scaunul ăsta cu rotile. Şi nici Dumnezeu, pe care-L acuzi că este răzbunător, nu te-a pus. Singură ai ales, Jenny. Dacă n-ar fi fost mila lui Dumnezeu, n-ai mai fi fost aici. Gândeşte-te la asta. Virginia se opri o clipă, apoi isprăvi ce avea de spus.

– Ai face bine să nu-ţi mai plângi de milă dând vina pe alţii, ci să lupţi cu toate puterile ca să ieşi din scaunul ăsta. Sau n-ai destulă voinţă ca s-o faci?

Ea întinse mâna ca să ia prăjitura de pe masă şi plecă nervoasă din casă.

Se întoarse după-amiază, plină de remuşcări şi părere de rău. Jenny se prefăcu că nu se bucură s-o vadă, însă Virginia văzu uşurarea din ochii verzi ai fetei atunci când îi spuse: „Îmi pare rău." Jenny flutură din mână ca şi când n-ar fi vrut să mai audă.

Nu discutară despre conflictul pe care-l avuseseră. Îşi continuară prietenia, cu puţină stângăcie la început. Însă de-a lungul zilelor care urmară, relaţia dintre ele se schimbă, treptat. Virginia nu încercă s-o mai viziteze atât de des ca la început, iar atunci când venea, nu-i mai aducea tot felul de daruri, nici nu mai încerca s-o înveselească cu tot

felul de anecdote. Renunță la această abordare. Dacă Jenny urma să se facă bine, atunci va trebui să încerce singură. Nimeni n-o putea face în locul ei.

Al doilea copil al Clarei se născu fără nicio complicație. Anthony era peste măsură de încântat că va avea un frățior, şi-i imploră întruna pe părinții lui să fie lăsat să-l ia în brațe, chiar şi atunci când micuțul dormea.

Îl numiră Jeffrey Luke. Jeffrey era al doilea nume al tatălui său, iar „Luke" – în cinstea unchiului care-l ajutase să vină pe lume.

Clara nu arătase niciodată mai bine ca acum, şi declară că se simte pe măsură. Prima ei sarcină rămăsese un mister, însă sperau cu toții că acest lucru ținea de trecut şi nu se va mai repeta.

În primele săptămâni, Virginia merse din când în când la Clara pentru a-i da o mână de ajutor la spălatul rufelor şi la treburile mai grele. Francine ajuta şi ea. Era suficient de mare şi îndemânatică pentru a-şi îndeplini responsabilitățile.

Înainte să-şi dea seama, veni din nou toamna. Virginia nici măcar nu se mai gândi să meargă la colegiu. Avea slujba ei de la poştă şi era mulțumită de ea. Refuza să se imagineze pe sine sortând şi ştampilând plicuri tot restul vieții. Se mulțumea să trăiască fiecare zi, aşa cum era.

Din când în când, câte unul dintre tinerii bisericii o invita la vreun eveniment sau îşi exprima interesul într-o relație cu ea, însă Virginia îi evita pe toți. N-avea de gând să-şi mai dăruiască inima cuiva. Nu va mai putea niciodată să iubească aşa cum îl iubise pe Jamison.

Crăciunul se nimeri să fie sărbătorit într-o duminică. Virginia se pregăti pentru biserică cu o grijă deosebită. Nu era o simplă duminică şi o simplă masă în familie. Crăciunul era întotdeauna o zi specială – o zi de mulțumire pentru Acela care alesese să vină în lume ca prunc. După timpul de închinare, atât personal cât şi cu cei din biserică,

Virginia aştepta cu bucurie reuniunea de familie. Clara şi Troy, împreună cu Anthony şi Jeffrey, urmau să li se alăture. Virginia, mătuşică grijulie, se bucura imens de nepoţeii ei.

Rodney şi Danny sosiseră acasă în vacanţa de sărbători, prezenţa lor adăugând la atmosfera de bucurie din familie. Cu o seară înainte, Rodney o aşteptase pe Grace la gară. De această dată, Virginia observă că relaţia lor depăşise stadiul de simplă prietenie. Se întrebă dacă nu cumva ziua de Crăciun va aduce cu sine şi un anunţ din partea lor. Virginia sperase că domnul Woods şi Jenny li se vor alătura la serviciul de închinare de la biserică, însă Jenny spusese că e răcită, iar domnul Woods rămăsese alături de ea, nedorind s-o lase singură de Crăciun. Domnul Woods începuse să frecventeze cu regularitate biserica, încă de la întoarcerea lui de la oraş. Biserica îl primise cu căldură, însă Jenny refuzase categoric să i se alăture. Virginia continua să se roage zilnic pentru Jenny.

Gândindu-se la toate aceste lucruri, Virginia intră alături de familia ei în biserică şi-şi agăţă paltonul în cuierul din hol. Aranjându-şi fusta noului ei costum de culoare verzuie, şi potrivindu-şi pălăria, o urmă pe Francine în biserică.

Se întrebă ce va găsi pastorul să spună la această sărbătoare – ceva nou, despre care nu mai vorbise în trecut. Probabil că era foarte greu pentru un slujitor al bisericii să abordeze într-un mod nou, un mesaj foarte vechi. Chiar şi unul atât de dramatic şi important ca acela pe care îngerii îl aduseseră locuitorilor pământului cu atâtea secole în urmă. Virginia se strecură în bancă alături de Francine şi îşi aruncă privirea în jurul ei. Erau acolo cei din familia Anson, Carol, Green, Curtis, la locurile lor obişnuite. Deodată, Virginia încetă să mai respire. Îl văzuse pe Jamison. Inima începu să-i bată cu putere. Nu aflase că venise acasă.

Virginia era total nepregătită pentru sentimentele ciudate pe care le încerca. Crezuse că nu mai simţea nimic pentru Jamison. Cel puţin, aşa nădăjduise. Trecuseră mai mult de doi ani şi iat-o acum, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi cu palmele transpirate. Trecu de la exaltare la supărare, de la entuziasm la disperare. Nu se cuvenea să simtă astfel. N-ar fi trebuit să simtă nimic. Însă fusese luată prin

surprindere, îşi spuse ea. Pentru ce nu-i spusese nimeni? Pentru ce n-o avertizase nimeni?

Virginia nu auzi predica pastorului în acea dimineaţă. Se ridicase atunci când fuseseră invitaţi să se ridice, îşi plecase capul când şi-l plecaseră cu toţii, cântă împreună cu ceilalţi, însă mintea n-o mai asculta. Se gândea numai la Jamison. Durerea care se mai potolise în ultimele luni, revenise acum în forţă. Virginia ar fi vrut să plece.

N-o ajută nici faptul că pastorul spuse un cuvânt de bun venit celor care se întorseseră acasă pentru a sărbători Crăciunul alături de ei. Rodney şi Danny se aflau printre cei menţionaţi, însă Virginia auzi doar numele „Jamison Curtis", fapt ce o convingea că nu visase. Jamison era acolo, participând la serviciul de închinare.

O dată sau de două ori simţi privirea lui Jamison oprindu-se asupra ei. Cum ar trebui să se poarte în astfel de circumstanţe? se întrebă ea. Ca şi când n-ar fi afectat-o cu nimic? Să răspundă cu bunăvoinţă şi iertare? N-avea de gând să-l lase pe Jamison să observe cât de mult o tulburase prezenţa lui.

Când se termină serviciul de închinare, Virginia încă nu ştia ce ar trebui să facă. Ar fi vrut să se ridice şi să alerge afară. Se temu însă că el va veni după ea. Ar fi vrut să vorbească cu el, însă se temu că el o să-i vorbească ei. Ce să facă? Oare şi-ar putea păstra calmul dacă el ar saluta-o? Gândul aduse cu sine şi mai multă durere.

— Bună, Virginia.

Inima încetă să-i mai bată. Se îmbujoră. Abia reuşi să-şi ridice privirea.

— Bună, reuşi să spună.

— Cum te mai simţi?

Ea înghiţi, cuprinsă de un amestec de mânie şi durere. Cum credea că se mai simte? Oare el nu...?

— Bine, răspunse ea şi reuşi să zâmbească.

— Bun.

— Tu?

Era atât de ciudat. Virginia simţi ochii întregii congregaţii asupra lor, urmărindu-i ca să vadă cum îşi răspund unul altuia. Se forţă să zâmbească mai larg.

– Bine, răspunse el. Lucrurile merg bine la colegiu.

– Bun.

– Totuşi, anul ăsta n-am câştigat campionatul.

– Îmi pare rău.

Conversaţia asta i se părea forţată, artificială.

– Ce mai face Jenny? Ai mei mi-au povestit despre accidentul ei.

Pentru prima dată, privirea Virginiei exprimă adevăratele-i sentimente.

– Nu se simte prea bine, spuse ea cu îngrijorare în voce.

– Îmi pare rău să aud asta. Salut-o din partea mea.

Virginia îşi ridică privirea spre el.

– De ce nu-i faci o vizită?

– Plec mai târziu, în seara asta.

– Oh.

Deci, pleca din nou – atât de repede. Îşi simţi gâtul uscat.

– Crăciun fericit. Vocea lui suna puţin răguşit.

Ea reuşi să zâmbească din nou.

– Crăciun fericit, îi răspunse, sperând că urarea nu sunase artificial. Adevărul este că şi-ar fi dorit să meargă acasă şi să plângă.

Virginia n-avu timp să-şi plângă de milă. Îndată ce ajunseră acasă, începură să sosească ceilalţi membri ai familiei. Anthony o salută pe Virginia cu una dintre îmbrăţişările sale copilăreşti şi cu o bucată de hârtie şifonată în mână.

– Am făcut asta pentru tine, o informă el.

Virginia admiră semnele nedesluşite pe care le aşternuse pe hârtie.

– O, mulţumesc, exclamă ea. E frumos. Spune-mi ce-ai desenat aici.

– Este o floare şi ăsta-i un ghiveci şi aici e un iepuraş care stă lângă el şi are coadă şi o jachetă albastră.

Anthony îndrăgise nespus de mult povestea iepuraşului Peter. Virginia presupuse că „jacheta albastră" nu era alta decât cea din cărţile cu ilustraţii ale copilului. Cu toate astea, oricât ar fi încercat, Virginia nu identifică nimic din cele desenate de copil pe bucata de

hârtie pe care o ținea în mână. Şi, cu siguranță, nu era nimic colorat cu albastru.

— O să pun desenul pe peretele din camera mea, îi promise Virginia serioasă.

— Jeffy n-a făcut niciun desen, continuă Anthony, scuzându-şi frățiorul. E prea mic ca să țină creionul şi s-ar putea să-l mănânce.

— Poate anul viitor, îl asigură Virginia.

Ceea ce urmă, fu un haos încântător. Fusese rândul familiei Simpson să-i găzduiască pe Clark şi pe Marty. Se adunară cu toții în jurul mesei celei mari din sufragerie. Unsprezece membri ai familiei şi musafira lor specială, Grace, îşi uniră mâinile pentru rugăciune, în timp ce bebeluşul îşi continuă nestingherit somnul în mult folositul pătuț din lemn, aşezat în apropiere.

Veselia generală, sporită de bunătățile aşternute pe masă – curcan, garnitură de legume şi plăcintă de dovleac – fu suficientă pentru a face pe cineva să-şi uite inima zdrobită.

Aproape.

Se adunară în salonul din față ca să cânte colinde şi să soarbă din ceştile de cidru fierbinte. Darurile fuseseră deja date. Atmosfera era una de mulțumire şi voie bună. Anthony, pe care-l istoviseră activitățile de peste zi, adormise în brațele Virginiei şi nici măcar nu mişcă în timp ce cântară – cu mare entuziasm – colinde.

— A fost minunat, spuse Clark. Întinse mâna după baston şi se ridică de pe scaun. Da' va trebui să ne întoarcem acasă, câtă vreme luna mai străluceşte pe cer.

Râseră cu toții. Bunicul Clark găsea întotdeauna câte un motiv ca să plece acasă.

Marty zâmbi, însă se ridică şi ea.

— Are dreptate, exclamă. Nu mai suntem ca altădată. Ni se face somn mai degrabă.

— Şi dormim mai mult dimineața, adăugă Clark, spre veselia celorlalți.

– Ar trebui să dormim, spuse Marty. Se pare că la asta „rezistăm" în ultima vreme.

Râseră cu toții. Clark făcu un pas înainte. Trebuia să miște puțin piciorul ce purta ciotul de lemn, ca să se dezmorțească.

– Stați puțin, spuse Rodney, iar chipul începu să i se îmbujoreze. Înainte să plecați, vreau să vă spun ceva. Se aplecă şi luă mâna lui Grace şi o ridică lângă el, strecurându-şi brațul după talia subțire a fetei.

– Grace mi-a făcut cinstea de a accepta să fie soția mea, spuse Rodney pe nerăsuflate, entuziasmul şi bucuria luând locul sfielii. Chipul îi strălucea de plăcere în timp ce privi de la familia sa la femeia aflată alături. Se auziră chiote. Urmară felicitările. Belinda se duse degrabă la Grace şi o sărută, părinteşte, pe obraz. Toți cei din încăpere le urară de bine. Până şi micul Anthony se trezi, îşi frecă ochii şi începu să zâmbească, cu toate că n-avea idee ce anume sărbătoreau cei din familie.

Se despărțiră cu greu. Însă în cele din urmă, fură nevoiți s-o facă. Rodney şi sclipitoarea Grace avură privilegiul de a mai zăbovi în salon, în timp ce restul familiei se retrase în bucătărie ca să strângă resturile de la masa festivă.

– Nu-i aşa că acesta a fost cel mai... cel mai glorios Crăciun pe care l-am sărbătorit până acum? spuse Francine, peste măsură de entuziasmată.

Belinda zâmbi.

– A fost special. Începând cu predica minunată de la biserică. Semnificația Crăciunului este... este – ei bine, am fost încântată să văd sărbătoarea în acea lumină. Atât de multe gânduri noi – atâtea motive de bucurie!

– Şi logodna lui Rodney cu Grace. O, cred că mi-ar plăcea să mă logodesc de Crăciun. Ar fi atât de special, spuse Francine. Nu cred că aş putea găsi o perioadă mai potrivită. Tu ce zici, Virginia?

Virginia ridică din umeri. Însă Francine n-avea de gând să înceteze.

– Sunt atât de bucuroasă pentru Rodney. Tu nu eşti, Virginia?

– Sigur să sunt. Cuvintele îi erau scurte, repezite.

*Era* bucuroasă pentru Rodney şi Grace. Sigur că era. Însă anunţul lor putea fi făcut în altă zi. Nu făcuse altceva decât să-i amintească despre cât de mult pierduse.

# CAPITOLUL 16

– O duc pe Jenny înapoi la spital, pentru control, o informă domnul Woods pe Virginia.

Aceasta îşi ridică privirea de la scrisorile pe care le ştampila. Îşi dădu seama că omul venise la poştă doar pentru a o anunța pe ea. Băiatul de la ziar deja îi ridicase corespondența. Jenny nu-i spusese că va trebui să se întoarcă la spital.

– Am rămas în legătură cu doctorul Moore, explică domnul Woods. A spus că nu mă poate sfătui doar prin telefon. Sperase ca până acum Jenny să facă progrese mai mari.

Şi Virginia sperase. Jenny nu mai făcuse niciun progres de câteva săptămâni.

– A spus dacă...? Virginia ezită, neştiind cum să-şi formuleze întrebarea.

– N-a vrut să-mi spună nimic la telefon. Vrea să o vadă, răspunse domnul Woods.

– Dar există ceva... posibilități?

– A spus că s-ar putea să fie nevoie de operație. Sau de terapie. Nu va şti exact decât după ce o s-o consulte.

Virginia încuviință, simțindu-se vinovată pentru multele ocazii în care dăduse dovadă de nerăbdare cu Jenny şi o acuzase că „nu încearcă".

— N-o să stau la Tom Black de data asta, îi spuse omul. Nu vreau să-l deranjez. Şi în plus, şi-a pierdut bucătăreasa. Domnul Woods zâmbi, însă văzând privirea îngrijorată a Virginiei, se grăbi să adauge:

— Mama lui s-a întors în orăşelul de unde-a plecat. Tom crede că s-ar putea să aibă şi un motiv special – un domn rămas văduv, din aceeaşi biserică.

Virginia zâmbi, bucuroasă că nu se întâmplase nimic rău cu doamna Black.

— O să stau la acel hotel mic la care am stat şi înainte, şi o să iau autobuzul până la spital. În felul acesta pastorul n-o să mai fie nevoit să vină după mine. Însă am aranjat să ne întâlnim. Să discutăm unele... unele lucruri pe care încă nu le înţeleg.

Virginia îl privi surprinsă.

— E un om bun, spuse domnul Woods. Trăieşte ceea ce predică.

Inima Virginiei tresăltă de bucurie. În toţi acei ani în care se rugase pentru Jenny, nu se aşteptase nicio clipă ca Dumnezeu să lucreze mai întâi la inima tatălui ei.

— O să mă rog, promise ea, străduindu-se să nu izbucnească în plâns.

— Mulţumesc. Ştiam că aşa o să faci. Înghiţi greu şi-şi umezi buzele, ca şi când i-ar fi fost greu să-şi controleze emoţiile.

— Crezi că... crezi că ai putea veni cu noi pentru... pentru câteva zile? Ţi-aş putea plăti drumul şi toate costurile acolo.

Virginia nu-şi ascunse surprinderea.

— Mi-ar face mare plăcere, domnule Woods, dacă aş şti că pot fi de folos. Însă nu cred că aş mai putea cere domnului Manson încă câteva zile libere. Perioada asta a anului e foarte aglomerată pentru noi – oamenii au comandat seminţe pentru grădinărit şi tot felul de alte lucruri.

El încuviinţă.

— Aşa este. Înţeleg.

— Dar... vă mulţumesc.

El râse.

— Îmi mulţumeşti? Nu-ţi făceam o favoare, Virginia. Îţi ceream să ne faci tu o favoare. Redeveni serios. Adevărul este că nu ştiu cum... cum să mă port cu fiica mea. Ani la rândul am neglijat-o. Nu mă pot

aştepta ca lucrurile să se schimbe acum. Dar – ei bine – nu vrea să vorbească cu mine, nu vrea să-mi spună ce simte cu adevărat. Nu am acces la inima ei. Mă ține deoparte.

– Şi pe mine mă ține la distanță, domnule Woods, spuse Virginia cu regret. O, vorbim – destul – şi părem că suntem prietene. Dar nu mai este cum a fost odată. Jenny s-a izolat de restul lumii. Aproape că am renunțat să mai pătrund în sufletul ei. Tot ce pot face este să fiu lângă ea. Şi să mă rog. Cred că mi-am dat seama, în cele din urmă, că nu pot fi eu salvarea lui Jenny, continuă Virginia cu grijă, privind în ochii domnului Woods, ca să vadă dacă înțelege ce-i spune. Numai Dumnezeu poate face acest miracol, al naşterii din nou. Partea mea este s-o iubesc, să mă rog pentru ea şi să las restul pe seama Lui. Nu mai forțez lucrurile şi nu mă mai zbat. Asta o face doar să devină mai îndărătnică, iar pe mine mă frustrează teribil.

Domnul Woods încuviință. Părea atât de îngrijorat, încât inima Virginiei fu inundată de milă pentru acest om. Însă când îi răspunse, cuvintele lui o surprinseră din nou.

– Cred că am lăsat povara asta pe umerii tăi prea mulți ani. Nu am fost ceea ce ar fi trebuit să fiu pentru fiica mea. Ei bine, asta trebuie să se schimbe. Nu mă pot întoarce în timp şi nu pot schimba trecutul, dar pot schimba viitorul. Cu cât voi vorbi mai curând cu pastorul, cu atât mai bine. De ceva vreme ştiu că am nevoie de iertare – am trăit prea multă vreme plin de amărăciune şi mânie, pe care le-am împrăştiat în jurul meu ori de câte ori îmi deschideam gura. Trebuie să-mi accept şi îndatoririle de tată. Nu pot face asta pentru Jenny dacă continui să lupt împotriva lui Dumnezeu.

Lacrimile se revărsară în acel moment pe obrajii Virginiei. Le şterse degrabă cu vârful degetelor. Bărbatul din fața ei părea stânjenit de mărturisirea pe care i-o făcuse. Virginia presupuse că trecuse multă vreme de când nu se mai deschisese atât de mult în fața cuiva.

– Când veți pleca? întrebă ea, încercând să-i alunge stânjeneala.

– Mâine.

– Câtă vreme veți lipsi?

– Nu ştiu. Depinde de ce spune doctorul.

– Desigur.

Bărbatul își trecu mâna peste obrazul nebărbierit. Virginia știa că lucrase toată noaptea la ziar. Probabil că nici nu ajunsese încă acasă, să ia micul dejun.

— Vrei să... să trimiți vreun mesaj?

Fruntea Virginiei se încreți. Cui să trimită un mesaj? Nu cunoștea pe nimeni în oraș. Cu excepția pastorului și a doamnei Black, iar domnul Woods spusese că doamna Black plecase. Așa că...

Oh. Tânărul predicator. Însă ce mesaj să-i transmită? Zâmbi.

— Spuneți pastorului Black că l-am salutat și că îi doresc numai bine, lui și bisericii, spuse ea pe un ton cât se poate de normal.

Domnul Woods îi zâmbi și o salută printr-o plecare a capului, după care se întoarse și plecă.

Virginia își reajustă gândirea și rutina zilnică, odată cu plecarea lui Jenny. În loc să fie nevoită să-și facă timp pentru a o vizita pe prietena ei, Virginia încercă să găsească alte lucruri cu care să-și umple clipele libere. Cu un oftat, se apucă din nou de lucrul de mână pe care-l pusese deoparte – amintire dureroasă a faptului că nu mai avea pentru ce să-și pregătească lada de zestre, încărcând-o cu așternuturi și dantele. Altele erau gândurile ei acum.

*Tata și mama nu sunt obligați să întrețină la nesfârșit o fată bătrână*, își spuse ea. *O să încerc să-mi găsesc o locuință a mea. Până și o femeie necăsătorită are nevoie de prosoape și fețe de pernă.*

Virginia începu din nou să brodeze și să coasă, adăugând fiecare „proiect" încheiat la cele aflate în „lada de zestre".

Francine, în maniera-i directă, dori să știe ce face și dacă „a pus ochii pe cineva". Însă Virginia nu se lăsă tulburată de comentariile surorii ei.

Nu mai simțea nimic pentru Jamison. Adică nu – nu chiar nimic. Se întrebă, în adâncul sufletului ei, dacă îl va putea ierta vreodată. Însă acum se putea gândi la el fără să mai simtă acea durere adâncă în inimă. Experiența vizitei sale acasă, de Crăciun, tăiase oarecum „funia" care încă o mai ținea legată de el.

Poate că şocul revederii fusese de vină. Cel mai probabil însă, acest lucru se datora faptului că el se apropiase de ea, îi vorbise în termeni politicoşi, ca unui vechi prieten şi plecase – purtându-se cu ea la fel ca şi cu orice alt membru al bisericii. În acele câteva clipe, Virginia îşi dăduse seama cu claritate de faptul că nu va mai exista o relaţie între ei, ca cea dinainte. Era prea târziu. Poate că nici nu-şi mai dorea asta. Simţea că Jamison avusese dreptate. Într-un anumit fel, Virginia simţea că totul era diferit. El nu mai era acel Jamison de care se îndrăgostise când era băiat.

Şi ea se schimbase. Cât de mult sau în ce fel, încă nu ştia cu exactitate. Însă amândoi deveniseră oameni diferiţi ca tineri adulţi.

Când rănile inimii se cicatrizară, Virginia se simţi pregătită să lase deoparte orice gând care avea de-a face cu dragostea şi să-şi continue viaţa. O viaţă mult mai diferită de cea pe care o plănuise cu atâta romantism doar cu câţiva ani în urmă.

De acum, viaţa urma să-i fie plină de activităţi şi scopuri. Acestea îl includeau pe Dumnezeu, – cum de altfel se întâmplase dintotdeauna – biserica ei, familia şi prietenii. Includeau dorinţa ei de a ajuta pe ceilalţi, responsabilitatea, atât faţă de cei pe care-i iubea, cât şi la locul de muncă cu care fusese binecuvântată.

Oh, nu era o carieră magnifică, Virginia ştia asta. Însă avea ocazia să intre zilnic în legătură cu mulţi oameni. În ciuda faptului că nu avea educaţie universitară, era o slujbă care-i oferea un venit decent şi care o ajuta să nu depindă de ceilalţi. Ba chiar îi aducea şi satisfacţii.

În concluzie, Virginia era mulţumită. În fiecare lună punea bani deoparte care într-o zi o vor ajuta să-şi cumpere o casă şi în fiecare zi mai adăuga ceva la obiectele din lada de zestre. N-avea rost să-şi mai plângă de milă.

Virginia sorta corespondenţa sosită în acea dimineaţă cu trenul. Fredona încetişor o melodie în timp ce lua în mâini plicurile, punându-le aproape automat în cutiile potrivite. Altă scrisoare pentru familia Booth, de la fiul lor aflat la colegiu. O scrisoare de la sora

doamnei Parker, din Est. Una pentru doamna Dunworthy, de la bătrâna ei mamă. *Sărmana, scrisul îi este din ce în ce mai tremurat,* remarcă ea.

Virginia se opri. Următoarea scrisoare din teanc, purta numele ei. Iar scrisul era al lui Jamison. Cu degete tremurânde, Virginia puse plicul în buzunar, nerăbdătoare să-l deschidă în pauza de masă şi să descopere motivul pentru care Jamison îi scrisese. *Orice ar fi,* se mustră ea, *între noi s-a terminat totul.*

În ciuda hotărârii luate, Virginia se concentră destul de greu. Pentru ce-i scria Jamison? Se întâmplase ceva?

Nu mai scrisese de câteva zile părinților lui. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, le-ar fi scris lor prima dată – sau poate şi lor şi ei.

În cele din urmă, ceasul de pe perete indică ora pauzei de prânz. Îşi ciuli urechile ca să desluşească paşii domnului Manson, care venea s-o înlocuiască. Întârziase treizeci şi patru de secunde, timp care i se păru Virginiei o eternitate.

Cu o mână vârâtă în buzunar, strângând tare plicul, Virginia ieşi din clădirea poştei şi se îndreptă spre o bancă aflată într-un părculeț din apropiere. Bucuroasă că nu se afla nimeni prin preajmă, deschise nerăbdătoare plicul, rupându-l. Nu-şi închipuia despre ce putea să-i scrie Jamison şi în ce măsură o vor afecta cele scrise.

Dragă Virginia,

Fără îndoială, vei fi surprinsă să primeşti o scrisoare de la mine după atâtea luni în care nu ți-am mai scris. Poate că ți se va părea ciudat că-ți împărtăşesc veşti despre mine, dar trag nădejde că vei înțelege că gestul meu este determinat de respectul profund pe care ți-l port, ca om şi ca prietenă.

M-am bucurat să te văd de Crăciun. M-am temut de această revedere şi din acest motiv am amânat să vin acasă. Nu trebuia să mă tem. Ai fost la fel de bună şi plăcută ca întotdeauna. Te admir atât de mult.

Mi-am dorit tare mult să-mi pot împărtăşi gândurile şi sentimentele cu un „spirit înfrățit". Întotdeauna am putut comunica deschis unul cu celălalt. Îmi voi aduce mereu aminte

de asta. M-a ajutat să trec cu bine prin perioade dificile, în special aici, la colegiu.

Lucrurile s-au schimbat, ştiu, dar eu încă nădăjduiesc că prietenia noastră o să continue. Ai tot dreptul să fii supărată, însă mă rog să nu se întâmple asta.

Îţi scriu această scrisoare pentru că aş vrea să afli că Dumnezeu a adus pe altcineva în viaţa mea. A venit la momentul potrivit. Am fost atât de confuz şi căzut, încât nici nu mai ştiam cine sunt sau ce cred. Atunci Dumnezeu mi-a trimis-o pe Rachel. Este o fată cu o credinţă fermă în Dumnezeu, iar Dumnezeu a folosit-o pentru a-mi arăta calea spre un teren solid, sigur. Ştiu că ţi-ar plăcea de ea. Voi două aveţi atât de multe lucruri în comun. Lucruri pe care le admir foarte mult.

Vreau să-ţi spun câte ceva despre ea. Tatăl ei este predicator, iar biserica lui se află în partea de est a oraşului. Este copilul cel mai mare al unei familii cu cinci copii, iar pentru că părinţii ei au slujit dintotdeauna în biserică, s-a maturizat repede şi şi-a asumat responsabilităţi serioase, încă de la o vârstă fragedă. Nu-mi vine să cred cât este de matură, în atitudini şi acţiuni. Abia aştept ca voi două să vă cunoaşteţi.

Deocamdată nu ne-am făcut planuri foarte serioase, pentru că eu mai am încă şcoală. Mi-a fost foarte greu să iau totul de la început şi să studiez contabilitatea. Trebuie să-mi câştig banii pentru şcoală, aşa că lucrurile s-au mişcat mai greu.

Încă mai joc fotbal. Antrenorul spune că, dacă mi-aş dori cu tot dinadinsul, aş putea face fotbal profesionist. Rachel mă asigură că, dacă asta va fi alegerea mea, ea o să fie alături de mine. Acum, cel puţin, am o educaţie destul de solidă şi o meserie asigurată.

Mă rog să poţi accepta această scrisoare în spiritul cu care a fost scrisă – de la prieten la prieten. Nu-ţi imaginezi câtă durere mi-a produs faptul că te-am rănit. N-am vrut niciodată să se întâmple asta. Sunt atât de bucuros să constat că rănile s-au vindecat.

Dumnezeu să te binecuvânteze întotdeauna şi să aducă în viaţa ta doar lucruri bune.

Cu profund devotament, prietenul tău, Jamison.

Virginia rămase liniştită, cu hârtia între degete, aşteptând să-i vină lacrimile. Nimic însă. Jamison îi vorbea despre o nouă dragoste, iar ea nu putea să plângă. Mai degrabă se simţea... cum? Uşurată. Vindecată. Întregită. Pierduse prima dragoste, însă îşi recâştigase un prieten. Un prieten drag. Era binecuvântată.

*Rachel*, gândi ea, *nu te cunosc, dar îţi mulţumesc. Mulţumesc că l-ai adus din nou pe drumul cel bun. Este un om special. Îţi doresc multă fericire alături de Jamison. Este un om minunat. Şi tu eşti binecuvântată.*

Încet, Virginia împături hârtia şi o vârî în plic. O să-i răspundă, diseară. Ştia că nu va reuşi să exprime tot ceea ce simţea, însă va încerca.

Dintr-odată începu să plângă. Însă erau lacrimi de mulţumire pentru vindecarea completă de care avusese parte şi pentru bucuria pe care scrisoarea i-o adusese în suflet.

— Mama, sunt puţin îngrijorată. Cuvintele Virginiei o făcură pe Belinda să-şi ia privirea de la cratiţa în care amesteca.

— Nu am văzut ieşind fum pe hornul casei domnului Adamson, explică ea grăbită. M-am dus şi am bătut la uşă, dar n-am primit niciun răspuns. Nu ştii, a plecat undeva?

— N-am auzit să fi plecat, răspunse Belinda, încruntată. N-are unde să meargă, din câte ştiu. Nu are rude apropiate. Eşti sigură că ai bătut destul de tare la uşă? N-aude prea bine în ultima vreme.

— Am bătut de trei ori. Şi am strigat. N-am primit niciun răspuns.

— Poate că doarme. Din cauza asta nu se vede nici fum.

Belinda îşi puse jos lingura şi se îndreptă spre uşă. Virginia o urmă.

— Dacă mă gândesc bine, nu l-am văzut în grădină azi dimineaţă când am venit acasă de la magazin, spuse Belinda în timp ce se îndreptau împreună spre casa cea mică. Nu mi-am făcut probleme. În ultima vreme a petrecut mai mult timp în casă decât afară.

– Îl dor tot mai rău genunchii. De câte ori îl văd lucrând în grădină, mă întreb cât o să mai reziste aşa.

– Ştiu. E din ce în ce mai nesigur pe picioare.

– Sper să nu fi căzut.

– Aşa e, nu se vede ieşind fum pe horn.

Belinda bătu puternic în uşă. Nu-i răspunse nimeni.

– Ce să facem? întrebă Virginia, temătoare.

– Domnule Adamson, strigă mama ei, bătând din nou în uşă. Domnule Adamson, sunteţi acolo?

Virginia îşi încleştă mâinile una de cealaltă.

– Trebuie să vedem ce se întâmplă, spuse mama ei. Ar putea avea nevoie de ajutor.

Uşa însă, era încuiată.

– Nu ştiam că-şi încuie uşa, murmură Belinda.

– Mi-a spus că atunci când bate vântul mai tare se deschide, aşa că o încuie. El foloseşte întotdeauna uşa din spate. Sunt sigură că e deschisă.

Pe aleea de lângă casă, sub salcie, se afla o roabă, încărcată cu buruieni şi iarbă tăiată.

– Se pare că a lucrat în grădină, nu demult, spuse Belinda cu o notă mai optimistă în glas.

Bătu din nou şi strigă, însă nu-i răspunse nimeni. Fără ezitare, puse mâna pe clanţă şi deschise uşa.

Virginia se bucură să vadă că bătrânul nu zăcea întins pe podeaua bucătăriei. Pe masă erau câteva farfurii murdare, deasupra cărora zbura o muscă.

– Domnule Adamson, strigă din nou Belinda. Sunteţi aici?

Tăcere.

Ieşiră din bucătărie. În camera din faţă nu era nimeni. Se îndreptară spre micul dormitor. Domnul Adamson era în pat, acoperit, iar chipul îi părea plin de pace.

– O, slavă lui Dumnezeu. Doarme, şopti Virginia uşurată. Am fost atât de îngrijorată.

Însă mama ei întinse mâna şi o trase pe Virginia mai aproape.

– Nu doarme, Virginia, spuse ea blând. A plecat.

Virginia îşi privi uimită mama. Începu să înţeleagă, mai mult din expresia de pe chipul mamei decât din cuvintele ei.

— Vrei să spui...

Belinda încuviinţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Presupun că a murit în timpul somnului.

— Dar...?

Virginiei îi era greu să accepte asta. Bătrânul lor vecin. Bunul lor vecin şi florile lui. Plecase. Liniştit. Singur.

Îşi îngropă faţa în umărul mamei şi plânse.

Bătrânul fu îngropat, după o ceremonie discretă, în micul cimitir de pe deal. Nu fusese un om al faptelor măreţe, în schimb se dovedise a fi un vecin bun şi un prieten deosebit. Adusese multă bucurie cu florile lui şi disponibilitatea de a asculta. Îi vor simţi lipsa.

Pe tot parcursul lunilor de vară, Virginia smulse buruienile din grădina bătrânului şi culese buchete de flori pe care le duse la mormântul lui. Păreau lucruri atât de mărunte pentru omul care oferise prietenie şi atenţie unei fetiţe nesigure şi răzvrătite, atunci când ea avusese cea mai mare nevoie.

# CAPITOLUL 17

Pentru că îşi termina studiile la primăvară, Rodney plănuise, împreună cu Grace, să facă nunta în ultima lună de toamnă. Mare entuziasm pentru toţi cei din familie. Familia Simpson urma a călători cu trenul în Bremington, oraşul natal al fetei, locuind în casa cea mare.

– Insist, le spusese ea. Pentru împrejurări ca acestea am păstrat casa până acum.

Rodney obţinuse deja o slujbă la o companie farmaceutică din oraş. Urmau a locui departe de ei, şi familiei îi fu greu să accepte că cei doi nu se vor stabili în apropiere, cum făcuseră Clara şi Troy.

Însă Rodney era atât de fericit şi entuziasmat de viitorul lor, încât îi molipsi şi pe ceilalţi.

Se hotărâseră să vândă casa cea mare pe care o moştenise Grace şi să se mute într-una mai modestă, într-un cartier mai nou. Însă toate acestea urmau să ia timp, iar ei nu doreau să se grăbească.

La început, Rodney nu se simţise în largul lui din cauza casei viitoarei sale soţii, însă explică familiei sale că Grace avusese argumentele ei.

– Nici eu n-am câştigat casa, îl asigurase ea. Dacă stau şi mă gândesc, nici tata n-a câştigat-o. I-a rămas ca moştenire de la bunica. Pe banii ei a fost construită.

Într-una dintre vizitele sale, Grace le împărtăşise mai multe detalii despre istoria familiei sale. Era o zi de duminică şi serveau cu toţii masa, inclusiv Clara şi mica ei familie.

— Mama se trăgea dintr-o familie cu venituri modeste. Tata s-a îndrăgostit de ea în una din călătoriile sale de afaceri. Ea lucra în biroul uneia dintre companiile cu care el avea legături. A adus-o acasă, iar bunica a fost prima persoană care şi-a dat binecuvântarea. „Ai fi un prost, băiete, să nu te însori cu fata asta", i-a spus ea. „Iar eu n-am crescut un prost." Bunica nu se sfia să spună sus şi tare ceea ce gândeşte. Nu ştiu dacă aş putea spune că familia ei a fost matriarhală. Toate astea le-am aflat din jurnalele mamei mele, pe care le-am descoperit la scurt timp după ce a murit mătuşa Sadie. Bunica a fost o femeie înţeleaptă... şi dreaptă. Nu judeca pripit sau cu părtinire. Cred că asta făcea ca „dictatura" ei să fie mai uşor de suportat.

Tânăra zâmbi cu tristeţe.

— Dar asta nu pentru că bunicul n-avea nimic de spus, continuă ea. Au existat ocazii în care intervenţia lui a fost categorică. Însă respecta judecata bunicii şi îi cerea opinia în diferite probleme.

Clara se ridică de la masă cu pruncul adormit în braţe.

— Te rog, Grace, aştepţi puţin până pun băieţii la culcare? Povestea asta e fascinantă şi nu vreau să pierd nimic din ea.

Izbucniră cu toţii în râs în timp ce Clara se grăbi să-i culce pe cei mici. Povestiră despre alte lucruri până când se întoarse.

— Unde-am rămas? întrebă Grace. Da... bunicul meu aprecia înţelepciunea bunicii şi dorea să-i afle părerea în diferite chestiuni. Tatăl meu, singurul lor fiu, a crescut într-o familie în care mama şi tata luau deciziile împreună. Unii parteneri de afaceri considerau că asta este o slăbiciune. Pe tata nu-l interesa părerea lor. O lua pe mama în călătoriile lui şi uneori discutau şi acasă diferite tranzacţii şi investiţii. Mama nu avusese parte de aceleaşi oportunităţi educaţionale, însă era isteaţă – şi învăţa repede. „Citea" mai bine caracterul oamenilor decât tata, care vedea totul şi pe toţi în alb sau negru. Mama îi spunea: „Haide să-i dăm o şansă, Benson. Poate că omul a învăţat din greşeala asta."

Se auziră râsete. Acestea se înteţiră când Drew îşi puse braţul în jurul umerilor Belindei şi-i spuse:

— La fel cum îmi îngăduie draga mea soţie să greşesc – ca să învăţ.

Expresia de pe faţa lui Grace indică aprecierea pe care o avea pentru replicile amuzante ale familiei. Când se liniştiră, îşi continuă povestirea.

– Mama fusese singură la părinți. Familia ei mai avusese doi copii, care muriseră însă din cauza bolilor copilăriei. Părinții mei nu erau căsătoriți demult, când mama şi-a pierdut ambii părinți, în aceeaşi iarnă. A mai rămas doar mătuşa Sadie – mătuşa mamei mele. Femeia locuia singură într-o căsuță mică, pe o stradă lăturalnică. Cred că mama s-a simțit teribil de singură după ce şi-a pierdut ambii părinți, aşa că a adus-o pe mătuşa Sadie să locuiască la noi. La început mi-a fost frică de ea. În cea mai mare parte a timpului stătea în camera ei, iar mie mi se părea tare severă şi de temut. Mi se adresa cu o voce joasă: „Vino aici, copilă". Făceam întotdeauna cum mi se spunea, din cauză că-mi era frică, cred. Curând, tata şi mama au început să călătorească şi mai mult, iar eu rămâneam în grija mătuşii Sadie. Am descoperit că nu trebuia să-mi fie teamă de ea. De fapt, m-am ataşat foarte mult de ea. Ceea ce-mi plăcea cel mai mult era că o puteam convinge imediat să-mi citească o poveste. Încă-i mai pot auzi vocea plină: „A fost odată ca niciodată..."

Grace râse, iar cei din jur i se alăturară.

– Mai apoi, spuse Grace redevenind serioasă, părinții mei au plecat într-o călătorie. Am înțeles că trenul a deraiat. Atunci i-am văzut ultima dată. Eram foarte mică şi nu mi-i amintesc foarte bine. Îmi aduc aminte doar frânturi din viața alături de ei. Mici scene din ceea ce cred că a însemnat viața de familie. Din fericire, mătuşa Sadie a rămas şi m-a crescut. N-a cheltuit pentru ea nici măcar un cent din banii lăsați mie. Avea un mic venit din care trăia. „Nimeni nu va putea spune că te-am crescut pentru ca să pun mâna pe ce-i al tău", îmi spunea din când în când. Nu ieşea niciodată. Nici măcar la biserică. Stătea acasă, în camera ei, cu Biblia pe genunchi. Cred că se simțea intimidată de cartierul bogat în care locuiam şi de biserica cea mare de la capătul străzii. Ştia că nu făcea parte din acea lume şi nu şi-a dorit niciodată ca oamenii să creadă că avea pretenții de femeie bogată. Dar pe mine mă trimitea la biserică. În fiecare duminică. Domnul Will mă ducea cu maşina şi domnişoara Emma mă însoțea. În fiecare duminică. Eram îmbrăcată după ultima modă şi mă simțeam ciudat, ca şi când mă aflam expusă într-o vitrină. Grace se opri o clipă şi îşi privi mâinile, fără îndoială amintindu-şi acele vremuri ciudate, de singurătate.

— Dar biserica mi-a făcut bine, continuă ea, ridicându-şi capul şi zâmbind celor din jurul ei. Luam notiţe şi mă întorceam acasă cu ele în fiecare duminică, pentru a le discuta cu mătuşa Sadie. La picioarele ei am făcut rugăciunea de iertare a păcatelor. Când a murit, am fost devastată. Nu-mi îngăduise niciodată să-mi fac prieteni, ca oricare alt copil. Cred că nu ştia cine ar trebui să se numere printre prietenii mei şi n-a vrut să facă vreo greşeală în privinţa asta. „Dumnezeu îţi va arăta cu cine să te însoţeşti când va veni vremea", îmi spunea – orice relaţie era, pentru mătuşa Sadie, o „însoţire", o întovărăşire. Aşa că, atunci când a murit, eram ca un pierdut. În primele câteva luni nu ştiam ce să fac sau cu cine să vorbesc. Mai pe urmă, domnişoara Emma, care încă era alături de mine, mi-a vorbit deschis. Mătuşa Sadie ar fi spus că vorbeşte „nelalocul ei", dar mă bucur că a avut suficient curaj şi afecţiune pentru mine ca să dărâme acele ziduri pe care mătuşa Sadie le ridicase cu atâta grijă în jurul meu – între stăpân şi angajaţi.

„Domnişoară", mi-a spus. „Se pare că trebuie să vă veniţi în fire cât de curând, altfel veţi sta lipită de locul acesta ca şi mătuşa dumneavoastră, pentru tot restul vieţii. În lume există şi alte lucruri decât mormanul ăsta de lemn şi piatră. V-aş sugera să porniţi în căutarea lor."

La început, cuvintele ei m-au supărat, dar m-am gândit mult la ele. Curând, am început chiar să mă rog pentru asta. Nu ştiam ce trebuie să fac, aşa că într-o zi, mi-am luat inima în dinţi şi am întrebat-o pe domnişoara Emma.

„Ce-ar fi să vorbiţi cu pastorul?" mi-a spus ea. Mi s-a părut a fi o idee bună, aşa că am stabilit o întâlnire cu pastorul bisericii mele.

Mi-a dat sfaturi bune. M-a îndemnat să mă gândesc la a mă pregăti într-un anumit domeniu. Cred că îşi dorea mai mult să mă determine să ies dintre cei patru pereţi. Am studiat posibilităţile şi m-am oprit la îngrijirea medicală. Pastorul a părut surprins de alegerea mea. Probabil că se gândea la ceva în domeniul artei. Studiile m-au dus în campusul universitar – se opri şi-i zâmbi lui Rodney, luându-l de mână – unde l-am întâlnit pe Rodney.

Privirea pe care o schimbară cei doi stârni un sentiment dulce-amărui în inima Virginiei.

– Şi am descoperit că Dumnezeu plănuise toate acestea – chiar înainte ca eu să-mi dau seama, isprăvi Grace.

Fusese o povestire interesantă, cu toate că avusese şi părţi dureroase. Virginia o aprecie şi mai mult pe cea care urma să devină soţia lui Rodney. Spera că vor fi fericiţi împreună şi număra zilele până când vor putea să le fie alături la sărbătoarea nunţii.

Domnul Woods făcea călătorii destul de frecvente pentru a-şi vedea fiica. Odată ajunsă în oraşul universitar, Jenny îl implorase s-o lase acolo. Doctorii, cu toate că făcuseră o mulţime de cercetări, nu-şi putură da seama pentru ce Jenny nu putea umbla. Singurul lucru pe care îl mai puteau sugera era terapia.

Domnul Woods îşi lăsă fiica acolo, fără tragere de inimă, şi se întoarse acasă, vizitând-o cât de des putea.

Virginia era încântată să constate că-şi respectase promisiunea de a sta de vorbă cu Thomas Black şi că acesta îl ajutase în studiul Scripturii, ajutându-l să înţeleagă şi auzindu-l rugându-se pentru iertarea păcatelor.

Cu toate că ochii şi chipul lui aveau o strălucire nouă, expresia domnului Woods se întrista atunci când venea cu veşti despre Jenny.

Fata nu fusese deloc încântată de decizia lui, îi spuse el Virginiei.

– Te-ai prostit? îi strigase în faţă, adăugând cu sarcasm:

– Îmi plăcea mai mult de tine când erai beat.

Domnul Woods păruse atât de ruşinat când îi povestise despre acest incident, încât Virginia fusese pe punctul de a-şi pune braţele în jurul lui, consolându-l. Însă n-o făcuse. Pe bărbat îl îndurera atitudinea lui Jenny, însă era hotărât să nu întoarcă spatele singurului copil.

Şi pe Virginia o îndurera starea ei. Cum era posibil ca cineva care fusese purtat atâţia ani în rugăciune, să se îndepărteze atât de mult de Dumnezeu? se întreba ea. Cu toate acestea, va continua să se roage.

Virginia răspunse scrisorii lui Jamison, iar cei doi continuară să corespondeze, ocazional. Încetul cu încetul, folosindu-se de cuvintele aşternute în scrisoare, Jamison i-o prezentă pe Rachel a sa. De câteva ori Rachel adăugă scurte „post-scriptumuri", la sfârşitul scrisorii lui Jamison. Virginia zâmbea întotdeauna. Cu câteva luni mai înainte i se păruse imposibil să poarte corespondență cu noua iubire a lui Jamison, şi să se bucure de asta. Acum însă, i se părea firesc – şi chiar plăcut.

„Nu va mai trece mult şi Jamison îşi va termina studiile", scrise Rachel într-una din scrisori. Roagă-te să avem înțelepciune, te rog.

Şi Virginia se rugă.

„Vin cu Rachel acasă la sfârşitul săptămânii", citi Virginia pe dosul unei cărți poştale. „Ne poți aştepta la gară în 22, la 5:45?" Cuvintele fuseseră scrise în grabă şi în josul lor se aflau doar inițialele, J. C.

Virginia era entuziasmată – şi emoționată la culme. Însă de data asta nu pentru că avea din nou ocazia să-l vadă pe Jamison. Lucrul acesta era de domeniul trecutului. O va întâlni pe Rachel, pentru prima oară. Îşi dorea tare mult ca această tânără domnişoară să o placă. Nu putea explica de ce era atât de important pentru ea – ştia doar că era important.

Dacă ar fi întrebat-o cineva, poate că ar fi spus că era posibil ca Rachel să privească cu ochi critic relațiile din trecut ale lui Jamison. Dacă ar fi descoperit că tânărul făcuse alegeri greşite în trecut, lucrul acesta s-ar fi putut reflecta în mod negativ asupra caracterului şi alegerilor lui. Era un raționament absurd, însă Virginia nu-şi dorea să afecteze negativ părerea lui Rachel despre prietenul ei.

Virginia petrecu destul de mult timp alegând rochia pe care urma s-o poarte vineri, la lucru. Îşi prinse cu mare grijă părul şi alese pălăria potrivită. Nu va avea timp să se întoarcă acasă şi să se schimbe înainte de sosirea trenului.

— Cred că e ciudat, remarcă Francine în maniera ei versată când Virginia îşi făcu apariția în bucătărie. Adică, ce femeie ar fi gata să meargă la gară ca să-i întâmpine pe fostul iubit şi prietena acestuia?

Belinda zâmbi în timp ce clătină din cap la remarca fiicei mai mici.

— Cred că e un lucru bun. Asta dovedeşte că Virginia este suficient de matură pentru a se bucura pentru Jamison.

– Ei bine, eu cred că... e anormal, insistă Francine. Fata deja își exprimase clar intenția de a studia pe toți băieții ce-i dădeau târcoale, în eventualitatea găsirii „unui posibil petitor".

– Pare a fi o fată tare drăguță, din cele ce-mi scrie, îi spuse Virginia surorii sale. Cuvintele ei n-o ajutau deloc. Își simțea nervii încordați.

– Și asta-i ceva curios – să scrii fostei...

– Francine, îmi aduci smântâna din cămară, te rog? Cuvintele Belindei opriră debitul verbal al lui Francine.

Francine se duse să facă ce i se spusese, bodogănind ceva despre ciudățenia acestei situații.

– Arăți bine. Belinda îi zâmbi Virginiei.

– Sper. Adică, nu știu prea multe despre ea. Puțin – despre personalitatea ei. Dar nu știu ce gusturi are la haine. Ar putea fi mult mai... mai la modă, așa cum e Grace. M-aș simți...

– Arăți foarte bine, repetă Belinda. Jamison te cunoaște și știe că nu ești genul de fată care să te dai în vânt după ultima modă. Crezi că te-ar fi chemat la gară ca să te pună într-o situație jenantă?

Virginia clătină din cap. Însă în inima ei știa că Jamison, bărbat fiind, era posibil să nu se gândească deloc la moda feminină.

Întreaga zi Virginia se strădui să se concentreze la ceea ce avea de făcut. Când se făcu cinci și jumătate, închise ușa și făcu curățenie în micul birou, apoi întinse mâna după pălărie. O fixă cu un ac lung și-și netezi părul ce i se cârlionța în jurul feței, sub boruri. *Cel puțin pălăria e nouă și chiar mă prinde bine*, gândi satisfăcută în timp ce se studie în oglindă.

Încuie ușa, respiră adânc și se îndreptă spre gară. Mai erau cinci minute până la sosirea trenului. Spera să nu aibă întârziere.

În depărtare se auzi un șuierat prelung. Grăbi pasul, dorindu-și să mai aibă un minut ca să-și tragă suflarea și să se calmeze înainte ca cei doi să coboare treptele vagonului. Ar fi trebuit să aducă un mic dar de bun venit. Poate câteva flori din grădina mamei sale, sau ceva dulce, de la cofetărie. Acum era prea târziu. Ar fi trebuit să se gândească din timp.

Sufla greu în momentul când ajunse pe peron. Trenul se vedea de acum, la marginea orașului. Își aranjă fusta cu grijă și-și verifică

mănuşile. *De ce sunt atât de agitată?* se întrebă ea, făcând haz de propria-i nelinişte. *Doar nu sunt mireasă!*

Trenul trecu prin faţa ei. Făcu câţiva paşi înapoi până când trenul se opri şi excesul de abur ţâşni dintre roţile vagoanelor.

Curând, câţiva pasageri îşi făcură apariţia pe trepte. Unul. Doi. Domnul Welks. Un alt bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată, îmbrăcat într-un costum dungat. Două doamne ce locuiau la o fermă mai îndepărtată şi pe care le cunoştea doar din vedere. Un alt străin. Şi apoi Jamison, dând o mână de ajutor tinerei al cărei braţ era strâns vârât după al lui. *Rachel.*

Virginia păşi înainte în timp ce Jamison şi prietena lui se îndreptau înspre ea. Ochii Virginiei studiară rapid fusta gri, uşor plisată, jacheta elegantă şi mai apoi zâmbetul ezitant, ochii mari, albaştri, buclele castanii ce se iveau de sub pălăria elegantă.

Virginia avu impresia că Rachel o studiase cu aceeaşi privire scrutătoare. Evaluarea reciprocă se încheie în clipa când se aflară suficient de aproape pentru ca Jamison să-şi plimbe privirile de la una la alta.

— Rachel... ea este Virginia.

Ochii cercetători ai Virginiei îi întâlniră pe cei albaştri, ai lui Rachel. Văzu în ei o întrebare, urmată apoi de o sclipire amuzată. Virginia răspunse cu un zâmbet, apoi se aruncară una în braţele celeilalte râzând, în timp ce Jamison se uita încurcat la ele. Amândouă aveau pălării identice.

Virginia n-ar fi crezut vreodată că o să îndrăgească pe cineva atât de mult şi atât de repede. Înţelese pentru ce se îndrăgostise Jamison de Rachel. Era o fată deschisă şi plăcută, însă în acelaşi timp avea o maturitate şi înţelepciune care-i aminteau Virginiei de propriile rădăcini.

*Este mult mai potrivită să fie soţia lui Jamison decât mine,* recunoscu ea. *Înţelege viaţa de la oraş şi cum merg lucrurile. Eu nu cred că m-aş fi simţit în largul meu acolo.*

Virginia simțea, în sfârșit, că mâna lui Dumnezeu în viețile lor îi împiedicase să facă o greșeală teribilă. Jamison va găsi fericirea alături de o fată mult mai potrivită pentru viața și cariera pe care și-o alesese. Ea ar fi încercat să-l convingă pe Jamison să se întoarcă în orașul lor natal – sau ar fi fost nemulțumită de faptul că fusese nevoită să-l lase în urmă.

Virginia putea zâmbi acum și putea accepta ceea ce i se păruse atât de greu de acceptat în trecut.

Cei trei petrecură multe ore împreună, povestind și râzând. Jamison și Virginia îi povestiră lui Rachel aventuri din copilărie și anecdote despre orășelul lor. Nu făcură niciodată referire la zilele în care se curtaseră. Virginia fu surprinsă să constate cât de multe avuseseră în comun în acea perioadă – evenimente din viața cotidiană, biserică și prieteni. Iar asta o făcea să se gândească la faptul că puteau avea o relație de prietenie autentică și în viitor.

Când cele două fete rămaseră singure, Rachel își exprimă gândurile într-o manieră mai profundă și mai deschisă.

– Jamison mi-a povestit multe despre tine. Și da, mi-a spus că ați fost... că ați avut planuri înainte ca el să meargă la colegiu. Mi-a spus că a fost teribil de îndurerat atunci când... când ți-a spus că ar fi mai bine să puneți capăt relației voastre.

Când l-am întâlnit pe Jamison, era foarte frământat. Grupul acela pe care-l frecventase – ezit să-l numesc „biserică" – l-a adus într-o stare de confuzie teribilă. Argumentele și discuțiile lor au distrus credința multor tineri. Jamison încerca să reziste. Lupta să creadă. Și în mare parte, după cum mi-a spus, datorită ție. Nu dorea să te dezamăgească, Virginia. Mi-a spus asta. Părinții, pastorul, erau cu toții importanți pentru el, însă ceea ce l-a ținut pe poziții, au fost lungile discuții pe care le-ați avut în toți acei ani cât ați fost împreună.

Vreau să-ți mulțumesc pentru asta, personal. Nu știu dacă ai știut în acea vreme, dar ai avut un rol mare în modelarea vieții și caracterului bărbatului pe care am ajuns să-l iubesc.

În ochii Virginiei apărură lacrimi.

– O să încerce să intre într-o echipă profesionistă de fotbal, continuă Rachel. Dacă va reuși sau nu, nu vom ști, decât dacă va

încerca. Este un bun mijlocaş – însă dacă-şi continuă educaţia în loc să intre direct în lumea sportului, aşa cum l-a sfătuit antrenorul său – s-ar putea să-l coste. Acum e mai în vârstă. Eu îi spun că este şi mai matur. Mai înţelept, ca jucător. Dar s-ar putea să-l coste. Ştim asta.

Nu ştim cum va fi – dar toate sunt în mâna lui Dumnezeu. Acum are o carieră la care se poate întoarce dacă nu va izbuti cu fotbalul. Vrem să facem voia lui Dumnezeu. Am aprecia dacă ne-ai aminti în rugăciuni.

Virginia încuviinţă. Nu-i va fi greu să se roage pentru Jamison şi încântătoarea Rachel.

Căsuţa domnului Adamson rămăsese părăsită şi goală pe tot parcursul lunilor de vară. Virginia se gândi că lucrurile n-o să se schimbe. I se părea că nimeni n-ar trebui să ia locul bunului lor vecin. Virginia încă îi mai simţea prezenţa în timp ce trecea dimineaţa prin faţa ei, iar soarele săruta cu primele lui raze trandafirii înrouraţi, sau seara, când mireasma florilor de măzărică (sau sângele voinicului) se înălţa în aer, întâmpindând-o la întoarcerea acasă.

Aşa că Virginia se opri uluită când văzu o plăcuţă cu inscripţia „De vânzare" instalată pe peluza din faţa casei. Ar fi vrut să protesteze, însă nu ştia unde şi cui să-şi adreseze protestul.

— Vor să vândă casa domnului Adamson, fură primele ei cuvinte după ce intră în bucătăria în care mama pregătea masa de seară.

— Da, ştiu, răspunse Belinda. Tatăl tău se ocupă de asta.

— Tata? Dar este casa domnului Adamson. Suna copilăreşte, până şi pentru urechile ei. Mama ei îşi ridică privirea, surprinsă.

— Ştiai că mai devreme sau mai târziu va trebui să se vândă, îi răspunse Belinda.

Virginia nu răspunse. Era adevărat. Aşa era normal să se întâmple. Dar în acelaşi timp, îi va fi tare greu să vadă o persoană complet străină în grădina domnului Adamson.

# CAPITOLUL 18

– Nu ştiu dacă Jenny se va mai întoarce vreodată acasă, îi spuse domnul Woods Virginiei în timp ce rămaseră să schimbe câteva cuvinte pe treptele bisericii.

– Cum se simte?

– E mult mai bine decât ultima oară când am văzut-o. Cred că, până la urmă, a găsit o motivație.

Interesul Virginiei spori. Îndrăzni să creadă că Jenny se va dovedi, în cele din urmă, interesată de propria bunăstare spirituală.

– Un tânăr terapeut, explică domnul Woods.

– Un terapeut?

El încuviință şi continuă:

– S-a ocupat de tratamentul ei, imediat după ce am dus-o înapoi. Lui Jenny i-a plăcut de el şi se pare că nu după multă vreme şi el i-a răspuns, cu aceleaşi sentimente. Acum se întâlnesc regulat, deşi o fac pe ascuns. Doctorii n-au voie să-şi curteze pacientele, ştii asta.

Virginia nu ştia, însă îl credea.

– Mai are încă cinci luni de terapie. Iar el mai are opt luni de studii. Am senzația că s-ar putea să-şi facă planuri de viitor.

Virginia nu era sigură dacă vestea era una bună sau nu.

– Cum este... cum arată acest terapeut? întrebă ea cu timiditate, încercând să afle mai multe, însă nedorind să pară că se amestecă unde nu trebuie.

Întrebarea nu-l deranjă pe domnul Woods.

— Ca şi Jenny, mă tem. Clătină din cap. Îi place să trăiască viaţa din plin şi pe picior mare. E genul de om căruia îi place viaţa de noapte.

Vestea o îngrijoră pe Virginia.

— N-o interesează biserica, continuă domnul Woods. Şi nici pe el.

— Îmi pare atât de rău, şopti Virginia.

Umerii bărbatului erau căzuţi.

— Culegi ce-ai semănat, aşa cum spune Scriptura. În anii copilăriei lui Jenny m-am împotrivit bisericii şi oricărui lucru ce avea legătură cu biserica. Nu mă pot aştepta ca fiica mea să se întoarcă spre biserică acum. Mi-aş da viaţa dacă aş putea să schimb asta.

Virginiei îi păru tare rău pentru el. Nu i se părea corect că omul trebuia să poarte toată povara păcatelor lui Jenny.

— Şi credeţi c-o să rămână acolo?

— Sunt sigur că nu se va mai întoarce. Întotdeauna spunea că oraşul ăsta e un oraş mort.

— Ştiu, admise Virginia, însă speram...

— Şi eu speram.

— O să-i scriu din nou.

Chiar în clipa când rosti aceste cuvinte, Virginia îşi dădu seama că scrisoarea ei nu va schimba cu nimic lucrurile. Jenny nu-i răspunsese la ultimele trei scrisori. Acum, după ce aflase despre acest bărbat care intrase în viaţa ei, Virginia fu chiar mai dezamăgită de faptul că Jenny nu-i scrisese. În mod normal, Jenny i-ar fi scris ca să-i spună veştile bune. Oare însemna asta că Jenny o eliminase total din viaţa ei?

Nunta lui Rodney şi Grace se dovedi a fi un eveniment minunat, pentru fiecare dintre ei. Ajunseră cu bine în oraş, şederea în frumoasa casă a lui Grace fu o experienţă pe care n-o vor uita niciodată, iar nunta în sine atinse inima fiecărui participant.

Nunta fu simplă, chiar şi după standardele unui oraş mic. Fuseseră invitaţi doar membri familiei şi prietenii apropiaţi. Pagina

de societate a ziarului din Bremington scrisese un articol cu titlul *Fiică orfană şi milionară se căsătoreşte cu un bărbat dintr-un orăşel, într-o ceremonie simplă.* Jurnalistul scrise despre averea familiei, despre tânăra şi neobişnuita moştenitoare a acesteia şi despre stilul de viaţă simplă pe care aceasta îl preferase unei poziţii înalte în societate. „O inversare a poveştii Cenuşăreasa", scrisese el. „Moştenitoarea afirmă că mare parte a averii familiei va fi folosită pentru înfiinţarea unei fundaţii ce va sprijini financiar tinerii ce se vor remarca în domeniul medicinei şi misiunii." Nu mai era nevoie să scrie şi faptul că el (ziaristul) – sau ea – nu putea înţelege un astfel de raţionament.

Grace nici măcar nu citi articolul.

– N-am idee de unde ştiu ei lucrurile acestea, spuse ea cu un uşor dispreţ. În niciun caz de la mine.

Virginia ştia că Grace şi Rodney intenţionau să înfiinţeze un astfel de fond de ajutorare. Discutaseră cu mama şi tata despre asta. Grace dorise cu tot dinadinsul să vorbească despre acest lucru cu ei, mai ales după ce aflase că Belinda însăşi renunţase la o avere impresionantă şi o donase pentru întreţinerea persoanelor în vârstă.

– Ţi-a părut vreodată rău? întrebă Grace.

– Niciodată, spuse Belinda, fără umbră de îndoială în glas sau atitudine.

Cu toate că nunta în sine fusese mică, Grace păru o adevărată prinţesă în rochia lungă şi vaporoasă de satin, cu trena lungă de dantelă ce se întindea în urma ei în timp ce înainta pe culoarul bisericii. Cavaleri şi domnişoare de onoare fură doar Virginia şi Danny, împreună cu alţi doi prieteni de-ai mirilor, de la universitate. Grace spuse că nu simţea nevoia să umple culoarul bisericii cu oameni care nu însemnau mai nimic pentru ei, doar pentru că regulile societăţii dictează acest lucru.

După ceremonie se ţinu o mică recepţie în sala festivă a unui hotel din localitate. De această dată, hotelul se ridică la nivelul aşteptărilor Virginiei. Din tavan atârnau candelabre uriaşe ce-şi răsfrângeau sclipirile colorate peste feţele albe de masă. Buchete de flori, mai mari decât orice văzuse Virginia până atunci, împodobeau fiecare bufet sau

poliță disponibilă. Covoarele erau atât de luxoase, încât i se părea că păşeşte pe cea mai pufoasă pajişte, proaspăt cosită.

— Ooo, exclamă Francine, aşa să tot trăieşti. Cum poate lăsa în urmă toate astea?

Apoi tânăra şi visătoarea Francine, mai tot timpul cu capul în nori, adăugă:

— Ooo, tare mi-ar fi plăcut să aibă un frate.

— Nu ştiu cu ce te-ar fi ajutat asta, răspunse Danny în stilul propriu, hotărât să-şi țină sora cu picioarele pe pământ.

Virginia surprinse privirea dezgustată a surorii sale.

Adevărul era că Francine devenise o tânără foarte atrăgătoare. Prea atrăgătoare, gândea adesea Virginia. Se temea că această drăgălăşenie a ei, pe lângă toată atenția pe care o atrăgea asupra sa, i se va urca la cap. Îl aprobă în tăcere pe Danny pentru faptul că o adusese cu picioarele pe pământ.

— N-are nici măcar verişori, gemu Francine când se aflară departe de urechile lui Danny.

— Nu... şi nu mai are nici avere... cel puțin nu după ce va înființa acea fundație.

Francine păru din nou dezamăgită.

— Mai întâi mama – şi acum Grace, murmură ea cu dezgust. Gândeşte-te, puteam trăi într-un conac toți anii aceştia.

— Ai fost cumva nefericită? o întrebă Virginia.

Francine îi aruncă o privire nimicitoare şi nu răspunse. Mai degrabă spuse:

— Tata o va ajuta să înființeze fundația?

— Nu, răspunse Virginia. I-a pus în legătură cu un avocat de aici, din Bremington. Cineva de încredere.

— Eu tot mai cred că ar fi trebuit să păstreze o parte din avere.

— Mai păstrează. O investesc...

— Dar casa... ar fi trebuit să păstreze casa aceea superbă! Îți poți imagina ce înseamnă să renunți la aşa ceva?

— O casă frumoasă nu aduce întotdeauna fericirea, răspunse Virginia. Puțin este mult, acolo unde este dragoste.

— Cine a spus asta? întrebă Francine.

– Nu ştiu, spuse Virginia ridicând din umeri. Un înţelept.

– Un scrântit, după părerea mea, spuse dezgustată Francine.

Virginia zâmbi. Era sigură că Francine îşi va pune, în cele din urmă, priorităţile în ordine. De dragul tuturor, spera că nu va trece mult.

– Cred că am găsit un cumpărător pentru casa domnului Adamson, anunţă tatăl Virginiei la cină.

Virginia îşi ridică privirea, iar inima i se strânse. Sperase că nu se va vinde. Sperase că într-o zi, folosindu-se de economiile făcute, va putea să o cumpere chiar ea. Acum speranţele îi erau spulberate.

– Cineva din localitate? întrebă Belinda.

– Nu. De fapt, cumpărătorii vin din sud. Au avut acolo o fermă, însă soţul a murit, iar soţia are nevoie de un loc. Fiica ei ar vrea ca mama sa să locuiască într-un oraş în care este doctor. Am înţeles că nu stă foarte bine cu sănătatea.

– Un alt pacient pentru Luke. Deja nu-şi mai vede capul de lucru.

– Sau poate va fi pacienta doctorului Braden.

Belinda încuviinţă.

– Ce plictisitor, interveni Francine, care sperase că noii vecini vor fi mai tineri şi vor aduce cu ei un fiu interesant, sau chiar doi.

– Oricum, continuă tatăl ei, sâmbătă vor veni să vadă casa. Am înţeles că fiica şi soţul ei locuiesc undeva în vest şi ar dori să-şi vadă mama instalată cât mai curând posibil, ca să se poată întoarce acasă. E foarte posibil să cumpere casa.

Belinda zâmbi.

– Va fi bine să avem iar vecini.

– O vecină, o corectă soţul ei. Femeia va locui singură.

– O vecină, deci. Ai spus că nu stă prea bine cu sănătatea. Este în vârstă?

– Aşa se pare. Dar nu ştiu ce vârstă are.

Virginia se gândi la cele spuse de tatăl ei. Dacă o femeie în vârstă şi cu sănătatea şubredă se va muta în casa învecinată, atunci grădina nu va mai fi lucrată. Nu putea suporta gândul că florile domnului

Adamson vor fi neglijate. *Asta nu va rezolva nimic,* se gândi ea. *Eu sper totuşi că vor ajunge la concluzia că nu e ceea ce căutau.*

Însă nu spuse nimic. Se hotărî să se roage pentru asta. Nu va fi egoistă. Adică, va încerca să nu fie. În loc să se roage ca voia ei să se facă cu privire la casă, se va ruga ca voia lui Dumnezeu să se facă. Dar se gândea că poate voia lui Dumnezeu se va potrivi cu voia ei în această chestiune.

Sâmbătă, în jurul amiezii, o maşină opri în faţa casei învecinate, iar tatăl Virginiei îşi luă haina şi le ieşi în întâmpinare, aşa cum se înţeleseseră. Virginia încercă să urmărească scena fără a fi văzută, însă era greu. Ar fi trebuit să iasă în curte. Se prefăcu că aranjează tufa preferată de trandafiri a mamei sale, cu toate că nimeni nu se atingea de ea decât Belinda, iar asta era o regulă nescrisă a casei.

Erau ultimele zile de toamnă, aşa că nu mai era de lucru în curte, iar tatăl ei adunase deja frunzele uscate căzute pe jos. Virginia tăie cu foarfeca la întâmplare câteva rămurele uscate şi, din când în când, se uită pe furiş peste gard. O femeie plăcută la vedere o sprijinea pe o doamnă în vârstă pe aleea ce ducea spre casă, în timp ce un domn înalt, care stătea cu spatele spre casa familiei Simpson, vorbea cu tatăl ei.

Cele două doamne tăifăsuiau în timp ce se îndreptau spre casă. Doamna în vârstă se opri ca să admire câte o floare, cu toate că timpul lor trecuse şi frunzele căzuseră la pământ, sub tufe, alcătuind o pătură multicoloră.

— Ce e asta? Crezi că e o tufă de liliac? o auzi Virginia pe doamna în vârstă. O, sper să fie liliac. Îmi plac atât de mult. Ţin minte că mama avea o tufă de liliac când eram copilă. Florile aveau culoarea levănţicii, foarte frumoase, iar primăvara, când înfloreau, înmiresmau toată curtea.

*Ăsta e roz,* ar fi vrut Virginia să răspundă. *Şi miroase pe toată strada.*

— Dar asta ce crezi că e? Să fie oare un trandafir Hansa? Tare frumoşi sunt trandafirii aceia. Înfloresc cât e vara de lungă.

Şi continuară astfel, exclamând bucuroase la vederea florilor adormite ale domnului Adamson.

– O, nu cred că o să mai am răbdare până la primăvară, spuse entuziasmată bătrâna, în timp ce fiica ei o conducea înainte pe alee. Virginia observă că femeia şchiopăta destul de tare.

*Şi cine o să aibă grijă de flori?* se întrebă Virginia. *Doar nu-şi închipuie că o grădină se îngrijeşte singură.*

Dădură colţul, şi Virginia nu mai auzi nimic. Îşi îndreptă atenţia spre domnul care vorbea cu tatăl ei.

– Soţia mea a locuit cam la o sută de kilometri spre sud-vest, îl auzi zicând. Nu s-a mai întors acolo decât pentru scurte vizite. Pământul e mult mai arid. Plantele nu cresc aşa cum cresc aici. E frumos. Chiar frumos. Cred că primăvara şi vara arată şi mai bine.

Tatăl Virginiei fu de acord.

– Însă nu oricine din oraş are o grădină ca cea a domnului Adamson, se grăbi să adauge. Bătrânul îşi petrecea tot timpul îngrijind-o.

*Spune-i, tata,* ar fi vrut Virginia să-i strige. *Spune-i cât de mult se munceşte pentru a întreţine o grădină ca asta.*

– Fiica mea a avut grijă de ea de când a murit domnul Adamson, continuă tatăl ei. Iubeşte foarte mult florile şi se pare că se şi pricepe la ele.

– Mă întreb dacă n-ar putea-o ajuta pe mama, spuse bărbatul. Ştiu că mama nu va putea să îngrijească singură grădina, însă s-ar bucura atât de mult de ea, încât mi-ar face plăcere s-o văd în locul ăsta.

Virginia se simţi dezamăgită. Se părea că erau chiar interesaţi să cumpere.

– Am încercat să facem tot posibilul ca s-o convingem pe mama să vină în vest, cu noi, dar nu vrea. N-o atrage prea mult. De două ori am reuşit s-o aducem în vizită şi tot de atâtea ori vântul a bătut tot timpul cât a stat acolo. Un vânt care ridica vârtejuri de praf în aer. Noi ne-am obişnuit. Aproape că nu-l mai băgăm în seamă. Dar mama spune că oricât de mult şi-ar iubi familia, dacă ar trebui să trăiască în permanenţă cu vântul ăla, şi-ar pierde minţile.

Râse. Era un râs profund, jovial. Porniră pe alee în urma femeilor.

Virginia, cu foarfecele de grădină aproape uitat în mână, reuşi să-l vadă mai bine. Era mai înalt decât tatăl ei şi foarte bronzat. Cu toate că era cam de vârsta tatălui ei, avea un trup bine legat. Ar fi putut munci mai mult decât unii bărbaţi ce n-aveau decât jumătate din vârsta lui.

— Ce biserici aveţi aici, în oraş? întrebă el. Este foarte important ca mama să găsească o biserică bună.

Tatăl Virginiei începu să descrie denominaţiunile din oraş, isprăvind cu biserica la care mergeau ei şi spunând că bătrânica era binevenită să se alăture familiei lor la închinare.

— Vom fi bucuroşi s-o putem duce ori de câte ori are nevoie, isprăvi el.

Bărbatul păru încântat să audă acest lucru.

Virginia se simţi stânjenită de micul ei şiretlic şi se îndepărtă de tufa de trandafiri. Puse foarfecele la loc în şopron şi se întoarse în casă, unde mama aşeza masa pentru ceai.

— I-am spus tatălui tău să-i aducă la ceai după ce vor vedea casa, explică ea.

Virginia se îmbujoră. Şi-ar fi putut împlini scopul şi fără a trândăvi lângă tufa de trandafiri. Se duse să-şi spele mâinile murdare, ca s-o poată ajuta pe mama ei.

După doar zece minute de conversaţie, uitară cu toţii că nu cu multă vreme în urmă erau străini. Discutau ca şi când ar fi fost vechi prieteni.

Ca răspuns la prezentarea membrilor familiei, noii sosiţi povestiră despre propria familie.

— Avem şapte, spuseră cei doi la unison. Priviră unul la celălalt şi începură să râdă.

— De fapt, spuse femeia mai tânără care, după părerea Virginiei, era foarte atrăgătoare, ne-am început căsnicia cu trei.

Părea a fi o povestire interesantă. Virginia speră că va continua.

— În oraş erau trei copii mici, orfani. Noi încă nu eram căsătoriţi. Eu m-am hotărât să-i cresc, iar Gil s-a oferit să mă ajute.

Bărbatul râse.

– Desigur, eu deja pusesem ochii pe ea, admise el, însă nu fusesem suficient de curajos ca să i-o spun. Copiii mi-au făcut treaba mai uşoară – mi-au oferit o scuză.

– Aşa că ne-am căsătorit şi de la început am avut trei micuţi cărora să le purtăm de grijă, explică femeia. Ne-am mutat la ferma lui Gil. Au mai venit pe urmă încă patru copii. Şi cu trei, şapte.

– Cred că aţi avut mult de lucru, spuse Belinda.

– Adevărat, dar au fost ani buni. Aş proceda la fel, dacă ar fi s-o iau de la-nceput.

– Acum nu mai avem la fermă decât pe ultimii doi copii, continuă bărbatul. Ceilalţi s-au căsătorit şi şi-au făcut rostul lor. Avem trei nepoţei tare frumoşi – bucuria noastră.

– Noi avem doi nepoţei, spuse Belinda. Şi sunt de acord. Sunt încântători.

– Şi cei doi care au rămas acasă? îi îndemnă Drew să continue.

– O fată, Rebeccah – ea este cea mai mică. Deja are un peţitor, aşa că mă aştept să avem nuntă anul viitor. Şi Jonathan. El îl ajută pe tatăl său la fermă, răspunse femeia.

– Soţia mea le-a dat celor patru copii ai noştri nume din Biblie, adăugă bărbatul, zâmbindu-i.

– Mama mi-a dat un nume din Biblie şi datorită acestuia am ajuns să fiu interesată de lucrurile spirituale, explică femeia, privindu-şi mama cu multă dragoste. M-am gândit că dacă numele acesta a însemnat atât de mult pentru mine, s-ar putea să însemne şi pentru ei într-o zi, aşa că am avut pe Daniel, pe Mark şi pe Jonathan – apoi am adăugat-o pe Rebeccah.

– Care e numele tău? întrebă Belinda, interesată.

– Damaris.

– Damaris. N-am mai întâlnit pe nimeni cu acest nume. Este frumos. Dar trebuie să admit, continuă ea încruntându-se uşor, că nu-mi amintesc povestea ei.

Femeia râse încetişor.

– Nu e prea mult de spus. Tot ce se spune, în Faptele apostolilor capitolul şaptesprezece, versetul treizeci şi patru, este că o femeie pe nume Damaris a devenit credincioasă.

— A devenit credincioasă? repetă Belinda. Apoi adăugă:

— Cred că acesta este cel mai important lucru ce poate fi spus despre cineva.

— Este exact ceea ce mi-a spus mama Dover atunci când mi-a arătat versetul în Biblie. Ochii femeii se umplură de o nespusă duioşie.

— Iar dumneata, doamnă Withers? întrebă Drew, îndreptându-şi atenţia spre doamna mai în vârstă. N-aţi locuit niciodată în Vest?

Virginia remarcase că bătrânica fusese foarte tăcută pe tot parcursul acestei discuţii. Bănui că şi tatăl ei remarcase acelaşi lucru şi dorea să o includă în conversaţie. Mama părea aproape timidă – retrasă, ascultând, însă neluând parte la ceea ce se petrecea. Aşa că Virginia rămase surprinsă când bătrâna răspunse foarte degajat.

— Mai spre vest decât aici nu mi-aş dori să locuiesc, răspunse femeia. Eu sunt din Est. Acolo l-am întâlnit pe soţul meu. Totul e plin de verdeaţă acolo, iar eu obişnuiam să adorm legănată de sunetul valurilor oceanului. Soţul meu era mai tot timpul mânat de un dor de ducă, şi curând ne-am mutat mai departe de coastă. Apoi şi mai departe. Şi a ţinut-o tot aşa, încât eu mă îndepărtam tot mai mult de familie şi prieteni.

Ne-am oprit în cele din urmă şi am început să cultivăm pământul, însă zona în care ne stabilisem nu era prielnică pentru aşa ceva. Am avut ani teribil de secetoşi. Nu ne-am descurcat prea bine cu ferma. Au fost ani grei – care aproape că l-au zdrobit. Nu mi-a părut rău când am vândut-o. Nu ştiu cum de-şi putea dori cineva asemenea fermă. Însă în ultimii ani plouă mai mult acolo şi acum se fac irigaţii. S-ar putea să se poată cultiva ceva, în cele din urmă. Oricum, ni s-a oferit un preţ bun – după părerea mea. Nu aveam de ce să mă împotrivesc.

Virginia zâmbi. Femeia păruse timidă – nesigură chiar – abia dacă-şi ridicase capul în timp ce vorbise, însă cuvintele ei erau clare şi fluente. Poate că nu era o idee rea să o aibă de vecină. Virginia se gândi că probabil domnul Adamson ar fi găsit-o potrivită pentru căsuţa lui.

# CAPITOLUL 19

– Nu îmi face plăcere s-o las pe mama în urmă, spuse Damaris Lewis în timp ce îşi bea ceaiul alături de Belinda şi Virginia, sâmbăta următoare. Insistă că o să se descurce, dar am observat că nu e prea sigură pe picioare. Nu este atât de puternică pe cât pretinde, şi mă tem că grădina aceea mare şi căsuţa vor fi prea mult pentru ea. Tare mi-aş fi dorit să vină cu noi.

Virginia simţi îngrijorarea din vocea femeii. Ar fi vrut să poată da o mână de ajutor, însă slujba ei de la poştă îi ocupa mai tot timpul. În perioada asta nu erau prea multe de făcut în curte, însă odată cu căderea zăpezii, era nevoie de curăţarea aleii din propria curte. Treaba asta era foarte dificilă pentru tatăl ei, care avea un singur braţ.

Iar odată cu venirea primăverii, erau multe de făcut în propria curte. Virginia ar fi putut s-o ajute pe noua lor vecină, dar oare ar fi avut posibilitatea să le facă pe toate? Nu era sigură.

– O să ajut şi eu... atât cât pot, spuse ea cu ezitare.

– Aţi fost cu toţii atât de amabili, spuse Damaris, recunoscătoare. Nici nu ştiţi ce mult înseamnă asta pentru noi. Şi suntem atât de bucuroşi că mama a găsit o biserică bună. Vecini buni şi o biserică bună – acestea sunt lucrurile pentru care ne-am rugat cu toţii.

Belinda umplu din nou ceştile cu ceai.

– Am hotărât ca Gil să se întoarcă acasă. Eu voi mai rămâne vreo două săptămâni, ca să văd cum merg lucrurile. Însă aş vrea să fiu

acasă de Crăciun. Sper s-o conving pe mama să vină cu mine, cel puțin pentru perioada sărbătorilor. N-aș vrea s-o știu singură de Crăciun.

— Știu ce trebuie să simți, răspunse Belinda. Dacă ea... refuză să te însoțească, am fi bucuroși să ni se alăture. Știu că nu e același lucru ca atunci când ești cu familia, dar cel puțin n-o să fie singură.

— Sunteți foarte amabili. Damaris amestecă în ceașca cu ceai vreme îndelungată. Când își ridică privirea, ochii îi erau umezi.

— Mama n-a avut o viață ușoară, începu ea cu ezitare. Nu am obiceiul să-mi descarc sufletul în felul acesta sau să-mi pun poverile asupra altora. Dar știu că o să respectați intimitatea mamei mele și de aceea poate că n-ar strica să vă spun câte ceva despre trecutul ei.

Ezită din nou, apoi oftă adânc și continuă:

— V-a povestit că tata avea întotdeauna un dor de ducă. Așa este. Niciodată n-a prins rădăcini într-un loc. Însă avea și o... o problemă cu băutura, cred că încă de pe vremea când era tânăr. Băutura... a... a fost modul în care cred că încerca să fugă de responsabilitățile pe care le avea. Însă cu cât se agravau lucrurile – și situația a devenit chiar critică – cu atât avea mai mare nevoie de băutură.

Amestecă preocupată în ceaiul din fața ei.

— A devenit agresiv. Și lucrul acesta s-a agravat odată cu trecerea anilor. Ca un copil în creștere, eu eram adesea ținta agresivității lui. Dar nici mama nu era scutită. În cele din urmă am fugit de acasă și m-am alăturat unei caravane ce pleca spre vest. Cred că era printre ultimele. La puțin timp, drumul a început să se facă cu trenul.

Atunci – prin intermediul unei bune prietene – am ajuns la credință. Zâmbi. Tot atunci l-am găsit pe Gil – și familia mea cea nouă.

Belinda răspunse cu un zâmbet plin de înțelegere.

— Însă întotdeauna am fost îngrijorată cu privire la mama. Mă simțeam vinovată că am lăsat-o în urmă.

— Înțeleg, spuse Belinda, cu ochii umbriți de tristețea povestirii acestei femei.

— Tânjeam să-i scriu mamei... să-i spun unde sunt și s-o implor să vină la mine. Însă mă temeam că scrisoarea mea îl va înrăi și mai mult pe tatăl meu. Și trebuie să admit, la acea vreme nu-l iubeam deloc. Nu

simțeam pentru el nici măcar simpatie. Eram foarte supărată pentru ceea ce ne făcuse de-a lungul anilor.

Și nu mi-a trecut supărarea până când am devenit credincioasă – nu, s-a întâmplat chiar după aceea. O vreme, în sufletul meu s-a dus o luptă. În cele din urmă, am învățat că trebuie să renunț la amărăciunea mea și să-mi iert tatăl. N-a fost ușor, însă Dumnezeu m-a ajutat. Le-am scris o scrisoare, spunându-le – cu sinceritate – că îi iubesc.

Mama a spus că tata n-a zis nimic când a citit scrisoarea – doar a pus-o deoparte. Însă nu s-a mai dus în oraș ca să-și cumpere de băut, așa cum mă temeam că va face. O, nu a renunțat să bea. Și nu a încetat să fie același om agresiv – cel puțin nu imediat după aceea. Însă s-a mai îmblânzit cumva și te mai puteai înțelege cu el.

La câteva luni după sosirea scrisorii, a avut un atac cerebral. Doctorul a spus că ar fi trebuit să moară, dar n-a murit. Partea stângă a corpului i-a rămas paralizată. Mama a avut sarcina, foarte grea, de a-i purta de grijă. În fiecare zi a îngrijit de el. Tare mult aș fi vrut să mă pot întoarce la ea, dar în acea vreme așteptam al doilea copil. Oftă și se uită lung pe fereastră înainte de a continua.

– La început mamei i-a fost teribil de greu să se ocupe de el, mai ales că tata trecea prin acea perioadă de dezintoxicare. Însă după ce a trecut de perioada asta, a început să se liniștească. Mama îi citea ore în șir. Cărți. Orice carte care îi cădea în mână. După ce le-a epuizat pe toate, a început să-i citească din Biblie. El n-a obiectat, așa cum se așteptase mama. Curând, lectura Bibliei i-a absorbit pe amândoi. Timp de câteva săptămâni au citit Vechiul Testament, apoi Noul.

Într-o zi, în timp ce mama citea, tata i-a făcut câteva semne. Ea nu le-a înțeles. I-a adus o bucată de hârtie și cu mână nesigură, el a scris: „Haide s-o facem". Ea tot n-a înțeles. S-a uitat la cuvintele pe care tocmai i le citise. Era vorba despre împrejurarea aceea în care Nicodim a venit la Isus.

„Vrei să spui... nașterea din nou?" l-a întrebat ea pe tata. El a încuviințat. Și asta au făcut. Amândoi – împreună – mama a rostit rugăciunea, iar tata doar a încuviințat. Eu, împreună cu cel mic, am ajuns acasă la timp pentru a-mi lua rămas bun de la tata. A murit a

doua zi. Întotdeauna am fost atât de recunoscătoare că Dumnezeu mi-a dat ocazia de a-i spune că-l iubesc.

Se opri şi-şi ridică batista ca să-şi şteargă ochii împăienjeniţi de lacrimi.

— Cred că acea săptămână specială a fost cel mai minunat timp pe care l-au petrecut vreodată împreună. Sigur, noi ne rugasem – în fiecare zi – dar nu ne gândeam că Dumnezeu va trebui să-l pună pe tata la pat ca să-l ţină departe de sticlă şi astfel, cu capul limpede, să poată înţelege Scriptura.

Gil a venit pentru înmormântare. Am încercat s-o conving pe mama să plece de la fermă şi să vină cu noi, dar a refuzat. N-a vrut să părăsească ferma – să-l părăsească pe tata. Cred că bucuria – şi tristeţea ei – erau încă mult prea proaspete. A rămas acolo. Un vecin s-a ocupat de fermă în schimbul unei părţi din produsele cultivate.

Acum s-a lăsat convinsă să vândă acelui vecin ferma. E un pas mare şi ştiu că n-o să-i fie uşor. Încă îmi doresc să fi venit cu noi, dar ea mi-a spus: „Nu, nu atât de departe. Aici sunt suficient de aproape ca să mai fac câte o vizită înapoi. Şi suficient de aproape ca să fiu îngropată alături de el." E curios, nu-i aşa? Cred că a uitat cu totul toate acele... acele vremuri grele şi-şi aminteşte doar acea frumoasă săptămână petrecută împreună.

Se opri din nou pentru a-şi şterge lacrimile de pe obraji. Virginia îşi dădu seama că şi ea plânsese. Se hotărî din nou că va face tot posibilul pentru ca viaţa să-i fie mai uşoară noii lor vecine.

— Jenny s-a măritat.

Domnul Woods făcuse un drum la poştă doar pentru a-i da Virginiei vestea.

— Cu tânărul terapeut? întrebă ea. Jenny nici măcar nu-i scrisese despre asta.

El încuviinţă.

— Nu ştiam, spuse Virginia încet.

– A fost o nuntă foarte mică, din câte am auzit, spuse domnul Woods. Nici eu n-am ştiut. Apoi adăugă:

– Merge din nou, ştii? De fapt, din punct de vedere fizic a făcut progrese uimitoare.

Virginia se întrebă la ce se referea oare. El explică:

– Din punct de vedere spiritual, pare că se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu.

Virginia încercă să-şi imagineze cum se putea îndepărta şi mai mult de El.

– Bunica Davis spune că uneori cea mai întunecoasă parte a dimineţii este chiar înainte de răsăritul soarelui, spuse ea încet. Dumnezeu o iubeşte pe Jenny şi nu voi renunţa la ea.

El încuviinţă.

– Sper ca soarele să răsară cât mai degrabă.

Bărbatul părea atât de istovit. Atât de îmbătrânit.

– S-au întors la stilul acela zgomotos de viaţă. S-au împrietenit cu oameni de teapa lor. Se duc la petreceri. Beau foarte mult. Lucruri de felul ăsta.

Virginia nu ştia cum să răspundă. Ce putea spune?

❧

– Mătuşă Gina, ştii de ce bâzâie albinele? întrebă micul Anthony, cu o expresie serioasă pe faţă.

Virginia clătină din cap, întrebându-se ce vroia să-i spună micuţul.

– Au un motor... aici, în burtică.

Virginia se încruntă, apoi zâmbi.

– Cine ţi-a spus asta?

– Eu am descoperit. Părea foarte mândru de asta.

– Nu ştiu dacă ai descoperit bine.

Fu rândul micuţului să se încrunte.

– Bâzâitul este zgomotul pe care-l fac aripile lor, când flutură deasupra ele.

– Nu, o contrazise el, clătinând din cap şi scuturându-şi buclele castanii. Nu cred. Aripile nu pot face asta.

— Le-ai urmărit? Ai văzut cât de repede se mişcă?

— Nu le pot vedea. Se mişcă prea repede. Şi când albinele stau, aripile nu se mişcă.

Virginia zâmbi. Era adevărat.

— Ei bine, dacă te vei uita mai de aproape, vei vedea o pată mică.

Băieţelul părea a se îndoi.

— Acum dorm. În stup. Aşa a spus tata.

— Tata are dreptate. Sunt în stup, spuse ea îmbrăţişându-l cu căldură.

— Sunt ca moarte, spuse el, încercând să iasă din îmbrăţişarea ei.

— Cam aşa ceva, presupun. Dar să ştii că sunt vii şi de îndată ce vine primăvara şi vremea caldă, o să iasă din stup.

— Atunci o să mă uit, o informă el pe Virginia, dar nu cred că ai dreptate.

— Şi cum o să verifici dacă tu ai avut dreptate – dacă au un motor mic în burtică?

Băieţelul se încruntă. În cele din urmă, chipul i se lumină.

— O tai pe una şi îl scot.

— Nu cred că ar fi foarte plăcut pentru sărmana albină.

Micuţul păru că se concentrează.

— Poate că ar trebui să-l întreb pe unchiul Danny. El ştie totul despre albine şi lucruri de-astea.

— Da, asta e o idee mai bună. Întreabă-l pe unchiul Danny.

Se auzi un zgomot înăbuşit din încăperea de alături. Anthony îşi ridică privirea. Ochii îi străluceau.

— Jeffy e treaz. Mai bine am merge la el.

Virginia era foarte fericită s-o facă.

Jamison şi Rachel avură nunta în Ajun de Crăciun, pe douăzeci şi patru decembrie, în biserica fetei. Tatăl acesteia oficie căsătoria. Virginia fusese invitată şi ar fi participat, însă nu era înţelept să facă un drum atât de lung. În plus, promisese că va avea grijă de mama doamnei Damaris Lewis. Rudele ei renunţaseră să mai încerce a o

convinge pe doamna Withers să vină la ferma din Vest de Crăciun. Va petrece ziua alături de familia Simpson.

Aşa se face că Virginia le trimise tinerilor căsătoriţi cele mai călduroase felicitări şi un dar pe care-l selectase şi îl împachetase cu mare atenţie. Le dorea din tot sufletul multă fericire. Ajunsese, în cele din urmă, la acea stare în care nu mai simţea nici urmă de regret, şi era de acord cu bunica ei: „Dumnezeu ştie mai bine. Îi putem încredinţa viaţa şi sufletul nostru. El nu ne ia ceva fără a umple locul gol cu ceva la fel de bun – şi pentru că acest „ceva" vine de la El, este chiar mai bun."

Virginia presupunea că pacea de care se bucura, era acel „ceva mai bun" din viaţa ei. La început îi venise greu să creadă asta, însă când se gândi mai îndeaproape la toată situaţia, constată că într-adevăr, *era* fericită. Liniştită şi mulţumită. Dacă o aştepta o viaţă de femeie necăsătorită – şi se aştepta la asta – nu va avea niciun regret. Viaţa ei cu Dumnezeu, familia şi prietenii, era una împlinită, iar tristeţea sau amărăciunea sau regretele, nu-şi mai aveau locul.

Virginia se bucura foarte mult de discuţiile cu doamna Withers. Nu i se părea deloc greu să o viziteze, să servească împreună ceai sau cacao cu lapte în timp ce tăifăsuiau liniştite în faţa căminului din camera de zi sau la masa din bucătărie, încălzite de soba mare de fier. Virginia îi ducea prăjituri şi mâncare gătită, îi împărtăşea noutăţile din comunitate şi întâmplări legate de domnul Adamson şi frumoasele sale flori.

– Abia aştept să vină primăvara, îi spusese de multe ori femeia. Va fi minunat să le văd pe toate în floare.

Virginia zâmbi. Şi ea aştepta primăvara. Singura sarcină pe care o găsea greu de îndeplinit, era să cureţe zăpada de pe aleea ce ducea spre casa doamnei Withers.

Doamna Withers, în timpul serilor petrecute împreună, începu, treptat, să-i împărtăşească detalii despre viaţa ei – sau necazurile cu care se confruntaseră ca familie la fermă, şi munca istovitoare a soţului

ei. Întotdeauna încheia cu o sclipire în ochi, repetând detalii din ultima lor săptămână împreună şi despre felul în care el i-a ţinut mâna în mâna sa slăbită, tremurândă şi încercase să-i mulţumească, fără cuvinte, pentru dragostea şi îngrijirea pe care i le oferise.

De fiecare dată, Virginia simţea un nod în gât. Nici măcar o dată bătrâna nu făcuse referire la anii grei în care soţul ei fusese alcoolic.

Virginia se îndreptă grăbită spre casa doamnei Withers. Întotdeauna îi aducea poşta personal, atunci când sosea câte o scrisoare pe adresa ei. Era o vreme tare geroasă pentru luna februarie – semăna mai mult cu o zi de ianuarie. Degetele Virginiei erau amorţite de frig în timp ce dădu colţul casei şi se îndreptă spre uşa din spate, nerăbdătoare să intre la căldură.

— Eu sunt, strigă în timp ce bătu la uşă, o deschise şi-şi vârî capul înăuntru.

Căldura sobei cu lemne şi mireasma bucatelor pregătite pentru cină erau îmbietoare, iar Virginia fu ispitită să închidă uşa în spatele ei şi să rămână, dacă ai ei n-ar fi aşteptat-o.

— Am adus poşta. Pun plicurile pe masă.

Din camera alăturată răspunse o voce tremurată:

— Mulţumesc, draga mea.

— Ne vedem după cină, strigă Virginia şi închise bine uşa în urma ei, ca să nu intre frigul.

*Se va bucura să vadă o scrisoare de la fiica ei*, gândi Virginia în timp ce se grăbi spre casă.

Damaris scria cu regularitate, iar doamna Withers era întotdeauna încântată să vadă acele preţioase plicuri. Ochii ei bătrâni sclipeau şi buzele îi tremurau în timp ce încerca să le deschidă, cu mâini nesigure, fără a rupe hârtia. Fiecare scrisoare era adăugată cu grijă la micul teanc din cutia metalică pe care o păstra pe un raft din dormitor.

Cina părea că nu se mai sfârşeşte. Francine vorbea întruna despre toate evenimentele de la şcoală, din ziua aceea. Lui Francine îi făcea mare plăcere să împărtăşească celorlalţi detalii ale vieţii ei, detalii mai

importante sau mai mărunte. Adesea, acestea i se păreau copilăreşti Virginiei, însă încerca să asculte cu răbdare. Presupunea că nu erau cu mult mai diferite de măruntele evenimente ce, nu cu multă vreme în urmă, şi ei i se păruseră monumentale.

– Şi Andy a spus: „Chiar aşa, Josie, tu eşti singura vinovată. Ştiai când trebuia să fie gata tema. De ce crezi că tu ar trebui să fii mai presus de toţi ceilalţi?" Şi Josie – ştiţi ce temperament are. A aruncat o carte spre el. Andy s-a lăsat în jos şi cartea l-a lovit pe domnul Randolph, care trecea în acea clipă pe coridor. Era să fim pedepsiţi cu toţii să rămânem după ore la şcoală, până urma să afle ce se întâmplase în realitate.

Francine nu mai isprăvea. Pe Virginia o irita întârzierea asta. Era nerăbdătoare să spele vasele, ca să poată merge la doamna Withers, înainte ca femeia să se pregătească de culcare. Doamna Withers se culca foarte devreme.

– Deci, cum vezi tu lucrurile? întrebă Drew. Virginia zâmbi. Tatăl ei „pregătea lovitura" pentru sora ei, care nu bănuia ce-o aşteaptă.

– Ce vrei să spui? întrebă Francine cu nevinovăţie.

– Cine a fost de vină?

– Ei bine, Andy a sărit în apărarea mea. N-a fost vina lui.

– Şi tu?

– N-a fost vina mea că Josie şi-a făcut tema atât de târziu.

– Dar nu aţi avut decât o carte, pe care trebuia să o împărţiţi între voi.

– Da, dar eu am primit-o prima.

– Ai fi putut s-o duci înapoi mai repede?

Francine ezită.

– Ştiai că şi alţi copii din clasă mai au nevoie de ea?

Francine încuviinţă.

– Ştiai că o să fie penalizaţi dacă nu-şi termină tema la timp?

Francine ezită să încuviinţeze, însă o făcu în cele din urmă.

– Se pare că ar fi fost frumos din partea ta să termini de folosit cartea cât mai degrabă posibil, ca să previi lucrul acesta, continuă tatăl ei.

– Dar Josie a petrecut tot sfârşitul de săptămână...

*Nu putem termina odată?* se agită Virginia. Să rezolve domnul Randolph această... această dilemă adolescentină.

În cele din urmă discuția se încheie, iar Virginia se grăbi să spele vasele.

— Mă duc s-o vizitez pe doamna Withers, strigă ea celor care citeau ziarul în salon.

Se auzi foşnetul hârtiei şi răspunsul celor de acolo:

— Îmbracă-te bine. E frig.

Doamna Withers o întâmpină la uşă. Virginia avu sentimentul că femeia o aşteptase. În mână avea scrisoarea, pe are o flutura ca pe un steag de biruință. Ochii îi străluceau, iar picioarele-i nesigure erau pe punctul de a dănțui.

— Vine, spuse ea, entuziasmul făcându-i vocea şi mai tremurată decât de obicei. Damaris spune asta, aici. Joia viitoare. Vine chiar aici. Şi stă – câtă vreme am nevoie de el.

Virginia se opri, cu mâna încă pe clanță. Pentru ce era bătrâna atât de entuziasmată?

— Vine, repetă femeia.

— Cine? întrebă Virginia.

— Jonathan. Nepotul meu. Vine din Vest ca să stea cu mine.

Bătrâna femeie îşi coborî vocea, şoptind conspirativ.

— N-am spus asta nimănui. Nu e frumos să ai preferați, dar ştii, dintre toți, el a fost întotdeauna favoritul meu.

Virginia zâmbi şi o îmbrățişă pe bătrână. Bucuria femeii era şi bucuria ei.

# CAPITOLUL 20

– Doamna Withers e de-a dreptul încântată, îşi informă Virginia părinţii în timp ce intră în încăpere. Nepotul ei vine să stea cu ea, adăugă, scoţându-şi haina.

– Nepotul?

Virginia încuviinţă.

– Care dintre ei?

Virginia chicoti încetişor şi clătină din cap.

– Cel preferat. Dar să nu spuneţi nimănui. Bunicile nu au voie să aibă nepoţi preferaţi.

Belinda zâmbi.

– Doar unul dintre ei nu e căsătorit, îşi aminti tatăl ei. Trebuie să fie vorba despre el.

– O, da. Damaris ne-a vorbit despre el. E cel care-l ajută pe tatăl său la fermă. Care era numele lui? întrebă mama ei.

– Jonathan, răspunse Virginia. Doamna Withers aşa a spus.

– Jonathan. Aşa este. Şi vine aici? O să-i prindă tare bine doamnei Withers. Şi când vine? La primăvară?

– Joia viitoare.

– Joia viitoare? Ce-i atâta grabă?

– Poate că mama lui l-a zorit, interveni Drew.

– O, sper că nu se simte obligat să facă asta. Adică, nu e uşor să ai grijă de o persoană în vârstă, în special dacă... Belinda nu-şi isprăvi fraza.

— Cât timp va rămâne? întrebă tatăl Virginiei.

— Eu n-am citit scrisoarea, dar doamna Withers spune că va rămâne atâta vreme cât va avea nevoie de el.

Ambii părinți părură surprinşi.

— Asta ar putea însemna o perioadă îndelungată, spuse Drew cu îndoială în glas. Doamna Withers pare a fi o femeie fragilă, dar cred că e mai puternică decât ne putem imagina. Nu cred că a trecut cu mult peste vârsta de şaptezeci de ani.

— Şaptezeci şi trei, spuse Virginia, care fusese informată chiar de bătrână.

— Deci acest Jonathan plănuieşte să rămână? Tatăl lui nu mai are nevoie de el la fermă?

Virginia îşi puse în cuier haina pe care o ținuse în mână în tot acest timp.

— Fiica cea mică – am uitat numele ei – se va căsători luna viitoare. Viitorul ei soț o să lucreze împreună cu domnul Lewis, din câte spune doamna Withers.

— Şi – Jonathan, aşa îl cheamă, nu? – ce va face aici? Lucrul în grădină şi în curte nu-i va lua prea mult timp. Tatăl ei păru puțin sceptic.

— Plănuieşte să-şi găsească ceva de lucru.

— Ceva de lucru? Dar în jur nu sunt multe ferme de animale.

Drew se întoarse la ziarul pe care-l citea.

Virginia nu încercă să răspundă. Nu era treaba ei ce va încerca să găsească de lucru acel tânăr. Ea se bucura pentru prietena ei, doamna Withers, care abia aştepta să-i vină nepotul. Virginia speră că femeia va reuşi să doarmă noaptea asta.

— Ei bine, doamna Withers aproape că începuse să țopăie în jurul bucătăriei, spuse ea cu un zâmbet. Abia aşteaptă ziua de joi.

— Câți ani are acest Jonathan? întrebă dintr-odată Francine din bucătărie, unde se aşezase ca să-şi facă temele.

Drew îşi ridică privirea din ziar.

— Nu cred că ne-a spus cineva.

— Douăzeci şi patru, spuse Virginia. Simți cum i se aprind obrajii. Doamna Withers a spus că are douăzeci şi patru.

— Prea bătrân, o auziră pe Francine bombănind.

Virginia şi Belinda se uitară una la cealaltă. *Francine este mult prea interesată de băieţi,* fu mesajul pe care privirile lor îl transmise.

Toată după-amiaza ninsese uşor. Pe fereastra oficiului poştal, Virginia urmărise fulgii de nea plutind leneşi în văzduh. S-ar fi bucurat de această frumuseţe tăcută dacă mintea ei nu s-ar fi întors mereu spre aleea din curtea doamnei Withers.

*Voi fi nevoită să curăţ zăpada – din nou,* se gândi. *Ei bine, măcar nu mai e aşa de frig ca zilele trecute. Asta îmi va face treaba mai uşoară.*

După o zi aglomerată la lucru, Virginia se îndreptă spre casă grăbită, ca să se îmbrace în haine mai potrivite pentru sarcina ce-o aştepta. Îi strigă mamei sale în timp ce ieşea din cameră:

– S-ar putea să întârzii la cină. Începeţi fără mine. Vreau să curăţ zăpada de pe aleea doamnei Withers, înainte de lăsarea întunericului.

– Bine dragă, o auzi pe mama ei răspunzând.

Abia se apucase de treabă, când auzi poarta scârţâind. Se uită peste umăr şi zări, în semiîntunericul serii, o siluetă îndreptându-se spre ea. Omul ţinea în fiecare mână câte o valiză.

– Scuzaţi-mă, spuse el. Cred că m-am rătăcit. O caut pe doamna Withers. Am fost îndrumat aici, dar cred că am greşit. Ştiţi cumva...?

– Aici stă doamna Withers, răspunse Virginia îndreptându-se de spate şi încercând să străpungă cu privirea umbrele înserării. Nu putea distinge chipul bărbatului înalt.

El făcu un pas mai aproape.

– Atunci, dumneata cine eşti? întrebă el, punând jos una dintre valize şi ridicându-şi pălăria în semn de salut. Mă scuzaţi, n-am vrut să par nepoliticos. Doar că bunica mea... Părea tare stânjenit.

*Bunica?* Gândurile se învălmăşiră în mintea Virginiei. *E joi.* Uitase cu totul că era ziua în care trebuia să sosească nepotul femeii – Jonathan.

Înainte ca Virginia să poată da vreo explicaţie, auzi agitaţie în spatele ei şi o văzu pe doamna Withers venind grăbită pe alee. Virginia nu bănuise că bătrâna se putea mişca atât de repede.

— Jonathan, strigă ea, cu braţele întinse.

— Bunica. A doua valiză se alătură celeilalte. Bărbatul se îndreptă spre femeie, o cuprinse în braţe şi o ridică de la pământ.

Virginia rămase stânjenită deoparte, simţindu-se ca un intrus. *Au împrăştiat zăpada pe partea pe care tocmai am curăţat-o*, gândi ea.

— Ai întâlnit-o pe Virginia, spuse bunica în timp ce tânărul o lăsă jos. Se aplecă să-şi ridice pălăria ce-i căzuse de pe cap în timpul exuberantei îmbrăţişări. O scutură de zăpadă, lovind-o de genunchi.

— N-aş putea spune asta, zise el.

— Aceasta este Virginia. Ea e vecina mea – a noastră.

El încuviinţă cu o mişcare scurtă a capului.

— Încântat de cunoştinţă, doamnă.

— Virginia nu este „doamnă". E domnişoară, spuse bunica chicotind.

Bărbatul îşi puse pe cap pălăria şi clătină scurt din cap.

— Şi cum se face că domnişoara Virginia curăţă aleea de zăpadă? întrebă el. Vocea îi era profundă, caldă şi interesată.

— Întotdeauna curăţă zăpada, răspunse bunica.

Tânărul făcu un pas spre ea şi îşi ridică încă o dată pălăria.

— Îţi mulţumesc din toată inima, domnişoară, pentru că ai avut grijă de bunica. De acum înainte nu va mai fi nevoie. Voi curăţa eu zăpada.

Virginia încuviinţă. O încercă un sentiment ciudat, de uşurare amestecată cu regret.

— Dacă vrei să ne scuzi, trebuie s-o duc pe bunica în casă, până nu răceşte, zise el, luând lopata din mâna Virginiei. Te asigur că voi curăţa zăpada – îndată ce o văd pe bunica în casă. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Ai fost foarte amabilă. Mama ne-a spus multe lucruri bune despre vecinii bunicii. Văd că n-a exagerat cu nimic. Acum ai face bine să te întorci acasă, înainte...

— Intră, Virginia, interveni doamna Withers. Vino în casă. N-aţi fost prezentaţi aşa cum se cuvine.

Virginia ezită.

— Nu poţi veni?

— Eu... trebuie să mă întorc acasă, pentru cină. Mama aşteaptă.

— Desigur. Ei bine... vino de îndată ce aţi terminat masa.

— Nu... nu cred că voi veni în seara asta, doamnă Withers. Aveți o sumedenie de lucruri de povestit cu nepotul.

— Da' de unde. Avem înainte câteva luni în care putem povesti. Vino și faceți cunoștință.

— Mâine, poate. Aveți nevoie de ceva timp...

Tânărul o împinse cu blândețe pe femeie spre casă. Virginia știu că era îngrijorat. Bunica lui ieșise afară fără să-și ia pe ea o haină groasă.

— Ne vedem mâine, doamnă Withers, strigă Virginia după ei, simțind că dacă îi va promite acest lucru, femeia va ceda și va intra în casă.

În timp ce se întoarse spre propria casă, Virginia se simți tulburată. Era bine că nu mai trebuia să curețe aleea, însă îi vor lipsi acele seri liniștite în compania bătrânei, când sorbeau din ceai și asculta istorisiri din trecut.

O clipă se gândi că ar fi fost mai bine să nu vină nepotul femeii, însă se mustră degrabă. Era un gând egoist.

Următoarea seară, Virginia nu se mai grăbi să spele vasele. Își dori să nu fi promis doamnei Withers că o va vizita. Acum chiar că se va simți ca un intrus. Bătrâna nu mai avea nevoie de tovărășia ei.

Virginia își scoase șorțul fără prea mare tragere de inimă, nesigură de ce anume ar trebui să facă, când auzi un ciocănit la ușa bucătăriei. Francine, care ștersese vasele, traversă încăperea și deschise ușa.

Virginia își ridică privirea și o văzu pe fată încremenită în fața ușii, cu mâna pe clanță și cu buzele întredeschise, privind fix la tânărul ce aștepta pe verandă.

— Bună seara, spuse el. O caut pe domnișoara... Virginia.

Privirea lui Francine se mută de la el la sora ei și înapoi.

— Bună seara. Privi pe deasupra capului lui Francine. Mă scuzați că dau buzna în felul ăsta. Dar bunica n-a avut liniște până n-am venit să întreb dacă n-ai vrea să vii la noi în seara asta.

Virginia îl putea vedea bine acum pe tânărul bărbat. Era chiar mai înalt decât își imaginase, cu umeri largi și voinici. Mișcările îi erau suple în timp ce trecu pe lângă Francine și intră în bucătărie.

Părul lui avea o nuanță castanie pe care Virginia n-o mai văzuse niciodată. Nu ştia ce cuvânt ar putea să descrie acea culoare. Poate castaniu cu nuanțe de roşcat? Bărbia nu-i era nici pătrată, nici ascuțită. Avea un chip plăcut – nu acel fel de frumusețe care o făcea pe Francine să leşine – dar atrăgător. Ceea ce atrase atenția Virginiei, erau ochii lui. Aveau o nuanță de albastru pe care Francine o catalogă mai târziu drept „culoarea ametistului". Virginia îşi puse şorțul în cui.

— Tocmai... tocmai mă pregăteam să vin, reuşi ea să spună.

— Bine. Bărbatul zâmbi. Chipul plăcut îi străluci, reflectând parcă o lumină lăuntrică. De fapt, era chiar chipeş.

— Mă duc să-mi iau haina. Apoi apucă o farfurie cu prăjituri.

Plecară împreună. Virginia observă că aleea fusese curățată de zăpadă. *Un om care-şi respectă promisiunea,* remarcă ea.

— Bunica a vorbit toată ziua despre vizita ta, o informă el. Spune că eşti cea mai bună tovarăşă de discuții pe care a avut-o vreodată.

— Nu cred că a avut prea mult parte de tovărăşia cuiva, răspunse Virginia cu un hohot uşor de râs.

El râse.

— Dacă n-aş şti cum stau lucrurile, m-aş simți puțin gelos, spuse el.

Râseră din nou.

Fu o seară plăcută. Virginia constată că Jonathan era un om cu care se putea discuta foarte uşor şi, în timp ce sorbiră lapte cu cacao şi se delectară cu prăjiturile aduse de Virginia, între ei se legă o adevărată prietenie.

Când Virginia se ridică să plece, Jonathan întinse mâna după pălărie.

— Te conduc acasă.

— Nu-i nevoie. Locuiesc doar dincolo de gard, spuse ea pe un ton vesel. Am făcut drumul ăsta în fiecare seară...

— Mi-ar face plăcere, spuse el. Virginia nu mai zise nimic.

— Ai auzit cumva despre vreo ofertă de lucru? întrebă el în timp ce parcurseră împreună drumul.

Virginia stătu pe gânduri o clipă, însă nu-i veni în minte nimic de felul acesta.

— Nu cred că este prea mare nevoie de muncitori aici. Nu-i nicio problemă. Însă n-am intenția să stau şi să aştept. O să găsesc ceva,

chiar de-ar fi să inventez eu. Râse. Deocamdată sunt lucruri care trebuie făcute în jurul casei. Asta mă va ține ocupat o vreme. Iar bunica spune că pastorul caută voluntari pentru reparații la biserică. O să văd ce pot face. Pe urmă, mai vedem. M-am gândit că poate ai auzit ceva – lucrând la poștă.

— Dacă aflu, o să-ți spun, îi promise Virginia.

— M-aș bucura.

O lăsă pe Virginia la ușă și-i ură „noapte bună", ducându-și mâna la pălărie, în timp ce Virginia intră în casă. Nu intră bine, că Francine începu s-o bombardeze cu întrebări și comentarii.

— Nu-mi vine să cred. De unde-a picat? Chiar lângă noi. E-așa de... de masculin... și de manierat. Și ochii aceia de ametist... m-aș putea îneca în ei.

— Francine, spuse Virginia cu nerăbdare, citești prea multă... literatură care nu-i literatură.

— Spune-mi, continuă Francine, ignorându-i comentariul. Cum e?

— Un domn, i-o tăie Virginia.

— Asta se poate vedea îndată. Îți dai seama de cum te uiți la el.

— A venit aici ca să aibă grijă de bunica lui, îi aminti Virginia.

— Asta este atât de... de *prețios*, gânguri Francine. Ce bărbat – la vârsta lui – ar face așa ceva?

— După părerea lui... începu Virginia, însă se opri. Francine făcuse o remarcă inteligentă. Ce bărbat la vârsta lui *ar face* un lucru ca acesta?

Foarte puțini, concluzionă ea. Foarte puțini.

*Poate că de aceea este favoritul bunicii sale*, gândi ea. *Probabil că e un om special.* Însă nu-și dezvălui gândurile.

Francine continua să-și exprime părerile.

— Și zâmbetul lui. Ai mai văzut un zâmbet ca acela? Atât de... de masculin, atât de...

— Manierat, interveni Virginia cu subînțeles.

Francine nu păru să observe aluzia surorii sale.

— Și nu e deloc bătrân, concluzionă ea.

În timpul săptămânilor care urmară, Virginia continuă să viziteze casa de alături. Curând nu mai simți că este în plus. Era primită cu căldură, de către ambii vecini.

Zi după zi constată unele îmbunătățiri în căsuța cea mică.

— Nu mi-am închipuit că eşti un tâmplar atât de îndemânatic, remarcă Virginia într-o seară, în timp ce bunica îi arătă dulapul de pe hol renovat.

El zâmbi.

— Ei, „tâmplar" e prea mult spus. Dar tata ne-a învățat pe toți să ținem ciocanul în mână. Mie mi-a plăcut mai mult decât celorlalți. Îmi place sentimentul acela care te încearcă atunci când faci lucrurile să arate mai bine decât înainte.

— Se vede, îi spuse Virginia.

— Şi vezi colțul acela, în tavan, unde se scurgea apă? L-a reparat, îi arătă doamna Withers cu mândrie.

Virginia zâmbi.

— Ei bine, e timpul să pun ciocanul în cui pentru seara asta, glumi el în timp ce puse deoparte un ciocan imaginar. Bunica a făcut turtă dulce astăzi. Te-am aşteptat, ca s-o putem încerca.

— Să fac lapte cu cacao, sau vreți ceai în seara asta? întrebă Virginia, îndreptându-se spre bufetul din bucătărie. O, uşa asta se deschide mai bine, remarcă ea, mişcând uşa înainte şi înapoi.

— Jonathan a reparat-o.

— E mult mai bine. Scârțâia.

— A avut nevoie doar de balamale noi, explică tânărul.

Virginia făcu ceai şi se adunară în camera de zi, în fața focului din cămin. Turta dulce era delicioasă, iar doamnei Withers îi făcură o adevărată plăcere complimentele.

— E plăcut să găteşti atunci când ai cu ce – şi pentru cine, remarcă ea. Însă nu aminti nimic despre anii în care bufetul îi fusese aproape gol, sau despre anii de singurătate, după pierderea soțului ei.

Când se apropie ora plecării, Jonathan îşi luă pălăria. De acum acest lucru le intrase în obişnuință, iar Virginia nici măcar nu încercă să protesteze.

— Încă n-am auzit de nicio ofertă de lucru, spuse ea în timp ce ieşiră împreună afară, sub cerul înstelat.

— Mulţumesc pentru interes. Lucrurile merg destul de bine. Am terminat reparaţiile la casa bunicii, dar pastorul mai are de lucru pentru mine, încă vreo două săptămâni. Ne apropiem de luna martie. Acasă e perioada în care fată vacile.

Spusese ultimele cuvinte cu o uşoară nostalgie în glas.

— Îţi este dor de casă, nu-i aşa?

El nu încercă să nege.

— Da, cred că mi-e dor. Întotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu animalele.

— Şi nu poţi face asta aici? Nu, bănuiesc. Nu prea avem ferme de vite prin apropiere.

— Nu, dar este destul pământ de cultivat. M-am gândit la asta. Dar nu cred că aş creşte vite. Cred că mi-aş încerca mâna pe cai. Acasă, la fermă, avem câţiva foarte buni. În special o frumuseţe de armăsar. Tata are de la el nişte mânji tare frumoşi. Cred că mi-ar vinde câţiva.

Ezită o clipă, apoi continuă.

— Nu am vorbit despre asta cu nimeni, dar... ei bine, m-am interesat de câteva ferme din apropiere. Una dintre ele pare a fi numai bună pentru a creşte cai. Are ţarcuri bune, un grajd mare. O păşune întinsă şi un firicel de apă ce străbate păşunea. Când mă gândesc la ea, simt cum îmi bate inima mai repede.

Dintr-un motiv pe care nu şi-l putu explica, Virginia simţi că şi inima ei începe să bată mai repede.

— Ai putea... ar fi cu putinţă? îl întrebă ţinându-şi răsuflarea în timp ce aşteptă răspunsul.

— Cred că da, spuse el. Am economisit nişte bani. O să-mi vând vacile. S-ar putea să le cumpere tata, sau unul dintre băieţi. Şi dacă nu, le duc la târg. Preţurile sunt destul de bune acum, iar animalele sunt de rasă.

Era interesant că-i împărtăşea visele lui, cu toate că deocamdată erau doar simple cuvinte.

Se opriră. El îşi rezemă braţul de stâlpul gardului. Virginia se afla în faţa lui, uitând de răcoarea nopţii şi gândindu-se doar la speranţa

şi anticiparea din glasul bărbatului. Fără să-şi dea seama, aceste mici „călătorii" atât de scurte de la casa doamnei Withers la casa familiei Simpson, deveniseră, de-a lungul vremii, din ce în ce mai lungi.

— Este un preţ bun... pentru pământ?

El încuviinţă.

— Am întrebat. Mi se pare rezonabil. Dar nu este nicio casă acolo. A ars toamna trecută. Din cauza asta vor să vândă. Femeia s-a săturat de fermă. Vrea să se întoarcă la oraş. Soţul ei s-a opus, până când a ars casa. Au fost nevoiţi să se mute la oraş.

— Te referi la ferma familiei Connery?

— Da, aceea este.

— Îmi amintesc incendiul. Din fericire nimeni n-a fost rănit. A ars foarte repede, din câte am auzit.

— Aşa spune şi femeia. El crede că ar fi putut salva casa, dacă ar fi fost acolo.

Virginia încuviinţă, apoi spuse entuziasmată:

— Are o alee foarte frumoasă. Întotdeauna am admirat copacii care cresc acolo.

— Aşa e? Înseamnă că ştii cum arată locul.

— Am trecut pe acolo de multe ori.

— Ei bine... cu câteva reparaţii – şi mai multe ţarcuri – cred că aş putea-o transforma într-o fermă bună de cai.

— Şi cu casa, ce faci?

— Va trebui să locuiesc cu bunica. O vreme, m-aş duce şi m-aş întoarce. Îmi va trebui mult timp ca să pun lucrurile pe roate – sau să-mi construiesc singur casa.

— Sună minunat. Zâmbi, şi zâmbetul îi fu luminat de razele lunii. Îl auzi trăgând adânc aer în piept.

— Ar trebui să intru în casă. Bunica ta va crede că te-ai pierdut, îl tachină ea.

El zâmbi.

— Cred că bunica ştie foarte bine unde sunt... şi de ce, îi răspunse el.

Virginia avu o senzaţie ciudată, ca o zvâcnire în piept. Nu era sigură ce însemna asta – sau dacă îi făcea plăcere.

# CAPITOLUL 21

— Virginia, mă auzi? Francine părea supărată. Stai acolo cu privirea aia pierdută în ochi şi n-auzi niciun cuvânt din ce spun eu.

— Îmi pare rău, admise Virginia îmbujorându-se. Eram... mă gândeam la doamna Withers.

— La doamna Withers?

— La... la florile ei.

Francine îi aruncă o privire ce spunea că se cam îndoieşte, însă nu comentă.

Adevărul era că Virginia se gândise, într-adevăr, la florile doamnei Withers. Jonathan îi spusese că în ultimele scrisori primite de la tatăl său, acesta aprobase planul fiului său de a cumpăra o fermă în zonă. Jonathan chiar făcuse o ofertă familiei Connery şi avea toate motivele să spere că va fi acceptată.

Pe tot parcursul săptămânilor de primăvară, Virginia privise cum se topesc mormanele de zăpadă, dând la iveală straturile unde vor creşte florile. Erau multe de făcut, iar cei doi tineri se apucară de treabă. Greblară frunzele ca să facă loc narciselor şi smulseră buruienile ce crescuseră între timp pentru a le îngădui brânduşelor să-şi ridice capetele. Aşa că... da... se gândise la flori.

Acum grădina era aproape toată curăţată de frunze şi buruieni. Mai erau plante ce urmau a înflori mai târziu, la sfârşitul primăverii şi la vară, ba chiar la începutul toamnei. În timp ce se gândi la grădină,

Virginia se întrebă dacă n-ar putea chiar transplanta câțiva trandafiri lângă poarta ce ducea spre grădina de la noua fermă a lui Jonathan. Sau la o tufă de nu-mă-uita, lângă leagăn, sau la acele viorele de un albastru deschis, de-a lungul potecii ce ducea spre izvorul din spate.

Se îmbujoră acum, când întrebarea directă a lui Francine îi dezvălui gândurile – nu față de ceilalți, ci față de sine însăşi. Nu realizase încotro o duseseră gândurile.

— Ce spuneai? îşi întrebă sora, hotărâtă să se controleze.

— Am spus că Danny a scris astăzi. Scrisoarea e la mama. Are o slujbă pe timpul verii şi nu vine acasă.

Francine părea dezamăgită... şi plictisită.

— E bine că are o slujbă, spuse Virginia, încercând să-şi învesele-lească sora.

— Presupun, spuse ea cu umerii căzuți.

— Ce ştii despre Jonathan? El şi-a găsit de lucru? Francine renunțase, în cele din urmă, să mai încerce a atrage atenția tânărului asupra ei. Alt motiv pentru care acum era plictisită.

Virginia clătină din cap. Intențiile lui Jonathan de a cumpăra ferma, nu fuseseră făcute publice încă. Ea nu putea fi cea care să facă de cunoscut lucrul acesta, însă nici nu-şi dorea ca sora ei să înțeleagă altceva.

— Nu chiar, răspunse ea. Are câteva... câteva posibilități.

Francine încuviință.

— Sper să reuşească. Pare a fi un tip de treabă. Nu crezi?

Virginia nu spuse nimic. Îşi imagina din nou cum va arăta acea tufă de trandafiri roz lângă portița de la ferma lui Jonathan.

— Nu crezi? Întrebarea era atât de directă, încât Virginia n-o putu evita.

— Este... este drăguț. Se poartă foarte frumos cu bunica lui.

— Nu la asta mă refeream şi ştii foarte bine. Sprâncenele bine conturate ale lui Francine se ridicară. Zâmbi cu subînțeles. Ați petrecut foarte mult timp împreună.

Virginia încercă să-i răspundă pe un ton cât mai normal.

— Sunt multe de făcut în curtea doamnei Withers.

— Hm! Ți-am văzut privirea visătoare.

— Privire visătoare?

— Simți tu ceva pentru el şi ştii foarte bine, Virginia. Ar trebui să recunoşti.

Virginia n-avea de gând să recunoască nimic. Nici măcar față de sine. Adevărul era că se simțea încurcată. Îl iubise pe Jamison. Fusese distrusă şi furioasă când se încheiase acea relație. Treptat, acceptase că el nu mai era parte a vieții ei. Ba chiar ajunsese, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-l ierte. Să fie fericită pentru el şi pentru Rachel. Şi în minte îşi construise o viață ce nu includea decât pe membri familiei ei, şi pe iubiții ei nepoței. Poate o pisică cumințică sau un cățel jucăuş. Fusese fericită gândindu-se la viitor – la acea căsuță numai a ei.

Iar acum apăruse Jonathan şi micul ei vis nu i se mai părea atât de perfect. Nu i se mai părea nici măcar de dorit.

Însă Virginia nu ştia dacă planurile ei recente ar putea să se schimbe – sau se vor schimba vreodată. Jonathan era nepotul vecinei lor. Venise cu scopul de a-şi îngriji bunica. Adevărat, petrecuseră multe seri discutând împreună. Multe ore lucrând în grădină. Tăifăsuiră în fața porții seri la rând înainte de a-şi spune „noapte bună". Însă n-avea niciun motiv să creadă că putea fi ceva mai mult decât atât.

Dacă el avea o prietenă acasă? Niciodată nu discutaseră despre asta. De unde să ştie ea?

Virginia se simțea iritată, îi era teamă ori de câte ori se gândea la viitor. Nu vroia să fie rănită din nou. Niciodată. Nu era sigură că va mai putea să treacă printr-o astfel de durere. Încet şi cu mare atenție, îşi făurise un scut de protecție, retrăgându-se în mica-i cochilie de pretinsă indiferență.

— Ai timp pentru o scurtă plimbare? o întrebă Jonathan.

Aerul serii era călduț. Încă era devreme. Păsările ciripeau, iar soarele verii încă nu se ascunsese după verdele copacilor din depărtare. Încuviință. N-avea niciun motiv ca să se grăbească spre casă.

— Bunica pare că se duce la culcare tot mai devreme, pe zi ce trece, spuse el în timp ce se îndreptară spre marginea oraşului. Cred că munca în grădină o istoveşte. Dar nu vrea să renunțe. Am încetat să mai încerc s-o conving.

— Cred că cel mai important lucru este să fie fericită – atâta vreme cât nu se oboseşte prea tare.

Păşiră în tăcere câteva clipe, apoi Jonathan spuse:

— Am fost puțin îngrijorat în ultima vreme. Am... te-am jignit în vreun fel?

Virginia îşi ridică privirea.

*Sigur că nu*, ar fi vrut să-i spună, însă nu reuşi să rostească aceste cuvinte. Sperase că el nu va simți „retragerea" ei. Nu dorea să vadă în această relație mai mult decât ceea ce era în realitate. Nu dorea să fie dezamăgită din nou. Să îndure mai multă durere. Adevărul era că pe parcursul ultimelor luni, descoperise în el un om cu totul special. Se simțise atrasă de el. Abia aştepta momentele pe care avea să le petreacă împreună cu el. Îşi găsise tot felul de pretexte naive ca să poată prelungi timpul alături de el. Privise pe fereastră doar ca să-l poată zări o clipă. Şi în tot acest timp, se retrăgea în spatele zidului ei de protecție.

Ştia că el aşteaptă un răspuns. Înghiți şi luptă să spună ceva.

— Nu, n-ai făcut nimic... greşit.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Încercă să zâmbească.

— Bun. Pe chipul lui apăru unul din acele zâmbete adorabile. Inima ei începu să bată cu putere.

— Am veşti bune. Nu i-am spus nici bunicii încă.

Se opriseră sub un molid mare. El se aplecă şi dădu la o parte cu pălăria câteva crenguțe, apoi îi făcu Virginiei semn să se aşeze. Virginia se aşeză, iar el i se alătură, punându-şi pălăria pe unul dintre genunchi.

— Mă duc acasă.

Vestea o lovi ca un fulger pe Virginia. Ce? Mergea acasă? Spusese că are veşti bune.

Îl privi cu chipul palid şi cu ochii plini de întrebări. Era adevărat? Dar ce va face cu bunica lui? O convinsese în cele din urmă să meargă cu el?

— Nu... nu înțeleg, reuşi ea să spună.

— Mă duc acasă.

— Când?

— De îndată ce îmi cumpăr biletul. Grădina bunicii arată bine acum şi dacă nu te deranjează să mai treci pe la ea în câte o seară...

Sigur că nu o deranja, însă nu i se părea corect că lasă treaba asta doar pe umerii ei.

Clătină din cap, ca pentru a-şi limpezi gândurile.

— Încă nu înțeleg. Credeam că vrei acea fermă... aici.

Ochii lui străluciră.

— Am cumpărat ferma. Au fost de acord cu prețul. E a mea. Părea extrem de încântat.

Cuvintele lui n-aveau niciun înțeles.

— Deci... dacă ai cumpărat ferma, de ce pleci? Chiar îşi dorea să pună întrebarea asta? Chiar dorea să audă răspunsul? Inima îi bătu şi mai tare.

— Tata a vândut vacile mele. A cumpărat el însuşi câteva şi a vândut restul. Spune că îmi pot alege zece dintre cei mai buni mânji pe care-i are. Dacă am animalele mele, începutul nu va fi chiar atât de greu. Mă duc acasă pentru a-i aduce aici.

Virginia răsuflă uşurată.

— Te întorci? întrebă ea cu glas tremurător.

El îşi apucă pălăria şi o răsuci în mâini. Dintr-odată păru tulburat. Se gândea la ceva. Se uită în ochii ei.

— Mă întorc. Cuvintele lui conțineau o promisiune. Urmară câteva clipe de tăcere. Virginia îşi simți inima bătând să-i sară din piept şi se întrebă dacă nu cumva...

El îşi ridică privirea, care părea să fie nerăbdătoare, mai implo-ratoare.

— Sperasem că... că atunci când mă voi întoarce, îmi vei îngădui să te vizitez... mai oficial.

Virginia simți că i se opreşte răsuflarea. Îi ceruse permisiunea de a o vizita. De a o curta. Se va întoarce. Curând, spera.

Îl privi şi-i zâmbi încurajator, în timp ce inima-i tremură de bucurie.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea simplu, însă ochii ei spuneau că abia aşteaptă acest lucru.

**Alte cărţi din seria *Învăluiţi de iubire*, de Janette Oke, disponibile la editura Casa Cărţii:**

Învăluiţi de iubire
Promisiunea neclintită a iubirii
Drumul lung al iubirii
Bucuria nepieritoare a iubirii
Moştenirea veşnică a iubirii
Visul împlinit al iubirii
Zborul îndepărtat al iubirii
Căminul regăsit al iubirii

**Alte cărţi din seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke, disponibile la editura Casa Cărţii:**

Anii frământărilor

**Alte cărţi din seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke, în curs de apariţie la editura Casa Cărţii:**

A Quiet Strength [O voinţă de neclintit]
Like Gold Refined [Curată ca aurul]